

ပယ်ရီပယ်ရီ ချစ်ကန်း
ပါပီယွန်

ပယ်ရီ ပယ်ရီ ချစ်ကန်း
ပါပီယွန်

ဝိုင်းမော်စာအုပ်တိုက်
ရန် - ၀၉၅၀၅၂၀၆၆

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပယ်ရီပယ်ရီချစ်ကန်း
(ပီပီယွန်)

ပထမအကြိမ်၊ ဧပြီလ ၂၀၁၉
အုပ်စု ● ၂၀၀၀
စာနံပါတ် ● ၂၅၀၀ ကျပ်

မျက်နှာစာ ● Moe Myint San
အတွင်းစာမျက်နှာ ● ခေ၊ ခေါင်

ဇလင် ● EAGLE

ထုတ်ဝေသူ ● ဦးကြည်စိုး၊ ဦးမော်စာအုပ်တိုက် (၀၂၃၉၁)
မြန်မာ့စာပေ ● ဦးမော်စာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၆၃၃၊ ၃လွှာ၊ အင်းဝ ၁၉ (ခ) လမ်း၊ ၆ ရပ်ကွက်
တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့
ဖုန်း - ၀၉၅၀၅၂၀၆၆
Email : waykhaun@gmail.com

ပုံနှိပ် ● ဖုန်းယုန်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ခေကြေးကြေး (၀၀၄၂၉)၊
အမှတ် (၇၂)၊ အထက်တောင်သာလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း - ၀၉၅၀၀၅၇၃၇၊ ၀၉၅၀၇၀၄၀၆၊
စာအုပ်ချုပ် ● ခေကြေးကြေး

ထုတ်ဝေသည့် စာအုပ်ကတ်စာလောက်အညွှန်း

ပယ်ရီပယ်ရီချစ်ကန်း ● ပီပီယွန်
နှင်းဆီဖြူစာအုပ်အမှတ် (၀၀၄) ● ရန်ကင်း
ဦးမော်စာအုပ်တိုက်၊ ၂၀၁၉၊
စာ - ၁၅၂၊ ၁၅၂ ဝင်တီ × ၂၁၅ ဝင်တီ၊

မာတိကာ

အမှာ	•	အရပ်ဆယ်မျက်နှာသို့ (ညီပုလေး)
၁၁	•	ကျနော်မစူးရဲသည့်ပန်းနမ်းရုံကလေးပဲ
၁၄	•	နတ်သစ်ရွက်နှင့် ဟာလီဒေဗဆင်
၁၆	•	Santiago ပဲနွယ်ကုန်း၌ ကွယ်လွန်သည်
၁၈	•	ဉာဏ်များတဲ့ မောင်ပါပီ
၂၂	•	အန်တီမန်ယူ
၂၅	•	ချည်ဆံမျှင်များ
၂၉	•	ငုံးအိမ်ကျွဲလ (ဗန်းမော် ဗားရှင်း)
၃၃	•	အိမ်ပြေးဂစ်တာ
၃၆	•	ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ မြစ်
၄၀	•	ပယ်ရီပယ်ရီချစ်ကန်း
၄၅	•	စူပါစီနီနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း
၅၀	•	ရွှေထားတဲ့ အပြုံး
၅၂	•	မောင်ပါပီ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့စဉ်က
၅၅	•	ပါပီမှောင်
၅၈	•	အင်ဗာလီယာရတီ ကောမွလရ
၆၂	•	ကျနော်ဓာတ်ပုံဆရာမလေး
၆၇	•	ငါးများတံတိပ်ဖျားက ဖော့ဖြူဖြူ ခုကွတရား
၇၀	•	Lame Duck
၇၂	•	ငှက်ပျောသီးနဲ့ ဓာကလေး
၇၄	•	လေသိုင်းတတ်တဲ့ နတ်ကလျာ
၇၆	•	သီချင်းဒဂ္ဂတာရီ
၇၈	•	လက်ပဲဖက်နဲ့ ထမင်းစားတဲ့ လူ
၈၀	•	ကာဖီဆိုင်မှာ ဒင်းကို ထားရစ်ခဲ့
၈၂	•	ဒိုင်ဇင်ရွှေဘ

- ၈၄ ● လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ စက်ရုပ်
- ၈၆ ● မသက်ဆိုင်ခြင်းများ
- ၈၈ ● နီညိုရောင် ဗမာဝတ္ထု
- ၉၀ ● စာအုပ်အမည်ကား...
- ၉၂ ● စကားပြောတဲ့ သီချင်း
- ၉၄ ● အတိတ်ကိုဖော်သော်
- ၉၆ ● ရှုရွတ်ခန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း
- ၁၀၀ ● မြက်စိုက်သော နေ့
- ၁၀၂ ● ရွှိုင်းကင် တိတ်ခပ်ကဝေး
- ၁၀၇ ● ညီမလေးမြစ်
- ၁၀၈ ● ငွတ်ဒ်ဘိုင် မေရီ
- ၁၁၄ ● ပျောက်ဆုံးသွားသော အရာများသည် ရှိနေသည်
- ၁၁၈ ● ပြုတင်းပေါက်
- ၁၂၁ ● ခရမ်းချဉ်သီးလေးတွေ
- ၁၂၅ ● မတ်မတ်ရပ်တဲ့ သူ
- ၁၃၁ ● မိုင်းကွင်းအိမ်
- ၁၃၆ ● ရွေးကလေးနဲ့အမျိုးသမီး
- ၁၄၉ ● ဝံပုလွေပါပီ

အရပ်ဆယ်မျက်နှာသို့

ပါပီယွန်ရဲ့စာအုပ် ၂အုပ်ဖတ်ဖူးတယ်။ “မက္ကဒင်ပါပီ”နဲ့ “ထရော်မာများ” တဲ့။ အဲဒီ ၂အုပ်ကို သဘောကျလို့ မိတ်ဆွေတွေကို လက်တို့မိတော့၊ တုံ့ပြန်မှုက နှစ်မျိုး။ တချို့က ကျွန်တော်နဲ့ သဘောတူ ထပ်မျှကြတယ်။ တချို့က ငြင်းဆိုကြ။ ညီပုရေ၊ မင်းညွှန်းသလောက် မဟုတ်ပေါင် တဲ့။ ငါတော့ မကြိုက်ပေါင် တဲ့။ မကြိုက်ခွင့် ရှိတယ်။ ဒါ အနုပညာကိစ္စလေ။

ပါပီယွန်ဆိုတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့စာတွေကို စစ်သင်တန်းမှာ အစိုးရပြုသလို အကြိုက်တွေ ညီညီညာညာ ဘယ်ရှိနိုင်မလဲ။ ပထမနေ့ ဒုတိယ စာအုပ် ၂အုပ်အတွက် ကျွန်တော်ဆီ တုံ့ပြန်တဲ့ ဩဘာလက်ခုပ်သံက မြည်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် မညီမညာ လက်ခုပ်သံတွေ။

အခု “ပယ်ရီ ပယ်ရီ ချစ်ကန်း” မှာ ပါပီယွန်က အမှာစာ ရေးပေးပါ တဲ့။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။ ဘာလို့ခေါင်းညိတ်လိုက်တာလဲ ဆိုတော့ သူ့ဝတ္ထုတိုတွေ ကျွန်တော် သဘောကျလို့ပါပဲ။ ပါပီယွန်ကို သဘောကျတာ သူ စာရေးတတ်လို့ပဲ။ သူက “စုံ” တယ်။ စာဖတ် “စုံ” တယ်။ အနုပညာ လိုက်စားတာ “စုံ” တယ်။ ပညာ “စုံ” တယ်။ ဘဝ လည်း “စုံ” ခဲ့တယ်။ သူ့ထက် “စုံ” တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ လောကမှာ ရှိနိုင်ပါသေးတယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေ စာမရေးကြဘူးလေ။ ရေးစေချင်တယ်။

အာဏာစနစ်အောက်က လူးလွန်းစ၊ စာပေစိစစ်ရေး မရှိတော့တဲ့ ခေတ်ဦးမှာ၊ လူငယ်တစ်ယောက် ရေးသားတဲ့ ရသစာတွေဟာ သစ်မှာလား။ ဆန်းမှာလား။ အဟောင်းအမြင်းလား။ ရနံ့တွေသင်းမှာလား။ လေဘေးထည်လို အနံ့မျိုးလား။ လင်းလက်သလား။ ခပ်မှိန်မှိန်လား။ အသံတိုးတိုးညင်ညင်သာသာလား။ သံစုံလား။ အခု ပါပီယွန်ရဲ့ “ပယ်ရီ ပယ်ရီ ချစ်ကန်း” ကို စာဖတ်သူ ခံစားကြည့်စေချင်တယ်။ သူ့စာတွေဟာ ပေသိပ်မရှည်ဘူး။

သူ့စာတွေ ဖတ်ပြီး၊ လူချင်းကလည်း ဆုံဖူး တွေဖူးနေတော့ “ဟာ မောင်ပါပီရ၊ မောင်ရင့်ဟာ ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လား။ တကယ်လား မောင်ပါပီရ” ဒီလို မေးခွန်းထုတ်မိတာလည်း အခါခါ။ သူ့ရေးတာ သိပ္ပံဝတ္ထု၊ သိပ္ပံနယ်လွန်ဝတ္ထု မဟုတ်ပါပဲ ကျွန်တော်ကို သူ့မှော်ကလောင်နဲ့ ဘဝင်ခိုက်စေတယ်။ ဒါ သူ့အနုပညာ၊ အတတ်ပညာပါပဲ။

ပါပီယွန်က သူဟာ အစိုး ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းနဲ့ ဦးလေး သော်တာဆွေတို့ရဲ့ မြေးတပည့်တူတပည့်လို့ ခံယူထားသူပါ။ သူ့အစိုး သူ့ဦးလေးရဲ့စာတွေ နှစ်သက်ကြတယ်။ သဘောကျကြတယ် ဆိုရင်ဖြင့်၊ ဆရာကြီးရဲ့မြေး၊ ဆရာဆွေရဲ့တူရဲ့စာတွေလည်း မိတ်ဆွေ မငြင်းပယ်လောက်ပါဘူး။

သူ့ရဲ့ စာပေအစိုးများ ဦးလေးများ မြန်မာစာပေလောကမှာ ရှင်သန်နေသလိုမျိုး၊ ပါပီယွန်လည်း...။

ညီပုလေး

ဦးနှောက်သန်စွမ်းဖို့ စာဖတ်ခဲ့တယ်
နှလုံးသားသန်စွမ်းဖို့ ဂစ်တာတီးကျင့်ခဲ့တယ်။

ခု ငါ စာသိပ်မဖတ်ဖြစ်တော့ပါ
ခု ငါ ဂစ်တာကို အရှူးအမူးမတီးတော့ပါ။

ငါ
မနက်ဖန် အလေးမဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ
ခန္ဓာကိုယ်သန်စွမ်းဖို့
တစ်စုံတရာကို မကျေနပ်တဲ့ အခါ
ငါ့ကြွက်သားတွေကို ညှစ်ထုတ်ပြန်င်ဖို့။

ပါပီယွန်

တောင်းသည့် ကြားမှပင်) ဖြန့်အသင်းက အနိုင်ယူလိုက်လေရာ တစ်မြို့လုံး အောင်ပွဲခံကြလေသည်။ ၎င်းတို့အောင်ပွဲခံပုံကား မိမိတို့နံ့ပြားဖိုမှ အီတလီနံ့ပြားများအား ဖုန်းဆက်၍ အော်ခါ မှာယူစားသောက်ကြရာ သေလောက်အောင် နံ့ပြားရိုက်ရလေသည်။ နံ့ပြားအချပ်ရေ ၇၀၀ မှ ၁၀၀၀ ထိ နှာရီပိုင်းအတွင်း ရိုက်ရသည်မှာ နှစ်ယောက်သားကုလားဘုရား ကာလီမယ်တော်ကဲ့သို့ လက်ရွှပ်ကာ ဒုက္ခရောက်ရလေသည်။

ညသန်းခေါင်လောက်တွင်မှ အလုပ်သိမ်းကာ အိမ်သို့အပြန်တွင် မောင်ပါပီကား ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အတော်စားနေလေပြီ။ မောင်ပါပီနေသည့် အိမ်တွင် အတူနေသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ ပါတီပွဲကြီး ဝဲချီးကျင်းပ ပြီးစီးခါစ သိမ်းဆည်းနေသည်နှင့် ကြုံသည်။ ပါတီပွဲအား စပွန်ဆာသည့် အိမ်ခံအာဖရိကန်မလေးကား မူးရူးကာ သီချင်းဖွင့်ရင်း ဒွန်နေဆဲ။

အင်မတန် ပင်ပန်းနွမ်းလျလာသည့် မောင်ပါပီ အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်ကာ အဝတ်အစားလဲ၊ ရေခွေးစိမ်သည်။ ရေချိုးခန်းမှ ရေချိုးဝတ်ရုံဖြင့် အထွက်တွင်ကား ပြသနာပေါ်လေပြီ။ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီဖြင့် တစ်အိမ်တည်းအတူနေသည့် အာဖရိကန်မလေးကား မီးလုံးဝါကျင့်ကျင့်အောက်တွင် ခါးထောက်ရင်း မောင်ပါပီကို ကြည့်နေသည်။ ရေချိုးခန်းအထွက်ကား အိမ်အောက်ထပ်မှ တက်လာသည့် လှေကားအဆုံးနှင့် တည့်တည့်ဖြစ်လေရာ လှေကားလက်ရန်းအား မှီတွယ်၍ မခိုတယ့်ရပ်နေသော သူ့ကိုမြင်ရသည်မှာ တစ်မျိုးကြီးပါလားဟု တွေးနေဆဲမှာပင် စကားစလာသည်။

“နင့်ကို ငါဒီည တွယ်မှာ” ဟူသည့် စကားအား ကြားရလျှင် မောင်ပါပီ လန့်ဖျတ်မိလေပြီ။ “မနှစ်က ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာကတည်းက ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ ပြီးစိစိနဲ့ ငါစိတ်ယားလိုက်တာ၊ ဒီမယ်ကြည့်စမ်း” ဟု ဆိုကာ မောင်ပါပီကို ကျောပေးရင်း၊ လှေကားလက်ရန်းကို ကိုင်ရင်း၊ တင်ကို ကောက်သည်။ ဖွင့်ထားသော သီချင်းသံစဉ်အတိုင်း ကိုယ်ကိုတွန့်လိမ်နေရာ စပိုတာလေးသာဝတ်ထားသည့် ၎င်း၏ ကြီးမားလှစွာသော အာဖရိက တင်ပဆုံကြီးကား တုန်စိတုန်စိ ခုန်နေ၏။ သမင်လည်ပြန်ကြည့်ရင်း ဗြိတိတီဖြင့် ဘယ်နှယ်ရှိစ ဟူသည့်အထာဖြင့် မျက်စပစ်ပြသည်။ ရေချိုးဝတ်ရုံကြီးဖြင့် ခါးထောက်ကာ အင်းအဲဖြစ်နေသည့် မောင်ပါပီကား စိတ်ညစ်လှပြီ။

ခေါင်းကုတ်ဖင်ကုတ်ဖြစ်နေသည့် မောင်ပါပီထံသို့ အသာအယာကပ်ကာ ကိုယ်လုံးချင်း ဟိုပွတ်ဒီသပ်လုပ်ကာ သီချင်းသံအတိုင်း ရိုတ်ဆွဲပြန်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဂျက်ကီချွန်း နှင်ငါ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူးလားဟင်” ဟု နားရွက်နားကပ်ကာ မြှူ၏။ ၎င်းဝတ်ထားသည်ကား စွမ်းကျယ်အဖြူအပါးလေးဖြစ်ကာ ဘာလာစီယာဝတ်မထားသဖြင့် အင်မတန်ထွားကြိုင်းသော အာဖရိက အုန်းသီးကြီးများမှာ ရိုတ်ဆွဲလိုက်တိုင်း ဟိုခါဒီခါဖြစ်နေ၏။

မောင်ပါပီကား ဘုရားဘုရား ဟု စိတ်ထဲတကာ အချို့သာဆုံး ပြုံးပြရင်း “မိုင်ဘောဘီ စစွတာ။ နှင် မူးနေပြီထင်တယ် အိပ်တော့ဟာ ငါ့ကို မနောက်ပါနဲ့” ဟု တောင်းပန်သည်။

“ဟင့်အင်းမပူးပါဘူး၊ ငါသိပါတယ်ဟက်ဟက်... လာစမ်းပါမိုင်ဂျက်ကီချန်းရဲ့” ဟု တုံ့ပြန်ကာ သူ့မျက်နှာအား ရှေ့တိုးလာပြန်သည်။

အနီ အာဖရိကန်မလေးကား၊ သာမန်အချိန်တွင် ကြည့်ပျော်ရှုပျော် (လှသည်ဟုပင် ဆိုနိုင်ပါသည်) ရှိသော်ငြား ယခု ဆံပင်အတူ တပ်မထားသဖြင့် (ဆံပင်ရှည်အတူ တပ်လေ့ရှိသည်) ရှေ့တစ်လက်မ နောက်ပြောင် အာဖရိကန် ဆံပင်ကောက်တိုတိုလေးနှင့်ဖြစ်ရာ ခေါင်းတုံးမသာသာ ဖြစ်နေသည့်အပြင် ၎င်း၏ မျက်လုံးများမှာ နေကျောက်ခဲဖြစ်နေရှာသဖြင့် (လေယာဉ်ပျံမဟုတ်ကြည့်ရင်း ပက်ဆံတစ်ဆယ် ကောက်ရသွားနိုင်သည့် မျက်လုံးမျိုး) မီးရောင်အောက်တွင် မြင်ရသည်မှာ အတော်ဖီးလ်တက်ချင်စရာ ကောင်းနေလေရာ... မောင်ပါပီကား၊ အချို့သပ်ပလီရလေပြီ။

“အကျယ်ကြီး အော်မနေနဲ့ အောက်ထပ်က ကောင်တွေ ကြားကုန်မယ်။ လိမ္မာတယ်။ ခဏလေး ငါရမှ ရေချိုးပြီးတာ။ အဝတ်ဝတ်ဦးမယ်။ ပြီးမှ နင်နဲ့ငါ အရက်တူတူသောက်ရင်း ပါတီဆက်လုပ်ကြမယ်နော်... ဟုတ်ပြီလား” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ၎င်းအား အသာအယာဇက်ကာ မည်းနက်ပြောင်တင်းသော ပါးပြင်ကို မွှေးမွှေးရွတ်ခနဲပေး ချွေးသိပ်ရင်း မိမိအိပ်ခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်ခဲ့လေသည်။ အခန်းထဲသို့ ရောက်လျှင် တံခါးဂျက်ထိုး အဝတ်အစား အမြန်ဝတ်သည်။ အခန်းမီးပိတ်သည်။ အိပ်ရာထဲသို့ ခိုင်ပင်ပစ်ဝင်ကာ စောင်ခေါင်းပြီးခြုံရင်း ပုနေရလေသည်။

အပြင်မှ ခပ်သဲ့သဲ့ကြားနေရသော “ဂျက်ကီချန်းရေ မပြီးသေးဘူးလား၊ ဟားလိုး မိုင်ဂျက်ကီချန်း” ဟူသည့် အသံအား မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် အိပ်ပျော်ခြင်းအမှုကို ပြုခဲ့ရလေသည်။

အထက်ပါဇာတ်လမ်း ဆုံးသည်နှင့် ဝရန်တာတွင် တူတူထိုင်ရင်း နားထောင်နေသည့် သူငယ်ချင်းမထံမှ တဟီဟီရယ်သံနှင့်အတူ နင်ကလည်း ကြောက်တတ်လိုက်တာ ဟူသည့် မှတ်ချက်ကို ကြားရလေရာ...

“အဲ့ဒီ အာဖရိကန်မက နင့်လို ဆံပင်ရွှေရောင်တွေနဲ့ ခပ်ချောချော ကော့ကေးရုန်းဆိုရင် တော့ ဘာဖြစ်မလဲ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူးလေ” ဟု ပြန်ပြောရင်း ရယ်သွေးသမ်းကာ မောင်ပါပီ တစ်ယောက် ဓာတ်ဆေးတံတစ်ဆုံ ထပ်ဖွာနေလေတော့သတည်း။

နတ်သစ်ရွက်နှင့် ဟာလီဒေဗဆင်

ကယ်ရီယာနိုကို တမင်ဖြုတ်ထားတဲ့ ငှက်ငြိုးရှည်တံဆိပ် တရုတ်စက်ဘီးကို နှင်းတယ်။ လေအဝှေ့မှာ ငါ့ဆံပင်ရှည်တွေက တလွင့်လွင့်ရယ်။ ငါ့ကျောမှာ လွယ်ပိုးထားတဲ့ စစ်ကျောပိုးအိတ် အစိမ်းရောင်လေးထဲမယ် မျောက်ဖြူတံဆိပ် ဓာတ်ခဲခြောက်လုံး ထည့်ထားတဲ့ ဆန်ညှိတ်ဆိပ် ကက်ဆက်ရီကော်ဒါ အကြီးကြီး ပါတယ်။ ကျည်အပြည့် ဖြည့်ထားတဲ့ သေနတ်တစ်လက်လို့ တစ်နည်းအားဖြင့် ယူဆလို့ရတယ်။ မြို့ပြင်က စိန်ပန်းကုန်းလို့ ခေါ်တဲ့ ဂေါ်ရခါးရပ်ကွက်ကို ပက်ဆန်နဲ့ မာရီ လဲလှယ်ဖို့ ငါ့ငှက်ငြိုးရှည် ဟာလီဒေဗဆင်ကြီးနဲ့ အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်နေခဲ့တယ်။ ငါဟာ Detroit မြို့က ဆိုင်ကယ်စီးတဲ့ လမ်းသစ်တစ်ကောင်ပဲ။ ကျောပိုးအိတ်ထဲက ဇော်ဝင်းထွဋ်က အော်ဟစ်နေတယ်။

“ဘာကြောင့်အချစ်ရေအသည်းခွဲတာလဲ အူဟူး...
 ဘာကြောင့်အချစ်ရေအသည်းခွဲတာလဲ အူဟူး...
 ဘာကြောင့်အချစ်ရေအသည်းခွဲတာလဲ...”

ငါတို့မြို့က ကောင်တွေရဲ့ လက်မောင်းမှာ ရော့ခ်ဘုရား ဗွန်ဂျီဗီရဲ့ လက်မောင်းက လခြမ်း ပုံသဏ္ဍန် ဆူပါမန်းတံဆိပ် တက်တူးတွေချည်ပဲ။ ဗွန်ဂျီဗီ စတိတ်ရှိုးဗီဒီယိုတိတ်တွေဟာ တစ်မြို့လုံးမှာ မှ တစ်ခွေတည်းရှိလို့ ဒါကိုပဲ လှည့်ပတ်ကြည့်လွန်းလို့ ငါတို့အလွတ်ကိုရနေခဲ့တယ်။

အဲ့ဒီတုန်းက ငါ တရုတ်ပြေဖြစ် လက်ပတ်နာရီ ဘယ်ညာနှစ်လုံးပတ်ခဲ့တယ်။ လူတွေက သောက်ရူးဆိုတဲ့ ပြုံးစိစိအကြည့်တွေ၊ ငါ့ရုပ်စိုက်ဘူး။ Bon Jovi ဟာ ရိုးလက်စ်နဲ့ တစ်တိုနီ လက်ပတ်နာရီတွေကို ဘယ်ညာပတ်တယ်ဆိုတာ သူတို့မသိဘူး။ နဖူးမှာ အရိုးခေါင်းပါတဲ့ လက်ကိုင်ပဝါ အနီ စည်းထားတဲ့ငါ။ ဂစ်တာကို ကုတ်တွယ်တီးခတ်ရင်း “သေနတ်ကလေးများ” ကောင်းဘွဲ့ငြင် ဇာတ်ကားထဲက ဇာတ်ဝင်သီချင်းကို အာခေါင်ခြစ်အော်ဆိုတယ်။ ငါဟာ အနောက်ပိုင်း ဒဂုာရီထဲ က နာမည်ကျော်သေနတ်သမား ဘီလီကလေး။ ငါဟာ ဝရမ်းပြေး။ ငါဟာ မြောက်လုံးပူးသေနတ်ကို ချစ်တဲ့သူ။ ငါဟာ လေထဲက ဖယောင်းတိုင်း။ ငါ့ပြိုင်ဖက်ရဲ့ မြောက်လုံးပူးသေနတ်ပြောင်းဝက ထွက် ကျလာမယ့် တူရူအရပ်က ပျံသန်းလာတဲ့ ကျည်ဆံကို မမှိတ်မသန် စိုက်ကြည့်ရင်း ယောက်ျားပီသ စွာ ကျဆုံးချင်ခဲ့တဲ့ ကောင်။

Stone Cold ဇာတ်ကား ခေတ်ထအပြီးမှာ ငါတို့မြို့က ကောင်တွေဟာ ဂန်းစတားတွေ ချည်ပဲ။ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ဂန်း မဟုတ်ဘူး။ စက်ဘီးတွေနဲ့ လက်မောင်းမှာ နှင်းဆီပန်းကို ကိုက် ထားတဲ့ ကျားရဲတံဆိပ်တက်တူးတွေနဲ့ စွပ်ကျယ်လေးတွေဝတ်လို့ လက်မောင်းက တက်တူးလေး တွေ တပြုပြု။ ကျားရိုင်းနှင်းဆီ ဂန်းစတားတွေတဲ့။ ကျားဆိုတာ အယဉ်ရှိလို့လား။ စောက်ရူးတွေ။

နေညိုလာပြီဆို ဂေါ်ယာကန်အစပ်နားမှာ စခန်းချတဲ့ ကျားရိုင်းနှင်းဆီဂန်းစတားတွေက

ဆေးပြားကွဲကွဲနဲ့ မည်းမည်းမြင်ရာ လိုက်ရိုက်တော့တာပဲ။

ငါ့လက်မောင်းမှာလည်း တက်တူးနဲ့ပဲ။ စောက်ပေါတက်တူး မဟုတ်ဘူး။ သံမဏိမိုက်စ် လို့ နာမည်ကျော်နေတဲ့ လက်ငှေ့ကျော်မိုက်တိုင်စနစ်ရဲ့ လက်မောင်းက တက်တူးကို ငါ့သူငယ်ချင်း တက်တူးဆရာက ကော်ပီအန် ပေ့စ် လုပ်ထားပေးတာ။ သံတိုင်တွေကြားထဲက အော်ဟစ်စေတဲ့ သရဲလိုလို ဘာလိုလို။ အော်ရဂျင်နယ် တက်တူးက အောက်ခြေမှာ စာတန်းပါတယ်။ ရူးသွပ်ခြင်း နေ့ရက်များတဲ့။ ငါ့တက်တူးက ပုံချည်းသက်သက်ပဲ။ စာ မပါဘူး။ စုတ်နဲ့ပေါက်တာ နာလွန်းလို့ စာတန်းမထည့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ တစ်ညမှာ ငါနဲ့ အဲဒီကျားရိုင်းနှင်းဆီတွေနဲ့ တွေ့တာပဲ။

ဒီကောင်တွေအုပ်စုထဲ ငှက်မြီးရှည် ဟာလီဒေဗဆင်ကြီးကို လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ထိန်း အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းဝင်သွားရင်း ကျွန်တို့လက်တစ်ဖက်က ချိန်းကြိုးကို တစ်ချိန်ချိန်ရမ်းရမ်း ငါအော်တယ်။

“ဟေ့... ဈေးခွေးချင်ပေါင်ဖူးဂိုဏ်းသားတွေ သတ္တိရှိရင် ကပ်ခဲ့ကြစမ်း... ဝူးဟားဟား”

ဒီကောင်တွေ ဘယ်လောက်အသည်းနှာလိမ့်မလဲ စဉ်းစားသာကြည့်ကြ။ နောက်တော့ အဲဒီ ဈေးခွေး ချင်ပေါင်ဖူး ဂန်းစတားတွေကို ထောက်လှမ်းရေးက အကုန်ထောင်ထဲ ထည့်လိုက် တယ်။ ငါတို့ကောင်တွေလည်း မာရီလေးဖွာရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ဦးကျော်ရဲ့ ဗီဒီယို စာတံကားတွေထဲက ဒိုင်ကြောင်တွေ ရွတ်ကြတော့တာပဲ။

“မင့်မျက်နှာကို ဘယ်သူ မှတ်ပုံတင်ပေးလိုက်တာတုံး ပြောစမ်း... ငါ့ကိုပြောစမ်းပါကွာ”

“စွပ်စွဲပါ... နာကျည်းပါ... မုန်းတီးပါ... ပြီးရင် အကိုရီးရှင်းပြတာလေး နားထောင်ပါကွာ”

“ကောင်းကင်ကြီးက ပြာတယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်တုံးကိုချာလီ”

“မခင်သစ်ကို ကျနော်ချစ်တယ်”

“ထား... ထားဘဝဟာ သဇင်ပန်း... မောင့်ဘဝဟာ ခရေပန်း...”

ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်အဓိပ္ပာယ်ရှိလဲ။ မင်တို့ကောင်တွေက ဘာပန်းလဲ။ အလကား ခွေးသေးပန်းတွေ။ ပန်းမြိထဲက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို မာရီနဲ့တွေ့ ရယ်သံတွေ ဖုံးလွှမ်းထားခဲ့တယ်။

တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အကြာမှာ Detroit မြို့ကလေးကို ငါပြန်ရောက်သွားတယ်။ ငါပြောပြခဲ့ တဲ့ အရာတွေနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတာ ဘာတစ်ခုမှမရှိတော့ဘူး။ ချိန်းကြိုးနဲ့ သံပိုက်လုံးတွေကိုင်တဲ့ ဂန်းစတားတွေ သေကုန်ကြပြီ။ ဟဲရိုးအင်းနဲ့ ယာဘ ပေါပေါများများရနေတဲ့နေရာမှာ မာရီမချကြ တော့ဘူး။ ငှက်မြီးရှည် ဟာလီဒေဗဆင်တွေ ဘယ်သူမှမစီးကြတော့ဘူး။

နောက်ဆုံး ၁၉၉၀ ကျော် နှစ်ကာလတွေဟာ ဒီမြို့ကလေးထဲ တကယ်ရှိခဲ့ပါလား ဆိုတာ တောင် မသေချာတော့ဘူး။

Santiago ပဲနွယ်ကုန်း၌ ကွယ်လွန်သည်

အဲဒီတုန်းက ကျနော်ဟာ ပိုင်ရဲ့စာပိုသမားကဗျာထဲက အရှူးတစ်ယောက်ပဲ။ တစ်နေရာကို စာတွေ တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ပို့နေခဲ့တယ်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်းရေးပြီး ပို့တယ်။ လတွေ ကြာလာတဲ့အခါ တက္ကသိုလ်စာတိုက် အမြန်ချော့ပို့ဌာနက စာရေးမဟာ နေ့လယ် ၁၂ နာရီ ကျော်လို့ အမြန်ချော့ပို့ပိတ်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ထားတာတောင် ကျနော်ကို မျှော်နေခဲ့တယ်။ ငါ့မောင်လေး ဒီနေ့မလာသေးဘူးတဲ့။

ပိုင်ရဲ့စာပိုသမားကဗျာအဆုံးမှာ အရှူးတစ်ယောက်ရဲ့စာတွေအတွက် ဘာမှမတတ်နိုင်ကြောင်း စာတစ်စောင်ပြန်လာသလို တစ်နေ့မှာ ကျနော်ဆီကို ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ ပြန်စာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့တယ်။ "ရှင် ဆေးလိပ်ဖြတ်မယ်လို့ ကျွန်မကို ကတိပေးမလား" တဲ့။

အဲဒီစာတိုလေး ရအပြီးမှာ ကျနော်ဟာ သွက်သွက်ခါသွားခဲ့တာပဲ။ ကျနော်ကိုကျနော်သတိထားမိတဲ့ အချိန်မှာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ အဝေးပြေးကားပေါ်မှာ။ ကျောပိုးအိတ်အပြာကို လွယ်ပိုးထားပေမယ့် အဝတ်မှာ မဖတ်ရသေးတဲ့ မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာတစ်စောင် (အင်္ဂလိပ်စာရှင်း)က လွဲပြီး ဘာမှထည့်မထားဘူး။ တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီ အကြာမှာ အဝေးပြေးကားဂိတ်ဝန်းထဲက ရေချိုးခန်းတစ်ခုမှာ လမ်းဘေးက ဝယ်လာတဲ့ ဆပ်ပြာမွှေးနဲ့ ကျနော်ရေငံချိုးတယ်။ သေနတ်များနှင့် နှင်းဆီပွင့်များ တံဆိပ်ပါ တီရှပ်အနက်နဲ့ လျှိုက်စိဂျင်းပင်နီအနက် (အဝတ်ဟောင်းတွေ)ကိုပဲ ပြန်ဝတ်တယ်။ လန်ဒန်ဆစ်ကလက် ၃ လိပ်ဝယ်ပြီး အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်တယ်။

အဆောင်ဂိတ်ပေါက်ရောက်တော့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဝေခွဲမရဘူး။ ဆစ်ကလက် ၃ လိပ်ကုန်သွားတယ်။ ကသစ်ပင်အောက်မှာ ငူတူတူကြီး ရပ်နေတုန်း။ နေညိုလာပြီ။ အချိန်မရှိတော့ဘူး။

ဘီ ၁၆ က X ကို ခေါ်ပေးပါလို့ တောင်းဆိုလိုက်တဲ့ ကျနော်အသံဟာ အဖျားခတ်နေမှာ သေချာတယ်။ ဂိတ်စောင့်ဖြစ်သူက ဘီ အဆောင်ရှေ့ကနေ သူ့နာမည်ကို လှမ်းအော်ခေါ်နေတဲ့ အချိန်ဟာ ၁၀ရဲ့ တုန်လှုပ်စရာအကောင်းဆုံး အချိန်ပေါ့။

၈၀၀၀၀၀ဟန်နဲ့ သူမဟာ လျှော်ဖွတ်ပြီးစဆံပင်အရှည်ကြီးတွေကို မွှေးပွတာဘက်နဲ့ သုတ်နေရင်း ဂိတ်ဝင်ကိုလာနေပြီ။ ထမီအနီရင့်ရင့်နဲ့ မစ်ကီမောက်စိတီရှပ်အဝါ။ အဲဒီသူ့ယလျှုကိုယ်လုံးလေးဟာ ဂိတ်ဝမှာရပ်နေတဲ့ သေနတ်များနှင့်နှင်းဆီပွင့်များတီရှပ်နဲ့ ဂျင်းပင်နီအနက်ကို မြင်သွားတယ်။ စိမ်းစိမ်းကြီး စိုက်ကြည့်တယ်။ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားတယ်။

ကျနော်ရင်ထဲ ဆို့တက်သွားတယ်။ ကျနော် ဘာမှမသိတော့ဘူး။ မှောင်အတိ ကျသွားတယ်။

အဲဒီနောက်မှာ အဝေးပြေးဘတ်စ်ကားအစုတ်ကြီးပေါ် ကျနော်ရောက်တယ်။ လမ်းဘေး ဝဲယာကို ငေးကြည့်နေတဲ့ ကျနော်မျက်လုံးတွေဟာ ဗလာသက်သက်ပဲ။ ညမိုးချုပ်တော့ လမ်းဘေး တစ်နေရာမှာ ကားပျက်တယ်။ ဆက်သွားလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ပဲနွယ်ကုန်းတဲ့။

လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးထဲ ကျနော်ဝင်ထိုင်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီညက လရောင်က ထိန်ထိန်သာလို့။ စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ်တဲ့ ကျနော်ဟာ ကျောပိုးအိတ်ထဲက မြန်မာ့အလင်း သတင်းစာကို ထုတ်ဖတ်တယ်။ နိုင်ငံတကာသတင်းတွေထဲ Gregorio Fuentes ဆိုတဲ့ တံငါသည် အဘိုးကြီး ကူးဘားမှာ ကွယ်လွန်ရှာပြီ။ အသက် ၁၀၀ စွန်းစွန်း။ ဒါက ဘာထူးဆန်းလို့လဲပေါ့။ ဆက်ဖတ်တော့သူဟာ ဟဲမင်းဝေးရဲ့ The old man and the sea ဝတ္ထုထဲက ကိုယ်သိပ်ကြိုက်တဲ့ အဘိုးကြီး Santiago တဲ့။

ကျနော်ရင်ထဲ ဆွေးမြေ့သွားတယ်။ ကျနော်ငယ်ဘဝရဲ့ သူ့ရဲ့ကောင်းကြီး သွားရှာပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အပြင်ဖက်က လရောင်ကို ငေးတယ်။ လန်ဒန်ဆစ်ကလက်ကို ဖွာတယ်။ ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတာက အဘိုးကြီး Santiago ရဲ့ကားလုံးတွေ။

“လရောင်အောက်မှာ အလှဆုံးအရာ နှစ်ခုက ပင်လယ်နဲ့ မိန်းမပဲကွ။ အေး လောကမှာ နားလည်ရအခက်ဆုံးကလည်း အဲဒီနှစ်ခုပဲ” တဲ့။

အဲဒီစကားလုံးတွေကို အစီအစဉ်တကျမဟုတ်ပေမယ့် ကျနော်ပြန်သတိရမိသွားတယ်။ ကျနော် ပြီးတယ်။ ဆစ်ကလက်မီးခိုး မှန်သွားလို့ မျက်ရည်ဝဲသလိုတော့ နည်းနည်းဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အေးဆေးပါ။ လရောင်ကို ဆက်ငေးတယ်။ ဂွတ်ဒ်ဘိုင် Santiago လို့ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်တယ်။

အဲဒီညက ပဲနွယ်ကုန်းမှာ Santiago ကွယ်လွန်ခဲ့တယ်။ လရောင်အောက်မှာ ကျနော် ကိုယ်ကျနော်ပြန်လည်မွေးဖွားခဲ့တယ်။

ဉာဏ်များတဲ့ မောင်ပါပီ

ရောဘတ် အိုပင်ဟိုင်းမားနှင့် ဘာကလေတက္ကသိုလ်တွင် ပုခုံးချင်း တိုက်ခဲ့ဖူးသည် ဆိုသော ဗမာ့ရူပဗေဒဆရာကြီး၏လက်ရာ "ပီရိယန္တီထူ ကံက ဖေးမသူ" ကိုသို့သော ဆောင်းပါးဖျိုး ရေးပြလိုပါသော်လည်း မောင်ပါပီမျော ဘာကောင်မျှမဟုတ်၊ ဘာမှမကြီးကျယ်သော အညတရ တစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့သဖြင့် တစ်ခါက တက္ကသိုလ်ကျောင်းတွင် အသက်ရှင်သန်ရန် မည်သို့ မည်ပုံ ဉာဏ်များခဲ့ပုံကို ရေးပြလိုက်ရပါသည်။

မောင်ပါပီကား လူတော်တစ်ယောက် ဘယ်တုန်းကမှ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဘဝတွင် အဖြစ်ချင် ဆုံးသော ဆန္ဒမှာ မိခင်ဘာသာစကားဖြင့် သင်ကြားသော တက္ကသိုလ်စစ်စစ်တစ်ခုတွင် သမိုင်း သို့မဟုတ် အသနဘာသာတွဲအား ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်ရောက်သင်ကြားရင်း မိမိနှင့် ဝါသနာတူ သော အတန်းဖော်များနှင့် ဆွေးနွေးငြင်းခုံရင်း ဘွဲ့ယူရန်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကံပစ်ချရာ လူဖြစ် ရသော ဘဝတွင် အိုကြီးအိုမ အရွယ်ရောက်မှ ဘီလပ်ပြေ တက္ကသိုလ်တစ်ခုကို အချောင်ဝင်ခွင့်ရ သွားပြီးလျှင် ထမင်းရှာစားရန် လွယ်ကူသည့် သိပ္ပံဘာသာရပ်တစ်ခုအား ကုလားဖြူစကားဖြင့် သင် ယူရလေသည်။

ပြဿနာကား အသက်ကြီးမှ စာပြန်သင်သဖြင့် သံချေးတက်ဦးနှောက် ဖြစ်နေခြင်းနှင့် သင်ကြားရေးနည်းစနစ် မတူသော ပညာရေး၊ မိခင်ဘာသာစကားမဟုတ်ခြင်း အစရှိသည့် ဒုက္ခ ပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့ပင်ဖြစ်၏။ ကျောင်းစာတစ်ဖက်ဖြင့် ထမင်းဝရန် ရှုန်းကန်ခြင်းကား မကြာ ခဏ ရေးပြပြီးခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် အကျယ်မချလိုတော့။ ထိုသို့သော အခြေနေမျိုးတွင် ရိုးရိုးကြီးဝေယျ လုပ်နေခဲ့ပါလျှင် ဒီတောင်ကို မောင်မကျော်နိုင်မှာ သေချာပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဉာဏ်များသော ဇာတ်လမ်းများကို ဖန်တီးခဲ့ရပါတော့သည်။

ကနဦးတွင် မောင်ပါပီ အကြီးမားဆုံးသော အခက်အခဲမှာ ဂဏန်းသင်္ချာဖြစ်သည်။ ပညာ ရေးနှင့် နှစ်အတန်ကြာ ဝေးခဲ့ပြီဖြစ်သော မောင်ပါပီ ကနဦးတွင် မျက်ဖြူဆိုက်ရသည့် ဘာသာရပ် ဖြစ်သည်။ သူတို့သီက တက္ကသိုလ်ဟူသည်ကား ၏သည်မရွေး သင်ပေးသည်မဟုတ်ပဲ လက်ချာ ချိန် အတွင်း အကြမ်းဖျင်းမျှသာ ရှင်းသွားပြီး စာကြည့်တိုက်သို့မြန်းကာ မိမိဇာသာ ဆက်လက် လေ့လာရန်တာဝန်ပေးသည် မဟုတ်လော။

စာကြည့်တိုက်သို့ သွားကာ ညွှန်းဆိုထားသည့် စာအုပ်များလှန်ကြည့်သော်ငြား ဘာမှန်း ရေရေရာရာ သဘောမပေါက်ချေ။ ငါကား ဒီဘာသာနှင့်ပင် တစ်တန်းမှမအောင်ပဲ ကျောင်းထွက် ရတော့မည်ဟု အတတ်သိသွားသော မောင်ပါပီ ဉာဏ်စများလေပြီ။

အတန်းထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးကျောင်းသားဖြစ်သူ မောင်ပါပီတစ်ယောက် (အခြားကျောင်းသားအားလုံး မိမိထက် ၁၀ နှစ် ပတ်ချာလည်မျှ ငယ်ကြသည်) အတန်းဖော်များထဲမှ ဂဏန်းသင်္ချာချိန်တွင် ဆရာနှင့် အပြန်အလှန် ငြင်းခုံတတ်သည့် ကုလားလေးတစ်ကောင်အား ခေတ်စကားဖြင့်ပြောရလျှင် ကဒက်ဖမ်းဖို့ကြိုးစားသည်။ ချာတိတ်တို့မည်သည် မိမိထက် အသက်ကြီးသော၊ ၁၀၀အတွေ့ကြုံ ပိုစုံသော၊ ဝိုက်ကန်းကန်း ကာလသားကြီးများအား ဟီးရီးတင်တတ်ကြသည် မဟုတ်လော။ ငယ်ရွယ်စဉ်က ဖဲသမားလူမိုက် ကိုရွှေဘအား ဆရာတင်ခဲ့ဖူးသည့် မောင်ပါပီတစ်ယောက် ထိုအကြောင်းကို နှောကျနေသဖြင့် ကုလားလေးအား ကဒက်ဖမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်အရက်ဆိုင်တွင် အရက်ခေါ်တိုက်ရင်း ဟိုတလောက ခေါင်းပေါက်သည်မှာ အနိုင်ကျင့်သည့် စကယ်လီ လူမိုက်များနှင့် ရိုက်နှက်ရင်း ရလာသည့်ဒဏ်ရာဖြစ်ကြောင်း (မိုက်ဂုဏ်ပြုသည်)၊ မိမိငယ်ငယ်က လူပျိုရည် ဘယ်လိုပျက်ခဲ့ကြောင်း ဟာသနှောကာ ပြောသည်။ အတန်းထဲမှ တစ်ဦးတည်းသော ကျောင်းသူ ဘော်လီဝတ်မလာသော နေ့များတွင် ဆရာတစ်ယောက်မှာ ထိုကျောင်းသူအနားက မခွာတာ မိမိသတိထားမိကြောင်း(ချာတိတ်များ သည်းခြေကြိုက်ဖြစ်သော အညှီအဟောက်ကလေးများ) အစရှိသဖြင့် ရှိုးလုံး ဖိန့်လုံးလေးများသုံးကာ ရည်ရွန်းပတ်ရွန်းဖြင့် မိတ်ခွဲရင်း မောင်ပါပီအားအထင်ကြီး လေးစား ခင်မင်စေပြီးလျှင် မိမိအခန်းသို့ မကြာမကြာခေါ်ကာ သင်္ချာပြခိုင်းလေသည်။

သင်္ချာဘာသာရပ်တွင် တစ်ဖက်ကမ်းခတ်သည့် ၎င်းကုလားလေး၏ ကြပ်မတ်မှုဖြင့် နှစ်လမျှ အကြာတွင် သင်ရိုးကုန်ကာ လက်ချာချိန် အတန်းထဲတွင် ဆရာကို ထငြင်းတတ်သည့် မောင်ပါပီ ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အတန်းကြီးလာသည့် အချိန်တွင် ကားဉာဏ်များသည် မောင်ပါပီကားလူမျိုးစုံ ပါဝင်သည့် ဂိုဏ်းတစ်ခုကို အုပ်စီးထားမိလေပြီ။ တက္ကသိုလ်တွင် ဘာသာတွဲပေါင်း သောင်းခြောက် ထောင်မျှ သင်ယူရလေရာ တစ်ကိုယ်တော်သမားတို့မည်သည် ဘာသာအစုံတွင် မတော်သဖြင့် တစ်ဘာသာမဟုတ် တစ်ဘာသာ စာမေးပွဲကျွမ်းကျင် ပြန်လည်ဖြေဆိုရတတ်လေရာ မောင်ပါပီတို့ အဖွဲ့ကား ဘယ်တော့မှ စာမေးပွဲမကျ။ တစ်ယောက်လျှင် ၂ ဘာသာမျှစီ ပိုင်ကြလျှင် လူ ၅ ယောက် ဂိုဏ်းဖွဲ့ထားရာ ပတ်ချာလည်ရင်းပြ ကူညီနေရင်းဖြင့် လုံခြုံနေလေပြီ။ သူတပါးအား များများရှင်းပြလေ မိမိ ပိုတတ်လေ ဆိုသည့်အချက်အား ဂိုဏ်းသားတို့နားလည်စေရန် မောင်ပါပီကိုယ်တိုင် ရိုက်သွင်းထားသည် မဟုတ်လော။

နောက်ဆုံးနှစ်သို့ ရောက်သော် ဘွဲ့ယူရန် စာတမ်းကိုယ်စီ ရေးရလေသည်။ မည်သို့မည်ပုံ ဉာဏ်များခဲ့ကြောင်း ပါပီယွန်၏ ၅၆၉၆ တွင် အကျယ်ရှုပါလေ။ မိမိပရောဂျက် ကိုယ်စီ ပြီးစီးသည် နှင့် ဝိုင်နယ်စာမေးပွဲကြီးဆက်ဖြေရသည်။ ဂိုဏ်းသားများ တညီတညွတ်တည်း အပြန်အလှန် ကူညီ ရင်း ရင်ဆိုင်ကြရသည်။ သို့သော်...

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့တွင် မောင်ပါပီ အင်မတန်ပိုင်ပါသည်ဆိုသော ဘာသာတွဲ အဖြေတွင် ဒုက္ခများကုန်လေသည်။ မေးခွန်းစာရွက်ကိုဖတ်ကြည့်ရာ ဘာတစ်လုံးမျှနားမလည်ပါ။ ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်လိုက်လျှင် ကြက်သေသေနေသော အတန်းဖော်များ၊ ခေါင်းကုတ်မျက်နှာမဲ့နေသူများသာ မြင်ရသည်။ အရိုးရှင်းဆုံး ပြောရလျှင် စာမေးပွဲကျဖို့ သေချာနေပါပြီ။ ဗမာပြေတွင် ပြောလေ့ရှိသော စကားအရ အသေသတ်ထားသော မေးခွန်းပေတည်း။ ကုလားဖြူကျောင်းသားများသည် ခံနိုင်ဟန်မတူပဲ မေးခွန်းစာရွက်ကိုဖြိုကာ ယီးမှ မဖြေဘူး အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေကွာ၊ မင့်တို့ဘွဲ့လည်း ယီးမှမယူဘူး ရေပိုက်ပြင်စားမယ်ကွဟု ဆိုဆိုကာ စာမေးပွဲခန်းထဲမှ ထွက်ကုန်လေပြီ။

မောင်ပါပီကား ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်း ကော်ရစ်ဒါတွင် ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ ယခုအဖြေနေသော ဘာသာတွဲကို သင်သည့် မိမိတို့ဆရာပါလား။ သူ့မျက်နှာကား မကောင်းချေ။ မေးခွန်း အင်မတန်ခက်သဖြင့် မိမိတပည့်များ ဒုက္ခတွေ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း သိသည့်အလား ရပ်ကြည့်နေရာသည်။ မေးခွန်းကို သူထုတ်သည်ဟုတ်ဟန် မတူ။ ထိုဆရာကား မောင်ပါပီဆရာအရင်း ၅၆ ၉၆ ဇာတ်လမ်းထဲမှ ကာပီတန်အမေရိက ဖြစ်လေရာ မောင်ပါပီခေါင်းထဲတွင် ဘတ်သီးလင်းသွားလေပြီ။

အဖြေလွှာစာရွက်ထဲတွင် မိမိသိသမျှ မေးခွန်းနှင့်ဆိုင်မည်ထင်သော အရာများကို ချရေးသည်။ ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် ထင်ရာမြင်ရာ ဖော်မြူလာ၊ သီအိုရီ ဘာတစ်ခုမှမကျန် လျှောက်ရေးပစ်သည်။ အချိန်စေခါနီးသော် အဖြေလွှာအဖုံးညာဖက်ထောင့်တွင် နာမည်၊ မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် ခုံနံပါတ်ရေးဖြည့်ကာ တြိဂံခေါက်ချိုးအတိုင်း ကော်ဖြင့်ကပ်ရသည်။ ကျောင်းသားအမည်ကို စာစစ်ဆရာအသိမခံသည့်ထုံးစံဖြစ်သည်။ မောင်ပါပီကား တြိဂံခေါက်ကို ကော်ဖြင့်မကပ်၊ ခေါက်ချိုးကိုအတင်းဖိချိုးရင်း တံတွေးဆွတ်ကာ အသာလေးကပ်သည်။ ကော်ဖြင့်ကပ်သည့်အတိုင်း ဖြစ်သွားသည်။ အခန်းစောင့်ထံအပ်လိုက်သည်။ တံတွေးခြောက်သော် ခပ်ဟဟလေး ပြန်ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ အဖြေလွှာကိုစစ်မည့်သူမှာ အခန်းအပြင်က ကော်ရစ်ဒါတွင် ရပ်စောင့်နေသည့် မိမိဆရာအရင်းဖြစ်သည်။ ခပ်ဟဟ မောင်ပါပီအဖြေလွှာကို မြင်လျှင် လူသဘောသဘာဝအရ ကောက်လှန်ကြည့်မှာ သေချာသည်။ မိမိတပည့်အရင်းကြီး၏ နာမည်ကိုမြင်လျှင် မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို သက်ညှာလိမ့်မည်မဟုတ်လော။

အဖြေလွှာအပ်ပြီးသော် အခန်းပြင်သို့ မောင်ပါပီထွက်သည်။ စိုးရိမ်သည့် မျက်နှာဖြင့် ကော်ရစ်ဒါတွင် ရပ်နေသည့် ဆရာကာပီတန်အမေရိကက ဟရောင် ဘယ်လိုလဲဟု လှမ်းမေးသည်ကို ပြန်မဖြေပါ။ အကယ်ဒမီ မောင်ပါပီကား မမစိမ်းဓာတ်ရင်ထဲမှ ခင်သန်းနအား ချစ်ခွင့်ပန်မရသဖြင့် ကြေကွဲဆို့နှင့်သွားသည့် ဇင်ပိုင်း၏ မျက်နှာပေးဟန်ဖြင့် ဆရာဖြစ်သူအား မဝံ့မရဲ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ မျက်လွှာလေးချရင်း ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ဆရာဖြစ်သူကား အရှုံးသမား မောင်ပါပီကျောပြင်အား ငေးရင်း ကျန်ခဲ့ရှာသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နောက်တစ်လမျှအကြာ အောင်စာရင်းထွက်သော် အဆိုပါ ဘာသာကို အောင်မှတ်အတိကျဖြင့် မောင်ပါပီ အောင်လေသည်။ ထိုညတွင် အရက်မူးနေသောမောင်ပါပီ မိမိကဒက်လေးများအားလက်ညှိုးထိုးကာ ဆုံးမစကားဆိုသည်။

“ဟေ့ လူ့ဘဝမှာ မကျရှုံးဖို့က မိုးပျံနေအောင်တော်စရာ မလိုဘူးကွ၊ Survival Instinct ရှိဖို့ပဲ လိုတယ် ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်” ဟူသတတ်။

အန်တီမန်ယူ

လောင်းကစားဝါသနာကြီးသော မောင်ပါပီတစ်ယောက် ဘောလုံးပွဲလောင်းခြင်းအား စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ရလဒ်မျိုး ထွက်ခဲ့သည့် မီလန်နှင့် လီဗာပူး ဥရောပ ဗိုလ်လုသည့်ပွဲ ပြီးကတည်းက ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ် ဘောလုံးကလပ် ပွဲများတွင်လည်း မောင်ပါပီ အင်မတန်ကြိုက်သည့် လီဒ်စ်ယူနိုက်တက် အောက်တန်း ဆင်းသွားကထဲက ထိုဘောလုံးပွဲများ အား မကြည့်ဖြစ်တော့။ တစ်ခါတရံ ကမ္ဘာ့ဖလားကဲ့သို့သော ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ပွဲမျိုးမှသာ လောင်း ကြေးမပါပဲ အပျင်းပြေ ကြည့်တတ်သည်။ ထိုအကျင့်ကား အင်္ဂလိပ်ဘောလုံးပွဲများအား ကွင်းထဲထိ သွားကြည့်နိုင်သည့် ဘီလပ်တွင် ခဏတာနေစဉ်အထိ ပါသွားလေသည်။ ယခုကား မောင်ပါပီ ဘောလုံးပွဲအကြောင်း မပြောတော့။ တစ်ခါတရံ တက္ကသိုလ်ကျောင်းက အလကားဝေသော ဘောလုံးပွဲလက်မှတ် ရသည်ကိုပင် သူငယ်ချင်းများအား အလကားပေးပစ်တတ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ ပြီးသွားသည့် ကာလ မောင်ပါပီနှင့် ဘော်ဒါတစ်သိုက် ဝေလေလေ လုပ်နေသည့်အချိန် ယခုဖော်ပြပါ အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားလေသည်။ ပေါ့ပါးလွတ်လပ် သွားသည့် ဘဝတွင် ကျောင်းသားဘဝ တလျှောက်လုံး အလုပ်နှင့်ကျောင်းစာ လုံးချာလည်လိုက် ကာ ပျော်ပျော်မနေခဲ့ရသည့် မောင်ပါပီ၊ အောင်စာရင်းအထွက် စောင့်နေရင်း အစွမ်းကုန် ဇိမ်ယူနေ သည်။ မနက် နေ့မြင့်မှ အိပ်ရာထသည်။ တက္ကသိုလ်အားကစားရုံသို့ သွားကာ အလေးမသည်။ ရေကူးသည်။ အိမ်ပြန်ကာ ထမင်းဟင်း ကောင်းကောင်း ချက်ပြုတ်စားသောက်သည်။ နေ့ခင်း တစ်ရေးအိပ်ပြီး အိပ်ရာမှထသည်နှင့် ရေမိုးချိုးကာ ဘော်ဒါတွေနှင့် အရက်ဆိုင်တကာ ပတ်ထိုင် သည်မှာ ညဉ့်နက်သည်အထိ။ အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် မိုးလင်းခါနီးအထိ ဖွတ်စပုတ်ပွတ်၊ ယူတုမှ ဒေါ့ကယူမန်ထရီတွေ ကြည့်သည်။ နေ့မြင့်မှ အိပ်ရာထကာ အထက်ပါအတိုင်း နောက်တစ်နေ့ ဖြတ်သန်းပြန်သည်။

တစ်နေ့တွင် နေ့ခင်း အိပ်နေရာမှထကာ ဘော်ဒါများနှင့်ချိန်းထားသည့် မြို့လယ်ခေါင် သို့ လမ်းလျှောက်လာရင်း ဘူတာရုံတွင် အင်္ဂလိပ်ငွေများ စုန်းနေကြသည်ကို မြင်သည်။ ဘောလုံး လူရမ်းကားများကား မနက်ခင်းကတည်းက အရက်ဆိုင်ထိုင်သောက်ကြရင်း ညနေဖက်ကန်မည့် ဘောလုံးပွဲအတွက် သောင်းကျန်းရန် တာစုနေကြလေပြီ။ မြို့ခံအသင်း၏ ဘောလုံးသီချင်းများ အော်ဆိုကာ ဧည့်သည်အသင်းပရိသတ် ရောက်လာမည့် ဘူတာရုံအပေါက်ဝတွင် ထိုင်စောင့်နေ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိမိတို့အသင်းနှင့် ရန်ငြိုးရှိသည့် ဧည့်သည်အသင်းနှင့် ကန်သည့်ပွဲတိုင်း ထိုသို့ ဖြစ်တတ်သည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ဆဲဆိုကြရင်း ရိုက်နှက်ကြသည်မှာ ထုံးစံပင်။ ထိုသို့ရန်စောင် ကြရင်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် သတ်ကြဲဖြတ်ကြသည်အထိ သောင်းကျန်းကြသဖြင့် ဟိုတစ်ချိန်က

အင်္ဂလိပ်ရောဂါဟု အမည်ပေးကာ ဗြိတိန်နန်းရေးဝန် မာဂရက်သက်ချာကိုယ်တိုင် နှိမ်နှင်းခဲ့ရဖူးသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ အဆိုပါ လူအုပ်နှင့် ရဲများအား ကွင်းရှောင်ကာ မိမိသွားလိုရာဖက်သို့ ထွက်လာရင်း လမ်းထောင့်တစ်ခုတွင် ဝီလျံဟီးလ်ခေါ် လောင်းကစားဆိုင်ရှေ့ကို အဖြတ်တွင် ဆိုင်ရှေ့မှ ဒီဂျင်တယ် ဆိုင်းဘုတ်ကို မတော်တဆ ကြည့်မိရာ...

မြို့ခံအသင်းက ဧည့်သည်အသင်း မန်ယူအား ၃ ဂိုး ၂ ဂိုးဖြင့် နိုင်လျှင် အဆ ၂၀ လျော်မည် ဟူသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အထက်ကဆိုခဲ့သလို လောင်းကစား မလုပ်တော့သည့် မောင်ပါပီသည် မိမိအင်မတန်မြင်မြင်းကတ်သော မန်ယူ ဟူသည့်စကားလုံးကြောင့် ဆိုင်ထဲဝင်ကာ ဝိုက်ဝိုက်ကန်းကန်း စတာလင်ပေါင် ၅၀ ဖိုး လက်မှတ်ဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။ အောက်တန်းအသင်းက မန်ယူကို ၃ ဂိုး ၂ ဂိုး အတိအကျဖြင့် နိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း မိမိသိပါသည်။ သို့သော် လူကြိုက်များလွန်းသဖြင့် (အထူးသဖြင့် အာရှသားများ) အလိုလို ကြည့်မရသည့်အသင်းနှင့် ကန်မည့်ပွဲ ဖြစ်သည့်အပြင် ဝိုက်ဆံအနည်းငယ် ပေါနေသဖြင့် (စကောလားရှစ် နောက်ဆုံးအရစ်က ဝိုက်ဆံများဘဏ်ထဲ အနည်းငယ် ကျန်နေသေးသည်) မရည်ရွယ်ပဲ ဝိုက်ဆံ ၅၀ အဆုံးခံခြင်းသက်သက်ပင်။

ဘော်ဒါများနှင့် မြို့ထဲတွင်ဆိုသော် ထုံးစံအတိုင်း အရက်ဆိုင်ထိုင်သည်။ ဘောလုံးပွဲလည်း ပြု လူလည်း သိပ်မများသည့် အဘိုးကြီးဘားသို့ လစ်ကြသည်။ ပင်စင်စား အဘိုးကြီးများ ထိုင်လေ့ရှိသည့် ဆိုင်ဖြစ်သည်။ ပရိုဂျက်တာကြီးဖြင့် ဘောလုံးပွဲပြနေသော်လည်း တစ်အုပ်စုလုံး အသေအချာ မကြည့်ပဲ အရက်သောက်လိုက် အာလူးဖုတ်လိုက်ဖြင့် ဝိုင်းကောင်းလာချိန်တွင် အိမ်ရှင်အသင်းက တစ်ဝိုးသွင်းသည်။ ပရိုသတ်အဘိုးကြီးများ အော်ဟစ်ကြသည်။ မောင်ပါပီ တစ်ချက်လှမ်းရှိုးကာ ဘော်ဒါများနှင့် အာလူးဆက်ဖုတ်သည်။ မန်ယူက တစ်ဝိုးပြန်ချေပသွားသည်။ အိမ်ရှင်က တစ်ဝိုးသွင်းပြန်သည်။ မန်ယူက ပြန်ချေပပြန်သည်။

၂ ဂိုးစီ သရေဖြစ်နေချိန်တွင် မောင်ပါပီ အာလူးဖုတ်ခြင်းအား ရပ်လိုက်သည်။ ဘောလုံးပွဲကြည့်စို့ဟု ပြောသည်။ ဘော်ဒါများကား ဟမ်... မင်းက ဘောပွဲမကြိုက်ပါဘူးဟု စောဒကတက်သည်။ ငါးခုပြုလေ၊ ပြုံးပြကာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဘောလုံးပွဲ လောင်းထားသည့် လက်မှတ်ကို ပြလိုက်သည်။ ငါတို့ဖက်က တစ်ဝိုးပဲ သွင်းကွာ၊ အဆ ၂၀ ရပြီ။ စတာလင်ပေါင် ၁၀၀၀ ကွာ၊ ကိုင်း... ဟု ကျူးရင့်သည်။ ကျောင်းသားဘဝ ဝိုက်ဆံ ၅ ကျပ် ၁၀ စိစစ်စစ်သုံးရသည့် ဘဝတွင် ၁၀၀၀ ဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောနောလား။ ကျောင်းက အရက်ဆိုင်တွင် ဘီယာတစ်ခွက် တစ်ကျပ် ဖြစ်သည်။

တစ်ဖွဲ့လုံး စိတ်လှုပ်ရှားကုန်ကာ ဘောလုံးပွဲသို့ မျက်နှာမူကုန်သည်။ မောင်ပါပီကား ငယ်ငယ်ကတည်းကပင် ဂျင်ဝိုင်းဖဲဝိုင်းများတွင် ဘေးလူများ ထိုသို့ စိတ်လှုပ်ရှားအောင် လုပ်တတ်သည့် အကျင့်ရှိသည် မဟုတ်လော။

ထိုစဉ်မှာပင် ဒိုင်လူကြီးမှ ပင်နယ်လ်တီပေးသဖြင့် အိမ်ရှင်အသင်းကန်ရသည်။

“ဝိုး...”

တစ်ဖွဲ့လုံးထစ်ကုန်သည်။ ဥ ဝိုး ၂ ဝိုးအတိအကျဖြစ်သွားပြီ။

ပွဲပြီးရန် ၁၅ မိနစ် လိုသေးသည်။ အားလုံးသိကြသည့်အတိုင်း မန်ယူဆိုသော အသင်းက ရှုံးနေလျှင် ပွဲပြီးခါနီး ၁၀ မိနစ် ၁၅ မိနစ် ကာလမှာ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် တလကြမ်း တိုက်စစ်ဆင်တတ်သည်။ အဆက်အပြတ် တိုက်သည်။ အိမ်ရှင်အသင်း လူကုန်ဆင်းကာ ခံစစ်ခင်း နေရသည်။ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ကန်သွင်းသည်။ ဆိုင်ထဲရှိ အဘိုးကြီးများနှင့် မောင်ပါပီတို့ဘော်ဒါ တစ်သိုက် အမလေးလေး ဟာ့ ဟာ့ ဟာ့ မလုပ်ပါနဲ့ အိုး... တော်ပါသေးလား အစရှိသဖြင့် အော်ဟစ် ဆူညံနေရသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မောင်ပါပီ အတန်းဖော်တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်လာကာ ဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ယူအက်စ်မှာ ကြီး၍ ဘီလပ်တွင် တက္ကသိုလ်လာတက်သည့် ယိုးဒယားချာတိတ် လေး ဖြစ်သည်။

အာရှသားပီပီ မန်ယူပရီသတ်ဖြစ်သည်။ မန်ယူဝိုးသွင်းဖို့ ကြိုးစားနေသည်ကို လုပ်ထား ချထား အစရှိသဖြင့် ဘေးက လာထိုင်အော်သည်။ ဘော်ဒါများကား ဟကောင် ... ဒီမယ် လောင်း ထားတယ် ယီးပြုလို့ မန်ယူနေတာလားဟု ဝိုင်းဆဲသည်။ စတာပေါင် ၁၀၀၀ ရထားပြီဟု ဝိုင်းပြော သည်ကို နောက်နေသည် ထင်သလားမသိ။ ဘာဖြစ်လဲ ငါက မန်ယူဖန်ကွ ဟေ့ သွင်းစမ်း သွင်းလိုက် စမ်း ဟုဆက်အော်နေသည်။ မအေဘေး မတိတ်ဘူးလား တိတ်မလားဟု မောင်ပါပီမေးသည်ကို ခေါင်းခါပြကာ ပြောင်စပ်စပ် လုပ်သည်။ ဘောပွဲကား ပြီးဆုံးရန် အချိန်ပို ၃ မိနစ်မျှသာ ကျန်တော့ သည်။ မောင်ပါပီ အာခေါင်ခြစ်၍ ကုန်းအော်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီမယ် မန်ယူတု၊ သစ္စာဖောက် မန်ယူကို အားပေးနေတယ်။ မအေဘေး ထွက်စမ်း ဆိုင် ထဲက” ဟု အကျယ်ကြီးအော်ကာ ယိုးဒယားချာတိတ်လေးကို လက်ညှိုးထိုးထားရင်း ဆိုင်ထဲက အဘိုးကြီးများကို တိုင်ပြောလိုက်လေရာ...

မိမိဘောလုံးအသင်းကို အသက်ထက်ချစ်သည့် မူးနေသည့် ပင်စင်စားအဘိုးကြီးများ ကား မအေရိုးမန်ယူပရီသတ်ဟု ဆိုကာ ဘီယာခွက်များ ပုလင်းများဖြင့် ယိုးဒယားကောင်လေးအား ဝိုင်းထုရာ မန်ယူပရီသတ်လေးခမျာ ဆိုင်ပြင်သို့ ပြေးရရှာလေသည်။

များကြောမီ ဥ ဝိုး ၂ ဝိုးဖြင့် ပွဲပြီးလေရာ မောင်ပါပီတို့ ဘော်ဒါတစ်သိုက်နှင့် အရက်သမား အဘိုးကြီးများ အတူတူဖက်ကာ ကခုန်အောင်ပွဲခံရင်း စတာလင် ပေါင် ၁၀၀၀ အနိုင်ရခဲ့လေသည်။

အရက်ပုလင်းဖြင့် အထုခံရသည့် ယိုးဒယားကောင်လေးအား နောက်တစ်နေ့ လောင်း ကြေးငွေ ထုတ်ပြီးမှ ဂျာကင်အင်္ကျီတစ်ထည်ဝယ်ပေးကာ ပြန်ချော့လိုက်ရသည်။ ထိုကောင်လေး ကို မောင်ပါပီညီလေးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သဘောထားကြောင်း တခါက ပြောပြဖူးခဲ့သည် မဟုတ် လော။

ဤကား မောင်ပါပီ၏ အန်တီမန်ယူ ဇာတ်လမ်းဖြစ်လေသတည်း။

ချည်ဆံမျှင်များ

မောင်ပါပီဘဝတွင် ရဲဖူးသော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အကောင်းဆုံး အတွေ့အကြုံ ဟု သည်ကား အကျဉ်းထောင်အတွင်းက ပီစီခေါ် အလုပ်ပိတ် အမှောင်ခန်းဟု ဆိုရမည်ဖြစ်ပြီး နောက် နောင် ထပ်မံကြုံချင်သော အတွေ့အကြုံကား အိမ်အပြန်ခရီးပင်ဖြစ်သည်။ ထောင်မှလွတ်သော် လဝက မြေတိုက်ခန်းအချုပ်သို့ ရောက်သည်။ အိမ်ပြန်စရာ လေယာဉ်လက်မှတ်ဖိုး မရှိသဖြင့် မီးရောင်ဝါကျင့်ကျင့် မြေတိုက်ခန်းများထဲတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရသော သွေးစုတ်ဖုတ်ကောင်နှင့် တူသည့် နိုင်ငံတကာက တရားမဝင် ရွှေ့ပြောင်းလုပ်သားများနှင့်အတူ ၃ ရက်မျှ အောင့်အည်း နေထိုင်ပြီးသော် လဝက အရာရှိတစ်ယောက် ရောက်လာ၍ နာမည်ခေါ်ကာ လေယာဉ်လက်မှတ် ရပြီ ဖြစ်သဖြင့် အထုပ်အထိုး ပြင်စေသည်။ ထောင်ကျစဉ်က ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းသွားသော ဒေါ်လာ ထောင်ဂဏန်းမျှထဲမှ လေယာဉ်လက်မှတ်ဖိုး ၃၉၉ ဒေါ်လာ နုတ်ကာ အကုန်ပြန်အမ်းသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား လေဆိပ်သို့မောင်းနှင်နေသည့် ရဲအချုပ်ကားထဲတွင် ထောင်က လွတ်၍ အိမ်ပြန်မည့် ယိုးဒယားပြည့်တန်ဆာမများနှင့်အတူ မောင်ပါပီတစ်ယောက် ငုတ်တုတ်ထိုင် ကာ ပါသွားလေသည်။ အချုပ်ကားအစောင့် ရဲမေဖြစ်သူမှ စကားစမြည်ပြောသည့်အနေဖြင့် မေးခွန်းထုတ်လာသည့် “ နင်က ဘာအမှုလဲ ” ဟူသည်ကို ဆင်းရဲမွဲတေမှုဟု ခပ်တိုတိုပြန်ဖြေကာ လမ်းဘေးဝဲယာကို ငေးကြည့်ရင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် အတွေးနယ်ချဲ့နေမိသည်။

လေဆိပ်ထဲတွင် ယိုးဒယားပြည့်တန်ဆာမများနှင့်အတူ လက်ထိပ်တန်းလန်းဖြင့် ရဲများ ခြံရံလျှက် လမ်းလျှောက်စဉ် လူအများဝိုင်းငေးခြင်းကို ခံရသောအခါ တတ်နိုင်လျှင် ဖြုတ်ခနဲ ကိုယ် ပျောက်သွားချင်မိသည်။ ချာတိတ်လေး မောင်ပါပီကား မိမိဘဝကို အင်မတန်ရှက်ရွံ့နာကျဉ်းမိပြန် လေပြီ။ လေဆိပ်ထဲမှ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်ရန် တစ်ကမ္ဘာမျှ ကြာခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ရောက်မှ ရဲက လက်ထိပ်ဖြုတ်ပေးသည်။ မင့်နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကို လေယာဉ်မှူးထံ အပ်ခဲ့သည်။ လေယာဉ်ဆိုက်လျှင် တောင်းယူပါဟု မှာကာ ရဲအရာရှိ ထွက်သွားသည်နှင့် လေယာဉ်ပေါ်တွင် နေရာယူထားနှင့်ပြီဖြစ်သော ဗမာခရီးသည်များ၏ အကြည့်စူးစူးများနှင့် ထပ်မံရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။ စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြောနေသော မောင်ပါပီတစ်ယောက် မိမိထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ထားရင်း ဥပက္ခာပြုနိုင်ရန် ကြိုးစားနေရသည်။

လေယာဉ်တက်သော် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရလေပြီ။ လေယာဉ်ပေါ်မှ ကျွေး သော အစားအသောက် ဝေငှစဉ် မစားလိုဟု ငြင်းပယ်ကာ အိပ်ပျော်ရန်ကြိုးစားနေမိသည်။ မည်မျှ ကြာသွားသည်မသိ မိမိဘေးက ခုံအလွတ်တွင် လူတစ်ယောက် လာဝင်ထိုင်သဖြင့် မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်ရာ လေယာဉ်မောင် ဖြစ်နေသည်။ မောင်ပါပီအား ပြုံးပြု၍ ငါးထမင်းပူးကလေးကို လက်ထဲ

ထည့်ပေးကာ စားပါ ညီလေး။ မင်းဗိုက်ဆာနေမှာပေါ့ ဗိုက်ထဲ အစာရှိနေရင် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် နေသာတယ်ကွာ ဟုပြောသည်။ ထမင်းစားနေသည့် မောင်ပါပီအား အားပေးသည့်အပြုံးဖြင့် ငေးရင်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် မေးခွန်းထုတ်သည်။ အေး... ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းချည့်ပဲ ပြောကွာ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ဘာမှ မရှက်နဲ့ညီလေး။ ဒီလေယာဉ်ပေါ်က လူတွေနဲ့ မင်းနဲ့ သိလည်း မသိဘူး။ နောက်ထပ် ၂ နာရီလောက်ဆို ရန်ကုန်လေဆိပ်ကို ဆိုက်ပြီ။ ဒီလူတွေမျက်လုံး အောက်က မင်းလွတ်သွားပြီ။ အားတင်းထားဟု ပြောကာ ပခုံးဖက် နှုတ်ဆက်ရင်း ထထွက်သွားသည်။ ထိုလေယာဉ်မောင်၏ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားအား မောင်ပါပီ မှတ်တမ်းတင်သည်။

မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်သို့ ရောက်သော် အရာရာ ဘာမှမပြောင်းသေးကြောင်း တွေ့ရသည်။ ညစ်ထေးဟောင်းနွမ်းသော အပြင်အဆင်၊ ကွမ်းသွေးကွက်များ၊ အိမ်သာများကား ညစ်ပတ်နံ့စေ့ဆဲ။ အိတ်ထဲပါလာသည့် ဒေါ်လာများထဲမှ အနည်းငယ်ကို ဗမာငွေလဲကာ ငါးသုံးလုံး ဆစ်ကလက် တစ်တောင့် ဝယ်သည်။ အထုပ်အပိုးများခွဲကာ လေဆိပ်အပြင်သို့ ထွက်သည်။ ပလက်ဖောင်းပေါ် ထိုင်ကာ ဆစ်ကလက် တစ်လိပ်ပြီး တစ်လိပ်ဖွာရင်း မိုးချုပ်စပတ်ဝန်းကျင်ကို ဗလာမျက်လုံးများဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။ ငါကား လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ယခုဘယ်သွား၍ ဘာဆက်လုပ်မည်နည်း။ အဖြေကား မသိ။

လှည်းတန်းသို့ရောက်သော် မီးပျက်နေသည်။ ပူလောင်အိုက်စပ်လွန်းသည်။ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသည်။ မြင်မြင်လေရာ လူတွေ၏မျက်နှာမှာ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာမတွေ့။ အထုပ်အပိုး တစ်ဖက်ဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်နေသော မောင်ပါပီ စိတ်ညစ်လာသည်။ စံရိပ်ငြိမ်ရုံ အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်ကာ တံခါးခေါက်မိသည်။ မိမိနှင့် ဇာတိချက်မြုပ်တူသည့် ကိုညိုခေါ် မိတ်ဆွေ လူပျိုကြီးက တံခါးဖွင့်ပေးရင်း ဟကောင် မင့်ရုပ်က ဖုတ်တရွေ့ရုပ်ပေါက်လာပါလားဟေ ဟု ဆိုသည်ကို ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ပြုံးပြနိုင်တော့သည်။ ရေဝချိုးကာ အိမ်ရှင်ပြင်ပေးသည့် အိမ်ရာပေါ်လှဲ လိုက်သည်နှင့် တုံးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ထိုညက အိပ်မက်ထဲတွင် မောင်ပါပီတစ်ယောက် ထောင်ထဲ ပြန်ရောက်နေကာ အလုပ်ပိတ်အမှောင်ခန်းထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေပြန်သည်ဟု မက်ရင်း ဇောချွေးပြန်ကာ လန့်လန့်နိုးသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်။

ထိုသို့ ကိုညို အိမ်တွင် တည်းခိုနေရင်း ခုရက်မျှ ကြာသော် တစ်ညတွင်အပြင်မှ ပြန်လာသည့် မောင်ပါပီအား ကိုညိုက စာတစ်စောင်ပြသည်။

“ကျွမ္မရှင့်ကို လာရှာသွားတယ်။ နက်ဖန် ထပ်လာမယ်”

(K)

ဟူသည့် စာတိုလေး။

ဝေဝေဝေဖြစ်နေသည့် မောင်ပါပီအား ငါ့စုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်လို့ မင်းငါ့ဆီ ရောက်နေမှန်း သိသွားတာဟု ကိုညိုက လှမ်းပြောသည်။

ကျနော် သူ့ကိုမတွေ့ချင်ဘူးဗျာ၊ ဘာကိစ္စ ခင်ဗျားက လျှာရှည်ရတာလဲဟု ကလေးဆိုး တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အော်ကာ စိတ်ဆိုးဟန်ပြရင်း အိပ်ရာဝင်သည်။ ထောင်ထွက် အရှုံးသမား မောင်ပါပီကား သိမ်ငယ်သောစိတ်ဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုပါ။ အထူးသဖြင့် သူမနှင့် မတွေ့လို။

ဤသို့ဖြင့် နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် တည်းခိုအိမ်မှ လှစ်ခနဲ ထွက်၍ တစ်နေ့ကုန် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားကာ ရှောင်တိမ်းနေမိပြန်သည်။ မိုးချုပ်၍ အိမ်ပြန်ရောက်သော် ကိုညို ကား မျက်နှာမကောင်း၊ ဟကောင် အဲ့လိုမလုပ်စမ်းပါနဲ့၊ ဟိုကောင်မလေးတစ်နေ့ကုန်စောင့်နေရာ တာ လန့်စီးတယ်လိုမှပဲ ဟု ဆဲသည်။ လူသေမျက်နှာပိုင်ရှင် မောင်ပါပီကား ခံစားချက်မဲ့ဟန်ဖြင့် စကားပြန်မပြော။

ရေရိုးချိုးပြီးစီး၍ ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ဝမ်းလျားမှောက်ကာ ဆစ်ကလက်ဖွာ ရင်း မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို တောင်လှန်မြှောက်လှန်ဖတ်ရာမှဖွင့်ထားသော အိမ်တံခါးဝတွင် အရိပ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ မြင်ရသဖြင့် မောင်ပါပီလှမ်းကြည့်သော် ရှည်လျားသော ဆံပင်နက်နက်များ နှင့် ပိန်ပါးပါး ဖြူဆွတ်ဆွတ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာဖြင့် မောင်ပါပီ အား မပုံမရဲလှမ်းကြည့်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွကိုက်ထား၏။

ငါလှည်းတန်းဖက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားတိုင်လိုက်ဦးမယ်ကွာ ဟု ရေရွတ်ကာ ကိုညို ထွက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကာ ငုတ်တုတ်ဖြစ်နေသော မောင်ပါပီ နှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာက စွန့်စားကာ ရောက်လာသည့် ကောင်မလေးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ အတန် ကြာတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြပြီးသည့် နောက် မောင်ပါပီစကားစသည်။

“မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”
“ရှင့်ဆီ လာတာ”
“ငါစိတ်မပျော်ဘူး”
“သိတယ် ကိုညို ပြောပြပြီးပြီ”

... ..

၁၀ မိနစ်မျှ တိတ်ဆိတ်သွားပြန်သည်။

“ပြန်တော့ မိုးချုပ်နေပြီ”
“ဟင့်အင်း”
“ဘာလုပ်မလို့လဲ”
“ရှင် နေမကောင်းဘူးမလား”
“မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လဲ”
“စိတ်ပူလို့”

“ကျွတ်...”

၅ မိနစ်မျှ ငြိမ်သက်သွားပြန်သည်။

ခေါင်းငိုက်စိုက်နေသော မောင်ပါပီ တွန့်ခွန်ဖြစ်သွားသည်။ လက်ချောင်းပျော့ပျော့ ကလေးများကား မောင်ပါပီ ဂုတ်ပိုးကို တို့ထိလာသည်။ ခေါင်းကို ပွတ်ပေးလာသည်။ ငါယောက်ျား ကွဟုတင်းထားသော စိတ်များ ပျော့ကျမလို ဖြစ်လာသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ရှင့်ဖာသာ ထောင်ထွက်မကလို့ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ၊ စိတ်အားငယ်မနေနဲ့၊ ကျမမှာ ရှင့်ကို စိတ်ပူရလွန်းလို့ သေတော့မယ်၊ တိတ်တိတ်လေး အိမ်ကမသိအောင် ခိုးထွက်လာရတာ သိလား ... ဒီမယ် ... ဒီမယ် ...”

မောင်ပါပီ မော့ကြည့်သည်။ မျက်နှာပေါ် အုပ်စိုးနေသည့် ဆံနွယ်များကို ဖယ်ရှားရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားသည့် သူမ မောင်ပါပီကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် နောက်နှောင် တစ်ဘဝလုံးတွင် တစ်ဆယ့်တစ်ခါတိတိသာ ကြားဖူးမည်ဖြစ်သော စကားအား တစ်လုံးချင်း သူမ ပြောလေသည်။

“ရှင့်ကို ကျမ ချစ်တယ် သိလား...”

ထို့နောက်တွင်ကား သူမရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်ကာ တင်းကြပ်စွာ ဖက်ထားရင်း မောင်ပါပီ တစ်ယောက် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ တာသိမ့်သိမ့်ရှိက်ရင်း ဗလုံးဗထွေး ဘာတွေ ပြောနေမိမှန်း မသိတော့ချေ။ ငါအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ K ရာ။ ငါ့ဘဝကို အေးချမ်းအောင်လုပ်ပေးပါ အစရှိသဖြင့် ပြောမိပြောရာတွေ လျှောက်ပြောနေမိလေတော့သည်။

ငုံးအိမ်ကျူလ (ဗန်းမော် ဗားရှင်း)

အဖွားက
 ဂျပန်ခေတ်ထံရှင်သန်
 သားသုံးယောက်ပိုက်ပီး
 တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ မုဆိုးမ။
 (ဝေးခေါင်)

ငါတို့မြို့က ဓာတ်ရှင်ရုံတွေပိုင်တဲ့ ဝမ်ချောင်ဖူး ဆိုတဲ့ တရုတ်ကြီးဟာ ခွေးမင် ဆိုတဲ့ တရုတ်ရွာလေးက ဗမာစကား မတတ်တဲ့ တရုတ်ကလေးကို အခိုင်းအစေလုပ်ခိုင်းဖို့ ဗမာပြေက ငါတို့မြို့လေးကို ခေါ်ခဲ့ရာက စတာပဲ။ ငါ့အဖွားက ဂျပန်ခေတ်မှာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်သမီး။ စစ်ကြီးအပြီး အပျိုပေါက်အရွယ်မှာ ဝမ်ချောင်ဖူးဓာတ်ရှင်ရုံက ကြော်ငြာကားမောင်းတဲ့ အရပ်မြင့်မြင့် ဒရိုင်ဗာ တရုတ်နဲ့ ချစ်ကြီးသွယ်တော့တာပဲ။ ငါမေးခဲ့ဖူးတယ်။ ဝမ်ချောင်ဖူးအိမ်က ကျန်းကျေကြိမ် ဆိုတဲ့ တရုတ်ဒရိုင်ဗာကို ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲက အဘွားက ဘယ်လိုလုပ်ကြိုက်ခဲ့တာတုံးဗျာ ဆိုတော့ ငါ့အဘွား မယ်မယ်ခင်က ရှက်ပြီးလေးနဲ့ ပြန်ဖြေခဲ့တယ်။ သူက ဘွားကိုခေါ်ပုံကို ကြည့်ဦး။ ဗမာလို မပီကလာပီကလာနဲ့ လုံမလေးရေ...တဲ့။ ဒါပဲပြောပြီး ပြီးနေတော့တာပါပဲ။

ကျနော်တို့ မောင်နှမလေးယောက်က
 သူ့သားမုဆိုးဖို့ရဲ့ သားသမီးများ။

မြစ်ကြီးနားဆေးရုံမှာ သေလာတဲ့ ကျနော်ညီမအလောင်းကို
 ရျောသိပ်သလို ကျောပိုးပြီး သယ်လာတယ်
 အစုန်မော်တော်ပေါက် အဖွားရဲ့အဆန်မျက်ရည်ခရီး။
 (ဝေးခေါင်)

အရိုင်ဇာတရုတ်ဟာ ဗမာမနဲ့ညားအပြီး အလျင်အမြန်ပဲကြီးပွားချမ်းသာလာတယ်။ သားသမီးတွေ အဆက်မပြတ်ပွားစီးတယ်။ တစ်ဆယ့်တစ်ယောက်တိတိ ငါ့အဘွားဟာ မီးနေတယ်။ နှစ်ယောက်တိတိ ဆုံးပါးသွားလို့ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေခဲ့တယ်။ အဆုတ်ထဲ သံကောင်တွေ ဝင်လို့ အသက်ရှူမရဖြစ်ပြီး သေသွားရှာတဲ့ မြင့်နိုင် ဆိုတဲ့ သားလေးရဲ့ဝေဒနာကို မြင်အပြီးမှာ ငါ့အဘိုးတရုတ်ဟာ သူ့ကုန်ကားတွေကို ဘာတွေဖြစ်နေပါစေ လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ ဘိန်းပြောင်ပဲ ကိုင်တယ်။ အဝေးကို ငေးတယ်။ တဖြေးဖြေးနဲ့ ဆုတ်ယုတ်လာတဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ သားသမီး ၉ ယောက်ကို ထိန်းရင်း ငါ့အဘွားဟာ ကုန်ခြောက်စနန်းတွေ ခင်းခဲ့ပြန်တယ်။ ဘိန်းစားလင်ကို အပြီးမပျက်ဘူးတဲ့။

အမေဆုံးတော့
 ကျနော်ညီက အခါလည်သား
 အဖွားဆံပင်ဖြူတွေကြားက ရုတ်ချည်းထွက်ကျလာတဲ့
 နို့ရည်ဟာ ကျနော်ညီငိုသံကို ရပ်တန့်စေခဲ့တယ်
 နောက်
 ကျနော်ညီဟာ အဖွားလက်ထဲက လျှောကျ
 ဘိန်းဖြူမွှေယာမှာ အိမ်မောကျသွားတယ်။
 (ဝေးခေါင်)

တရုတ်ကြီးဟာ ဝမ်းသွားပြီး ဆုံးတယ်။ အရွယ်ရောက်လာတဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ မယ်မယ်ခင်ဟာ တရုတ်ပြေကလာတဲ့ ကုန်စည်တွေကို ဒိုင်ခံရောင်းချနေတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာရှိ မိသားစုပဲ။ လင်တရုတ်ကြီးအစား ရထားတဲ့ မြင့်နိုင်ဆိုတဲ့ ပိန်ရည်ရည် ဆံပင်ကောက်ကောက် မျက်လုံးမေးမေးနဲ့ သားအငယ်ဆုံးလေးဟာ ဘိန်းစားတယ်။ စိုးရှူတယ်။ ခိုးတယ်။ ဝှက်တယ်။ မိသားစုနာမည်ပျက်အောင် လျှောက်လိမ်တယ်။ စီးပွားပျက်တဲ့အထိပဲ။ အဲဒီနောက် ထောင်ထဲရောက်သွားတဲ့ သူ့သားကို ဘယ်သူမှ လှည့်မကြည့်ကြတော့ဘူး။ လေပူတွေထဲမှာ နေရာသီမှာ မယ်မယ်ခင်က သားသမီးတွေကို ပုန်းရှောင်လို့ ဟောက်ကျူးလို့ခေါ်တဲ့ တရုတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သတင်းစာစက္ကူထဲက ပဲလမှန်လေး နှစ်ခုရယ်။ ဒန်ချိုင့်ထဲ ထည့်လာတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဖန်ချိုရယ်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်လို့ မြို့ပြင်က ထောင်ကြီးဆီ ရှမ်းခမောက်ကြီးဆောင်းလို့ အိပဲ့ အိပဲ့ လမ်းလျှောက်တာ နေ့တိုင်းရယ်။ ထောင်ထဲက သူ့သားလေးက နေ့လယ်ဆို လက်ဖက်ရည်ဆာရှာမှာတဲ့။ နှစ်တွေ ကြာလာတဲ့အခါ သူ့သားလေးဟာ ထောင်ကထွက်လာ။ အိမ်ထောင်ပြု။ သမီးလေးရ။ ကုန်သည်ကြီးဖြစ်လို့၊ ငါ့အဘွားဟာလည်း ပြီးလို့ပေါ့။ အဲဒါလည်း မကြာပါဘူးလေ။ စိုးထိုးဖူးတဲ့ လူတွေဖြစ်နေကျ ကုမရတဲ့ ရောဂါနဲ့ သူ့သားလေး သေရှာတာပါပဲ။ သူ့သားလေး သေတယ်ကြားတော့ တူကို အင်မတန်ချစ်

တဲ့ မယ်မယ်ခင်ညီမပါ ရင်ကွဲနာကျပြီး ခေါက်ခနဲ လိုက်သေတယ်။ ငါ့အဘွားဟာ ငါ့သားသေပြီ ငါ့ညီမသေပြီ ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတာလဲလို့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ တတွတ်တွတ်ရွတ်ရွတ် ပြီးဗလာမျက်လုံးတွေနဲ့ရယ်။

အဖွားဟာ ရုန်ရင်းညစ်ပေစွာ မဆဲတတ်ဘူး
လက်က ဒလက်လို လည်နေရင်း
အလွန်ဆုံးပြောလေ့ရှိတာက
ဟဲ့ မအေသေလေးတွေ စားကြစားကြ
စားပြီးရင် ပြီးပြီ
ဒီလောက်ပဲ။

(ဝေးခေါင်)

ငါ အိမ်က ထွက်သွားတော့မယ်ဆိုတော့ ငါ့အဘွားဟာ ငိုတယ်။ ငါ့ကို ချောတယ်။ မနက်မိုးလင်းတိုင်း နှစ်ရာကျပ်ပေးမယ် အဘွား မသေမချင်းတဲ့။ အသုဘရှိရင် ဖဲရိုက်ဖို့သပ်သပ် ပေးဦးမှာတဲ့။ အဘွားချက်တဲ့ မုန့်ညှင်းစောဟင်းရည် မသောက်ရဘဲ နေနိုင်လို့လားတဲ့။ အဘွားကို မဂ္ဂဖိန်ဖတ်ပြဖို့ ငါ့သား မရှိလို့မဖြစ်ဘူးလေတဲ့။ ဂစ်တာတီးပြရဦးမှာလေတဲ့။

ငါမမှတ်မိတော့တဲ့ ငါ့အကြိုက်တွေ တတွတ်တွတ်ရွတ်လို့ပေါ့။ ငါက ငယ်ရွယ်တော့ မိုက်မဲခဲ့တယ်။ စောက်သုံးမကျတဲ့ စာအုပ်တချို့ဖတ်ပြီး စွန့်စားချင်လွန်းခဲ့တော့ကာ နှင်းတွေ ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေတဲ့ မနက်ခင်းတစ်ခုမှာ မြင်းလှည်းပေါ်တက်ပြီး သင်္ဘောဆိပ်ဆီ ထွက်သွားခဲ့တာပါပဲ။ မြင်းလှည်းနောက်ခြီးလေးကို ကိုင်ထားတဲ့ အဘွားက ဘုရားစာတွေ ရွတ်ပေးနေခဲ့သေးသလား ဝိုးတဝါးရယ်။

အဖွားဟာ တစ်ဘဝလုံး ထမင်းချက်တယ်
အဖွားဟာ အမြဲမီးပွေးနေတော့တာပဲ။

(ဝေးခေါင်)

နှစ်တချို့တချို့ကြာတိုင်း ငါ့ပြန်လာတယ်။ ငါ့အဘွားဟာ မီးဖိုထဲကမထွက်ဘူး။ ငါမပြန်မချင်းပဲ။ ငါ့စွန့်စားခန်းတွေကို တမေ့တမော နားထောင်တယ်။ လန်ဒန်ဆစ်ကလက်လေး တဖွာဖွာနဲ့ ငါ့မြေးက ဇာတ်လိုက်ပဲလို့ ငါ့ပုံပြင်တွေဆုံးတိုင်း မှတ်ချက်ချရင်း ကျေနပ်နေပြန်ရော။ အသည်းနှလုံးမရှိတဲ့ ငါက ထပ်ထပ်ပြီး သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြန်တာပါပဲ။ ဒီတစ်ခါ ငါ့မြေးပြန်လာရင် အဘွားရှိချင်မှ ရှိတော့မှာပါလေလို့ ဆွေးမြေ့မြေ့ကြီးပြောပေမယ့် အသည်းမာတဲ့ ငါက မျက်နှာကျက်က မီးလုံးတွေကို ဝေးကြည့်ရင်း မျက်ရည်ပဲနေတာကို ကာကွယ်နေကျပေါ့။

ကဗျာဆိုတာ ဘယ်တော့မှ ရေးလို့မပြီးတဲ့အရာ
အော်...

အဖွားက ကဗျာမှမဟုတ်တာပဲ။ ။

(ဝေးခေါင်၊ ၁၂ ဩဂုတ် ၂၀၁၆)

ခုခါမှာ ငါဟာ အိုမင်းခဲ့ပြီ။ ငါမတက်ကြွတော့ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါ စွန့်စားနေဆဲလား။ လမ်း
တစ်ဝက်မှာ ယောင်ချာဖြစ်နေခဲ့ပြီလား ဘာမှမသေချာဘူး။ သေချာတာက ငါ မယ်မယ်ခင်ကို
သတိရတယ်။ ချွေးခံဘော်လီအိတ်ဝဲထဲက ထွက်ကျလာတဲ့ နှစ်ရာတန်တွေကို သတိရတယ်။
အသုဘဖဲဝိုင်းတွေ ဖြစ်တိုင်း ခေါင်းအုံးအောက် ရောက်ရောက်လာတဲ့ ကိုးဆယ်တန်တစ်အုပ်ကို
သတိရတယ်။ ဖြေးဖြေးစား သားလေး အများကြီး ချက်ကျွေးဦးမယ် စားဖိုးနှင့်မယ် ဆိုတဲ့ စကားသံ
ကို သတိရတယ်။ ငါ့တတ်နိုင်တာ ဗီဒီယိုကောလ်ပဲ။ ငါခေါ်တယ်။ ငါ့ညီလေးရဲ့ ဖုန်းစခရင်ပေါ် ပေါ်
နေတဲ့ ငါ့မျက်နှာကို သူ့ငေးကြည့်တယ်။ ဗလာမျက်လုံးတွေ။ ဘာမှမသိတော့တဲ့ မျက်လုံးတွေ။

အဘွားရေ

ဟေ

ကျနော်ကို သိလား

နင်မြင့်ခိုင်လား အိန်းမြင့်ခိုင်သေရှာပြီကော ငါ့သားမဟုတ်ပါဘူးတဲ့။

အဘွားရေ သေချာကြည့်ပါဦးဗျာ ဆိုတော့

ငါနင့်ကို မသိဘူးတဲ့

အဘွားရဲ့ မြေးအကြီးဆုံး ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်ကောဗျာ လို့ မေးတော့

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်ပေါ့အေ တဲ့ ဒီလိုဆောင်းတွင်းကြီး ထွက်သွားလိုက်တာ

ပြန်ကို မလာတော့ဘူးတဲ့

လေးတွဲတွဲကြီး ပြောတဲ့ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။

ဖုန်းထဲမှာ ငါမြင်နေရတာက အသက်ကိုးဆယ်ကျော် အဘွားအိုကြီးဟာ

အဝေးကို ငေးလို့ရယ်

ငါလား ငါကလေးလို အော်ဟစ်ပြီး ငိုနေတော့တာပါပဲ။

ငါ ကဗျာမရေးတတ်ခဲ့ဘူး။ ငါ အိမ်ပြန်ဦးမယ်။ ငါ ကံကောင်းလို့ ငါ့အဘွားဘေးမှာ ထိုင်
ခွင့်ရသေးရင် ဝေးခေါင်ရဲ့ ငုံးအိမ်ကျွဲလ ကဗျာကို ခပ်ဖြေးဖြေးရွတ်ပြမယ်။ သူ့နားလည်ချင်မှ
နားလည်နိုင်တော့မယ်။ ငါတတ်နိုင်တာ အိပ်ရုံတော့တာမလား။

အိမ်ပြေးဂစ်တာ

ဘဝရဲ့ ပေတေလေလွင့်နေတဲ့ နေ့ရက်တွေမှာ ဒီစာအုပ်ကို ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ "လမ်းခွဲ၊ ချိုသာတဲ့ လက်ခုပ်သံ" ပါ။ ညမောင်မောင်မှာ နိုင်ငံတော်ကို ပုန်စားလို့ ထောင်ကျနေတဲ့ အကျဉ်း သားနှစ်ယောက်ဟာ တီးတိုးတီးတိုး လုပ်ကြံပါတယ်။ ထောင်ဖောက်ဖို့ ကြံစည်သလားရယ်လို့ ထောင်အာဏာပိုင်တွေက သံသယဝင်ပါသတဲ့။ အဲဒီ အကျဉ်းသားနှစ်ယောက် တီးတိုးပြောနေကြ တဲ့ အတ်လမ်းဟာ လမ်းခွဲချိုသာတဲ့ လက်ခုပ်သံပါပဲ။ ပြောပြသူက အတ်လမ်းထဲက ဇွန်မိုး ဖြစ်ပြီး၊ နားထောင်သူဟာ စာရေးသူဆရာညီပုလေးပါပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျနော်ငယ်ငယ်က ဖတ်ခဲ့ဖူး တဲ့ ပထမအကြိမ်ထုတ်မှာ မပြောထားပါဘူး။ ပြောလို့လည်း အဲဒီခေတ်က မရတာသေချာပါတယ်။ ဒုတိယအကြိမ်ထုတ် အမှာစာမှာမှ ဘယ်လိုရေးဖြစ်တယ်ဆိုတာပါတယ်။ ဂစ်တာတီးတဲ့ ကောင် လေးနဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတွေအကြောင်း၊ သူနဲ့သူ့အဖေတို့ကြားက ချစ်ခြင်းမေတ္တာအကြောင်း၊ သီချင်း တွေအကြောင်းနဲ့ classical ဂစ်တာအကြောင်း လှလှပပဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ အတ်လမ်းလေးပါ။ ဒီ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ကျနော် ရူးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း ရူးချင်ရူးခဲ့ဖူးမှာပေါ့။

စာအုပ်ထဲက ဂစ်တာတီးတဲ့ အတ်လိုင် ဇွန်မိုးဟာ ငါတို့ကို ရူးသွပ်သွားစေခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ ငါလည်း ငါ့ဂစ်တာဖလက်တံကို လှူနဲ့ တိုက်ချိုးပစ်လိုက်ခဲ့တာပေါ့။ ငါတို့ တီးနေတဲ့ ဂစ်တာဟာ ဖလက်တံရှည်ပြီး ဖင်းဂါးဘုတ်လို့ခေါ်တဲ့ လက်ကွက်အပြားက သေးတာကိုး။ အဲဒီ ဝတ္ထုထဲက အတ်လိုင် တီးတဲ့ classical ဂစ်တာဟာ ဖလက်တံတိုပြီး ဖင်းဂါးဘုတ်ကြီးတယ် ဆိုတာကိုး။ လှူနဲ့ တိုက်ချိုးလိုက်တဲ့ ဖလက်တံနေရာမှာ အတံတိုတို၊ အပြားကြီးကြီး လက်သမားကို သွားလုပ် ခိုင်းတယ်။ စနစ်တကျမဟုတ်တော့ ပေါက်ကရသံတွေ ထွက်လာတယ်။ အဆင်မပြေဘူးရယ်။ classical ဂစ်တာဆိုတဲ့ ပစ္စည်းကြီးကလည်း ဗမာပြေမှာတောင် ဘယ်နားရောင်းမှန်းမသိတာ ကြီးရယ်။

သံကြီးတပ် ရိုးရိုးဂစ်တာတွေကိုပဲ လက်သည်းချွန်ချွန် အရှည်ကြီးတွေ ထားတဲ့ပြီး classical တီးတော့တာပါပဲ။ စာအုပ်ထဲက အတ်လိုင် ဇွန်မိုးက အတ်သိမ်းမှာ တံတားလေးက လူတွေကို သွားတီးပြတယ်ဆိုတဲ့ လာပါလိုးမား (ပီကာဆိုဟာ သူ့သမီးလေးကို အဲဒီနာမည်ပေး ထားတယ်။ အမိပွယ်က ငြိမ်းချမ်းရေးချိုးဖြူငှက်ကလေးတဲ့။ အဲဒါလေးဖတ်ပြီး သဘောကျခဲ့ရတာ ပေါ့)။ အဲဒီသီချင်းကို စပျင်းတာပါပဲ။ ဇွန်မိုးက တစ်ရက်ကို ၅ နာရီ ၆ နာရီ ဂစ်တာတီးကျင့်သတဲ့။ ငါက ဇွန်မိုးထက် သာစေရမယ်ကွ ဆိုတဲ့ပြီး တစ်ရက် ၁၆ နာရီလောက် ကျင့်နေတော့တာပါပဲ။

နောက်ဆုံးမှာ ငါတို့တောမြို့လေးထဲမှာ ရှိသမျှသော ဂစ်တာနုတ်စ်စာရွက်တွေ ကုန်သွားခဲ့တယ်။ ငါနဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဒါနဲ့ ငါ ရန်ကုန်ကို ထွက်သွားခဲ့တယ်။ အင်းယားလိတ်ဟိုတယ် ထမင်းစားခန်းမှာ classical ဂစ်တာတီးပြီး အသက်မွေးနေတဲ့ ကိုဇော်ဆီ သွားတယ်။ classical ဂစ်တာကို ပြင်သစ်မှာ သွားသင်လာတယ် ဆိုတဲ့၊ စထရန်းဟိုတယ်မှာ အခြေချနေတဲ့ ကိုသက်ရွှေဆီ ကိုဇော်နဲ့ ရောက်တယ်။ ရော့ ငါ့မှာ သင်္ဘောသား တစ်ယောက် သယ်လာတဲ့ ဂစ်တာတစ်လုံး အပိုရှိတယ်တဲ့။ ငါလည်း ကချင်လွယ်အိတ်လေးထဲက ပါသမျှပိုက်ဆံကို အကုန်ထုတ်ပေးတာပါပဲ။ ၈ သောင်းပျာ၊ ဒါ အကုန်ပဲလို့၊ ယူသွားကွာတဲ့။ အနီရောင် စပိန်ဂစ်တာလေး ငါ့လက်ထဲ ရောက်လာတော့ လက်တောင်တုန်တယ်။ နိုင်လွန်ကြီးတပ်ထားတဲ့ classical ဂစ်တာအစစ်ကို ငါ့ကိုင်းဖူးပါပဲကောလားပေါ့။

အဲဒီမှာ ကိုသက်ရွှေက ငါ့ကို၊ ဟရောင် မင်းတို့ကောင်တွေ တောမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တီးထားသလဲ ငါ့ကိုပြစမ်းတဲ့။

ခြေတင်ခုံပေါ် ဘယ်ခြေထောက်တင်၊ ဂစ်တာကို အကျအန ကိုင် (ကိုင်ပုံကိုင်နည်းကို the history of guitar and its music စာအုပ်ထဲက ပုံမှာ မြင်ဖူးတာ) တဲ့ပြီး ငါတီးတယ်။ ဘာသီချင်း ထင်လဲ။ အပေါ်မှာ ပြောတဲ့ အရူးထောင်မှာ ဇွန်မိုးတီးပြတဲ့ လာပါလိုးမား သီချင်း။

ကိုသက်ရွှေက ပြောတယ်။ အမယ် လာပါလိုးမားကို A နဲ့ တီးနေပါလား။ ဘယ်က နုတ်စ်လဲဟာတဲ့။ D နဲ့ တီးတာ ပိုမိုက်တယ် ငါ့ကောင်ရတဲ့။

ငါလည်း ခုမှတွေ့တဲ့ ကိုသက်ရွှေကို ပူဆာတာပေါ့။ ရှိသမျှ နုတ်စ်စာရွက်တွေ ကောင်းနိုးရာရာလေးတွေ ပေးလိုက်ပါလား ဆရာရယ်လို့၊ လက်အနေအထားတွေ ပြင်ပေး ပြုပေးရုံတင်မက ဂစ်တာနုတ်စ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒါနဲ့ ငါ တောပြန်တယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေဟာ ပြီးရွှင်စွာနဲ့ ငါ့ဘေးမှာ ပတ်ချာလည်ဝိုင်းနေတာပေါ့။ အနီရောင် ဂစ်တာရယ်၊ နုတ်စ်စာရွက်အသစ်တွေရယ်နဲ့ ရန်ကုန်က နာမည်ပဲ ကြားဖူးတဲ့ ဂစ်တာဆရာကြီးတွေဆီ ရင်ငွေလှူပြီး ပြန်လာတဲ့ ငါ့မဟုတ်လား။

အဲဒီ ဂစ်တာလေးဟာ အနားကို မရပါဘူး။ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဆွဲဆွဲကုတ်တာ ခံနေရရှာတယ်။

ဟေ့ သမ္မာကျမ်းထဲ ပါတဲ့ ဗျတ်သရဲ့ နုတ်စ်စောင်း ဆိုတာ ဒါပဲကွလို့ ငါက မူးမူးနဲ့ အော်တော့ ငါ့ဘော်ဒါတွေက ငါ့ဂစ်တာ မကိုင်ရမှာစိုးလို့လား မသိ၊ ဟုတ်ပေါ့၊ ဟုတ်ပေါ့နဲ့ အလှူအယက်တွေ ထောက်ခံလို့။

တစ်မြို့လုံးက လူတွေက ငါတို့ကို အရှူးလို့ ထင်နေကြတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ငါတို့ညာလက်ချောင်းတွေက တရွရွကစားလို့၊ နုတ်စ်စာရွက်တွေဖတ်ပြီး ဟိုငြင်းဒီခုံ၊ ပါးစပ်ကလည်း ဒန်နန် ဒန်ဒန် ဒန်ဒန် ဒန်ဒန် ဒန်ဒန် အဲလိုတွေ ရှေ့တော်လို့။ အို စောင်ရှူး စောင်နမ်းတွေပါပဲ။ ဟေ့

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရာပေါင်းများစွာက "ဘတ်" ဆိုတဲ့ ဥရောပတိုက်သားဟာ ဘောင်ရီအင် အီးဒိုင်နာကို မီးအိမ်လေးအောက်မှာ ရေးခဲ့မှာပေါ့။ ခု ငါတို့က ဘက်ထရီမီးချောင်းအောက်မှာ သူ့နတ်တို့တွေကို လိုက်တီးနေပြီဟေ့၊ မလှဘူးလား လို့ တိတ်ဆိတ်တဲ့ အရက်ဆိုင်လေးမှာ ငါအော်တော့၊ ငါ့ဘော်ဒါ တွေက "တစ်နေ့မှာ ငါတို့အကြောင်းကို လူတွေပြောနေရမယ်ကွ" (အဲဒီဝတ္ထုထဲက စကားလုံးတွေ ပုသ္မာကင်ရဲ့ရှုပ်ထုပ်အောက်ခြေမှာ ရေးထိုးထားတယ်ဆိုလား)လို့ ပြန်နောက်ပြောင်လို့ပေါ့။

နောက်တော့ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်ထဲ ကူးနေရတာ ငါပျင်းလာတယ်။ ငါတို့လက်ထဲက တချို့သီချင်းနတ်တို့တွေကို ငါတို့နားမလည်လာတော့ဘူး။

ဒါနဲ့ ဆောင်းညတစ်ခုမှာ ငါ့ဘော်ဒါတွေကို ငါပြောတယ်။ ငါ ရန်ကုန်သွားတော့မယ်။ ကိုသက်ရွှေ၊ ကိုဇော်၊ ကိုမြင့်သန်းထွန်း၊ သူတို့ဆီ သွားမယ်။ ဆာကုရာ၊ ရကားဒိုက် ဒီလာ အလမ် ဘရာ၊ ဂရင်ဂျော်တာ၊ ဆီဗီးလား၊ လီရန်းဒါး... အစရှိတဲ့ နတ်တစ်စာရွက် အရွက် ၂၀ လောက်စီရှိတဲ့ ကမ္ဘာကျော်သီချင်းတွေကို သူတို့ဆီသွားသင်မယ်။ အေးငါပြန်လာတဲ့နေ့မှာ အိမ်ကိုတန်းမပြန်ဘူး။ ဆိုက်ကား ငှားပြီး မင်းတို့ တိုင်စောင့်နေမယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ကို ဖြတ်လာမယ်။ ဂစ်တာကို ပေါင်ကြားညှပ်လာမယ်။ အိုင်းဇက် အယ်လ် ဘန်းနစ်ရဲ့ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားဖွယ်ရာ လီရန်းဒါး သီချင်းကို ဆိုက်ကားပေါ်ကနေ ခြေထောက်နဲ့တီးပြီး မင်းတို့ရှေ့ဖြတ်သွားမယ်။ မင်းတို့ ရူးခါသွားစေ ရမယ်။ စဉ်းစားသာကြည့်ကြပေတော့။ ငါ အဲလိုပြောပြီး ဒီကောင်တွေကို ပစ်ထားပြီး ထွက်လာခဲ့ တော့တာပါပဲ။

ဇွန်မိုး... ဇွန်မိုး... အဲဒီ ဇာတ်လိုက်ဟာ ငါ့အပေါ် လွှမ်းမိုးလွန်းခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါ အိမ်မပြန်ဖြစ်တော့ဘူး။ နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက်တောင် ကြာသွားမလားပဲ။

တစ်ခါတလေကျ ငါတွေ့ကြည့်မိတယ်။ ငါ့ကောင်တွေဟာ ဆိုက်ကားပေါ်ကနေ လီရန်း ဒါး သီချင်းကို ခြေထောက်နဲ့တီးရင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်လာမယ်ဆိုတဲ့ ငါ့ကိုများ မျှော်နေ ကြရှာမလားပေါ့။

ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ မြစ်

နေ့ဦးပေါက်လာတဲ့အခါ ညနေတွေဟာ အင်မတန် လှပလာတယ်။ အပူချိန်ဟာ သင့်တင့်မျှတပြီး အင်မတန် နေသာထိုင်သာ ရှိလာတယ်။ ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့ အဲဒီနေ့ဦးညနေတွေဆို ကျနော် ဝရန်တာမှာ ထိုင်ပြီး Pinot Noir ဝိုင်အနီတစ်လုံးကို ဖွင့်တော့တာပါပဲ။ ဝရန်တာထိတော့မတတ် ကိုင်းကျနေတဲ့ မေပယ်ရွက်တွေကို လေတိုးသံတရဲရဲကို နားထောင်ရင်း နေဝင်ရီတယောမယ် ကောင်းကင်ပြာပြာထဲ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ငေးကြည့်နေရတာကို ကျနော်အင်မတန် နှစ်ခြိုက်တယ်။

ဝိုင်တစ်ဖန်ခွက်ကုန်သွားလို့ နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့တဲ့အခါမှ ကျနော် ဆစ်ကလက်ကို မီးစဉ်တယ်။ ဖန်တန်တန် အရသာလေး လျှာပေါ်တင်ကျန်နေတဲ့မှာ ဆစ်ကလက်အငွေ့တွေကို ရှိုက်သွင်းလိုက်ရတဲ့ အရသာဟာ ဘာနဲ့မှ လဲလို့မရနိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ပေါ့။ ကျနော်မှာ ခုဘာမှမလိုအပ်တော့ဘူး။ ဥရောပရဲ့ ခြုံတော်တစ်ခုထဲပေမယ့် ကျနော်မှာ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွေရှိတယ်။ စပျစ်ပိုင်အနီလုံလုံလောက်လောက်ရှိတယ်။ ဆစ်ကလက် လိုသလောက်သောက်နိုင်တယ်။ နေရောင်ခြည်ပျော့ပျော့ ရှိတယ်။ မပူလွန်း မအေးလွန်းတဲ့ ရာသီဥတုရှိတယ်။ သစ်ရွက်အစိမ်းတွေ ရှိတယ်။ နည်းနည်းပျင်းရီလာရင် ကောက်ဆော့နိုင်တဲ့ နှိုက်ကန် အကာဒန်း၊ မြေညီထပ် အဟောင်းဆိုင်ကဝယ်လာတဲ့ နိုင်လွန်ကြိုးတပ် စပိန်ဂစ်တာအဟောင်းတစ်လုံး လက်တစ်ကမ်းမှာရှိတယ်။

အဲဒီကျနော်ကောင်းကင်ဘုံလေးထဲ ရုတ်တရက် နတ်သမီးတစ်ပါး ရောက်ချလာတယ်။ အက်စ်ရေးချ် ဂု . . . မွှေးနေတာပဲလို့ လှည့်မကြည့်ပဲ ဂျာမန်လို မဝီကလာပြောရင်း ပြုံးနေလိုက်တယ်။ ဇီလန်ဒန်စ် . . . ကျေးဇူးအများကြီး ဆိုတဲ့ ဆွေးဗီးယန်းနယ်က ဂျာမန်လေသံနဲ့ ပြန်ဖြေသံနဲ့ အတူ အဝါရောင် ဆံနွယ်အတွန့်ခွေတွေဟာ ကျနော်ဘေးက ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ လာဝင်ထိုင်တယ်။

ကျနော် သူ့ကိုစောင်းငွေကြည့်ရင်း ဝိုင်ပုလင်းနဲ့ ဖန်ခွက်အလွတ်တစ်ခုကို မေးဆတ်ပြလိုက်တယ်။ ပါးချိုင့်လေး ပေါ်အောင် ပြုံးပြလာရင်း သူမ ဝိုင်တစ်ခွက်ငဲ့တယ်။ တစ်စုံ ငုံ့တယ်။ ကျိုက်တယ်။ လက်ဖျစ်တစ်ချက် တီးတယ်။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ဝိုင် ဆိုတဲ့သဘော။ လပ်ကီး ဆစ်ကလက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျနော် အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်မှုကို စတင်လိုက်မိတယ်။

“ယူလီယာ ငါအိမ်ပြန်တော့မယ်”

“ဘာရယ်...”

မျက်လုံး အစိမ်းရောင်ဖျော့ဖျော့လေးတွေက အုံ့သြ ထိတ်လန့်သွားတယ်။ မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။ ဆစ်ကလက်ကို ဖိဖွာတယ်။ ကောင်းကင်အပြာရောင်ထဲက တိမ်တွေကို ငေးရင်း

ငြိမ်ကျသွားတယ်။ စက္ကန်အနည်းငယ်ကြာတော့ အတန်ငယ်တုန်ခါနေတဲ့ လေသံလေးနဲ့ စကားစ
လာတယ်။

“ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ”

“မသိဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ ဘာကြောင့်လဲ”

သုံးခါဆက်တိုက် အဲဒီစကားလုံးချည်းပဲ။ ကျနော်ကို မေးတာလား။ သူ့ဖာသာ ရွတ်နေ
တာလား မကွဲပြားဘူး။

နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်ကျသွားပြန်တယ်။ ခဏကြာတော့ ကျနော် စကားပြန်စတယ်။

“စန့်တီရေဂို ပဲနွယ်ကုန်းတွင် ကွယ်လွန်သည် ဆိုတဲ့ဇာတ်လမ်းလေး ငါဖတ်ပြတာ
နှင်မှတ်မိလား”

“အင်း”

အေး အဲဒီထဲက ကောင်မလေး နေမကောင်းဘူး။ တစ်နှစ်တန်သည် နှစ်နှစ်တန်သည်
ဂရုစိုက်ရလိမ့်မယ်”

“ဪ... အဲဒါနဲ့ နှင်တည်ဆောက်ခဲ့သမျှ ပစ်ချသွားတော့မယ်ပေါ့။ နှင် အင်မတန်
ကြိုက်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ လူသားဆန်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတွေဆို”

“အေးလေ ဒါပေမယ့်ဟာ”

“အင်း ထားပါတော့။ နှင်ပြန်လာမယ်လို့ ငါမထင်တော့ဘူး။ အဲဒါပဲ... နှင်ဘာပြောမလဲ”

“ငါမပြောတတ်ဘူး ငါလောလောဆယ် အကြွေးဆပ်ရတော့မယ် ဒါပဲ”

စကားပြောလက်စကို ရပ်ပစ်ပြီး အဲဒီကိစ္စကို ကျနော်တို့ မေ့ပစ်လိုက်ပြန်တယ်။ ဝိုင်
တစ်ခွက်စီ ထပ်ထည့်ပြီး မော့တယ်။ ဆစ်ကလက် ဖွာကြတယ်။ ဝိုင်ကုန်တယ်။ စတိုခန်းထဲက
စင်ပေါ်က နောက်ထပ် Pinot Noir တွေ ထပ်ထုတ်ပြီး ဖွင့်ပြန်တယ်။ တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် မော့
လိုက် ကျိုက်လိုက်နဲ့။ စပရီးမြစ်ကြီးအတွက် တစ်ခွက်၊ ရော့တီမြစ်ကြီးအတွက် တစ်ခွက်၊ ဇန်ခွက်
ချင်းတိုက်ရင်း အပြန်အလှန်တွေ နောင်ပြောင်လို့ပေါ့။ ခဏကြာတော့ အဝါရောင်ဆံနွယ်အတွန့်
အခွေတွေ တခါခါတရမ်းရမ်းနဲ့ ပျော်ရွှင်ပြေလာတယ်။ သူ့ပါးစပ်က သူပြောချင်တာတွေ လျှောက်
ပြောတော့တာပဲ။

“ရန်ကုန်မှာတုံးကလေး၊ ငါပူဆာတာလေ . . . ၊ မိုးတွင်းကြီး သောကြာညကြီး
တရုတ်တန်းက အပြန် နှင့်ကို ခုချက်ချင်း ငွေဆောင်သွားစို့ဆိုပြီး အတင်းမောင်းခိုင်းတာလေ”

“ဟာဟာ... အတော်ဆိုးတဲ့ကောင်မလေး ငါမှတ်မိပါ”

“ညသန်းခေါင်ကြီး ရောက်သွားတော့ ကြယ်တွေ ကြယ်တွေ လှလိုက်တာဟာ။ သဲပြင်
ပေါ် ငါတို့ ပက်လက်လှန်ပြီး ကြည့်ရင်း ငါနှင့်ကိုမေးတာလေ . . . လူဖြစ်ရတာ တန်တယ်မလား”

ဆိုတော့ နင်က ငါကားမောင်းရတာ ခါးနာတယ် ခွေးမတဲ့၊ မတန်ဘူးဟာတဲ့ ဟားဟား...”

“အင်း”

“နောက်နေ့လည်းကျရော ရာသီဥတုမသာယာ၊ လှိုင်းရှိနေရဲ့နဲ့ ငါအတင်း ရေဆင်းကူး တာလေ... နင်က စိတ်မချလို့ လိုက်လာ၊ ခြေထောက်တွေကို ရေစီးကြောင်းကွေ့လို့ ပါသွားကြ တာ၊ သေတော့မလို့လေ”

“အင်း”

“ငါ့ကို နင်အတင်းဆွဲပြီး ကူးတာလေ၊ ငါတော့ သွားပြီလို့ စိတ်ထဲမှတ်တာ၊ နင်ကလေ ရေထဲ ငုတ်ငုတ်ပြီး ငါ့ကိုယ်လုံးကို ထမ်းပြီး မမတဲ့ပြီး ကမ်းဖက်ကို ပစ်တွန်းတွန်း...”

“တော်ပါဟာ ငါမှတ်မိပါတယ်”

“ကမ်းရောက်တော့ ငါက ငိုနေတာ... နင်က ပစ်မပြေးပဲ အတင်းကယ်လို့ ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းကြီးလေ၊ အဲ့ဒီမယ် ငါနင့်ကို ကြည့်ပြီး အော်ရယ်မိသေးတယ်”

“ဘာလဲ ငါမမှတ်မိတော့ဘူး”

“ငါအိုပြီ... ငါအိုပြီ၊ ငါမသန်မာတော့ဘူးဟာ တဲ့၊ မျက်လုံးမှိတ် ပက်လက်ကြီးလှန်ပြီး ဟောဟော ဟိဟိလုပ်ရင်း ပြောနေလို့လေ၊ ငါ့မှာ ရယ်လိုက်ရတာဆိုတာလေ”

“အင်း အဲ့ဒါ တကယ်ပဲဟာ၊ ငါနင့်ကိုသာ အတင်းတွန်းနေတာ၊ ခြေထောက်က ကြွက် တက်ချင်လာပြီ၊ နှစ်ယောက်လုံး သေပြီကွာလို့ စိတ်ထဲတွေးနေပြီလခွမ်း”

“ငါလေ အဲ့ဒီကိစ္စပြီးကတည်းက နင့်မျက်နှာကို ကြည့်တိုင်း စိတ်ထဲ လုံခြုံနေခဲ့တာဟာ”
သူမအသံ တိမ်ဝင်သွားတယ်။

“နောက်နှစ် ခရစ်စမတ်ရွာပြန်ရင် အဖေတို့အမေတို့ နင့်ကိုမျှော်နေတော့မှာပဲ၊ နင့်ကို သူတို့အင်မတန်ခင်တာ သိတယ်မလား”

“အေးပါ။ ငါလည်း အင်မတန်ယဉ်ကျေးတဲ့ နင်တို့မိသားစုကို ခင်ပါတယ်၊ နင်တို့ ရွာ ကလေးကိုလည်း အင်မတန်သာယာလို့ သဘောကျပါတယ်၊ ငါနှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်လို့ ပြောပေပါ”

“ဟေ့အေး မပြောပါဘူး၊ နင့်ဇာသာ ဖုန်းဆက်ပြော၊ နောက်ခရစ်စမတ် ငါ ရွာမပြန်ချင် တော့ဘူး၊ ငါဝမ်းနည်းရတော့မှာဟာ၊ နင့်ကို သတိရလို့”

ခဏလောက် တိတ်ဆိတ်သွားကြပြန်တယ်။ သီချင်းဆိုရအောင်ဟာ လို့ ပြောရင်း သူမ ဂစ်တာကို ကောက်ကိုင်တယ်။ ဂစ်တာကြိုးတွေကို ဟိုကုတ် ဒီကုတ်နဲ့ဆော့ရင်း သီချင်းရှာတယ်။ အင်ထရီစဝင်တော့ ကျနော် သိလိုက်တယ်။ မွန်ရိုးရဲ့ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ မြစ် ဆိုတဲ့ သီချင်း၊ ကျနော် သူမကို မကြည့်ပဲ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်မိတယ်။ သီချင်းဆိုသံ ခပ်တိုးတိုးရယ်။

မင်းနားထောင်ကြည့်ရင် ခေါ်သံကြားရလိမ့်မယ်

အဲ့ဒီမှာ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့မြစ် လို့ခေါ်တဲ့ မြစ်တစ်စင်းရှိခဲ့တယ်

တစ်ခါတရံမှာ ငြိမ်းချမ်းပြီး တစ်ခါတရံမှာ ရိုင်းစိုင်းတယ် လွတ်လပ်တယ်
အချစ်ဆိုတာ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ မြစ်ပေါ်က ခရီးသွားတစ်ယောက်

... ..

မြစ်ရေခေါ်သံကို ငါကြားနေရတယ်
ပြန်လမ်းမရှိ ပြန်လမ်းမရှိ
ငါ့ချစ်သူရဲ့ခေါ်သံကို ငါကြားတယ် ငါ့ဆီလာပါတဲ့
ပြန်လမ်းမရှိ ပြန်လမ်းမရှိ
ငါ့အချစ်ကို မြစ်ပြင်ပေါ်မှာပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီး ငါ့နလုံးသားဟာ ထာဝရနာကျင်ရပြီ

... ..

မင်း ဘယ်တော့မှ ငါ့ဆီပြန်မလာတော့ပါဘူးကွယ်

သီချင်း ဆုံးသွားတယ်။ ရေမွှေး၊ ဝိုင်နဲ့ ဆစ်ကလက်နဲ့ရောနေတဲ့ အနံ့တစ်ခု ကျနော်ရ
တယ်။ အဝါရောင်ဆံနွယ်တွေက ကျနော်မျက်နှာနားမှာ။ ကျနော်ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို နှမ်းတယ်။
မဟုတ်ဘူး အနောက်တိုင်းလို နှုတ်ခမ်းနဲ့မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါက ကျနော်သင်ပေးဖူးတဲ့ ဗမာလို
နာခေါင်းနဲ့ မွှေးမွှေးပေးတာ။ ဘယ်ညာနှမ်းပြီးမှ သူမ ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။ အော့စ်ဒီဒီအေး . . .
(ဝှတ်ဘိုင်) တဲ့။

“ငါပြန်တော့မယ်”

“ငါလိုက်ပို့ရမလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဘတ်စ်ကားနဲ့ပြန်မယ်။ ဒီမယ် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တိတိ ဒီပြုမှာ ငါတစ်ယောက်
တည်း နေခဲ့တာဟာ၊ နင်ပူစရာမလိုဘူး ဟုတ်ပြီလား”

ကျနော် ဘာမှဆက်မပြောဘဲ သူမကို ငေးနေစဉ်မှာပဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားခဲ့တယ်။
ကျနော် လက်ကျန်ဝိုင်ပုလင်းကို ဆက်ဖြိုတယ်။ ဆစ်ကလက် ဖွာတယ်။ အစပြုစ အမှောင်ထုထဲ
အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးတယ်။ နည်းနည်းပြန်ပူးလာတော့မှ ခုနက သူမ ဆိုသွားတဲ့ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ မြစ်
သီချင်းကို ခပ်တိုးတိုး ဆိုကြည့်နေတယ်။

မြစ်ရေခေါ်သံကို ငါကြားနေရတယ်
ပြန်လမ်းမရှိ ပြန်လမ်းမရှိ
ငါ့ချစ်သူရဲ့ခေါ်သံကို ငါကြားတယ် ငါ့ဆီလာတဲ့
ပြန်လမ်းမရှိ ပြန်လမ်းမရှိ
ငါ့အချစ်ကို မြစ်ပြင်ပေါ်မှာပျောက်ဆုံးခဲ့ရပြီး ငါ့နလုံးသားဟာ ထာဝရနာကျင်ရပြီ

... ..

မင်း ဘယ်တော့မှ ငါ့ဆီပြန်မလာတော့ပါဘူးကွယ်...

ပယ်ရီပယ်ရီချစ်ကန်:

ပီဇာအူနို ဆိုတဲ့ဆိုင်ထဲ ကိုယ် ပထမဆုံးအကြိမ် ဝင်သွားတုန်းက အဲဒီဆံပင်အဝါနဲ့ မယ်ဒိုကို စမြင်ဖူးခဲ့တာပဲ။ ဆံပင်အဝါတွေကို နောက်စေ့တည့်တည့်မှာ ထုံးထားပြီး ယူနီဖောင်း အပြည့်အစုံနဲ့ ပိုက်ဆံသိမ်းတဲ့ ဗြိတိသျှမခပ်ပိန်ပိန်လေးပေါ့။

ဟားလို ဇလားဝါး . . . တဲ့ ကိုယ့်ကို ပီဇာဝယ်သူမှတ်ပြီး အပြုံးချိုချိုနဲ့ နှုတ်ဆက်တယ်။ အလုပ်လျှောက်ချင်လို့ ဒါလင် လို့ပြောရင်း ကိုယ့်လက်ထဲက စီဗီဇာရွက်လေး ကမ်းပေးတော့ လှမ်း ယူတယ်။

သူတကာ ဆိုင်တွေက ကောင်တာထိုင်တဲ့သူတွေလို ထားခဲ့လိုက်ဆိုပြီး ဝတ်ကျောတန်း ကျော ယူထားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်တစ်ရွက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တဲ့ပြီး အိုး တဲ့၊ ခဏစောင့်တဲ့။ ကောင်တာနဲ့ ကပ်လျှက်က အခန်းလေးထဲ ဆတ်ခနဲ ဝင်သွားတယ်။ တစ်မိနစ်တောင် မကြာဘူး။ ပြန်ထွက်လာပြီး လက်ယပ်ခေါ်တယ်။ အထဲဝင်ပါ တဲ့။ ကိုယ်အခန်းထဲရောက်တာနဲ့ အပြင်ကနေ တံခါးကို စေ့ပေးခဲ့ပြီး သူ့အလုပ် သူဆက်လုပ်နေခဲ့တယ်။

နောက်နေ့ကစပြီး ပီဇာအူနိုမှာ ကိုယ်ဟာ ပီဇာဖုတ်သူကို ကူပေးရတဲ့ကောင်ပေါ့။ အခန်း ထဲမှာ ကိုယ်တွေ့ခဲ့တာက ဆိုင်ပိုင်ရှင်ပဲ။ အီဂျစ်အဘိုးကြီး ပေါ့။ အာမက်တဲ့။ အဲဒီပီဇာဆိုင်အပြင် ကပ်လျှက်က ကြက်ကြော်ဆိုင် ပေါင်မုန့်ဆိုင်တွေပါ သူ့အကုန်ပိုင်တယ်တဲ့။ ကိုယ့်ကို အလုပ် တန်းပေးတာကလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်စီဗီထဲက ကိုယ်တက်နေတဲ့ တက္ကသိုလ် ကြောင့်။ အဘိုးကြီးက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာပဲ ကိုယ့်ကိုပြောခဲ့တယ်။ မင့်တို့ သိပ္ပံဌာနက ဆရာလေ ဒေါက်တာ ဇလက်ချာဆိုတာ သိလား တဲ့။ ကျနော့်ဆရာပဲလို့ ကိုယ်ပြန်ဖြေတော့ အဲဒီကောင်ပေါ့ ငါ့ဆိုင်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် ၂၀ကျော်က ပီဇာဖုတ်တဲ့အလုပ်သမား လုပ်သွားတာကွ ဟားဟားတဲ့။ အဲလိုတွေ ပြောရင်းတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားပေါင်း မြောက်များစွာကို သူ အလုပ်ပေးခဲ့ကြောင်း တွေ ကြားတော့တာပဲ။ အဲဒီ ကြားလုံးတွေ နားထောင်ပြီးတဲ့နောက်တော့ ကိုယ်အလုပ်ရတယ်ပေါ့။ ဒါပါပဲ။

ပီဇာဖုတ်တဲ့ကောင်က မျက်နှာကြောတင်းတယ်။ ဇိုင်ယာ ဆိုတဲ့ ဆီးရီးယန်းပြည်ပြေး ကောင်။ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ်က ဉာဏ်ကောင်းတယ်မလား။ သူ့ကို ကူနေရင်း ဇီယွန်ဝါဒီ အစွရေးကို မုန်းတယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ဂိုလန်ကုန်းမြေကို မတရားသိမ်းပိုက်တာ လွန်ကြောင်း၊ မော့ဆတ် သူလျှို့ထိပ်သီး အလီကိုဟင်ကို မင်းတို့ ဆီးရီးယန်းတွေမိသွားပြီး သတ်ပစ်လိုက်တာ ငါအားရ ကြောင်းအစရှိ သဖြင့် ပလီပလာ ပြောရာကနေ ရက်အနည်းငယ်အကြာမှာ သူ့ကိုယ့်ကို ပီဇာလုပ်

နည်း လက်ထပ်သင်ပေးတော့တာပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ ပီဇာအူနီ ဆိုတဲ့ဆိုင်မှာ ကိုယ်ဟာ ပီဇာဖုတ်ဆရာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ ဝိုင်ယာတစ်ရက်၊ ကိုယ်တစ်ရက် အလှည့်ကျ။ သောကြာ စနေ လိုရက်တွေမှာ နှစ်ယောက်ပူးပေါ့။

ကိုယ့်အတွက် အဆင်မပြေတာက ငွေသိမ်းကောင်တာက အော်ဒါစာရွက်တွေ လာလာ ပေးတဲ့အခါ မယ်ဒီဆိုတဲ့ ဆံပင်အဝါပိန်ပိန်လေးဟာ ဟိုဖက်ဒီဖက် လုပ်တာပဲ။ ဟေး ဒါလင် ဟော့ဒီ မယ်လို့ နားရွက်နားကပ်ပြောရင်း ကိုယ့်ခါးကို သိုင်းသိုင်းဖက်တယ်။ ကိုယ်မကြိုက်ပါ။ မရင်းနှီးတဲ့ မိန်းမတွေရဲ့အနံ့ကို (မွှေးသည်ဖြစ်စေ နံတယ်ဖြစ်စေ) ရွံရှာတတ်တဲ့ ကိုယ်ဟာ တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်သွား တတ်တယ်။ မျက်နှာလည်း နီတတ်တယ်။ အဲလိုဖြစ်သွားတာကို ဒင်းကလေးဟာ အတော် သဘော ကျပုံရတယ်။ ခဏခဏ လာလာဖက်တာချည်းပဲ။ ဒါဟာ သူတို့ယဉ်ကျေးမှုလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိပေးရင်း တွန်းမထုတ်ပစ်ဖို့ သတိထားနေရတယ်။ နောက်ပြီးတော့ မယ်ဒီဟာ အလွန်ဆုံးရိုလှ တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်ပေါ့။ ကိုယ့်အတွက် သူက ကလေးလေးပဲဟာ။

အလုပ်သိမ်းတဲ့ အခါတိုင်း ဆိုင်က အလုပ်သမားတွေဟာ ပီဇာတစ်ချပ်စီ အိမ်ကိုယူခွင့်ရှိ တယ်။ ညသန်းခေါင်ရောက်လာရင် အိမ်ပြန်ဖို့ စိတ်စောနေတဲ့ ကိုယ်က (အိမ်ရောက်ရင် ရေမိုးချိုးပြီး စာကြည့်တိုက်ကို သွားရဦးမှာ) တစ်ဆိုင်လုံးက အလုပ်သမားတွေကို အော်မေးတော့တာပဲ။ ဘယ်သူ ဘာအမျိုးအစားပီဇာ ယူမှာလဲပေါ့။ ခေါင်းဝါလေးဟာ ကိုယ့်အော်သံကြားတိုင်း စပ်ဖြူနဲ့ ပြန်အော်တတ်တယ်။

“စမောလ်ပီဇာ၊ ပယ်ရီပယ်ရီ ချစ်ကန်း၊ ဂရင်းပက်ပါ၊ နီးချိစ် . . .” တဲ့။ ပီဇာအသေး၊ ပယ်ရီပယ်ရီ လို့ခေါ်တဲ့ ကြက်သား၊ ငရုတ်ပွအစိမ်း၊ ချိစ် မထည့်နဲ့ပေါ့။ ညစဉ်ညတိုင်း ကိုယ်မေးရင် ပယ်ရီပယ်ရီ ချစ်ကန်းချည်းပဲ။

အဲဒီလိုနဲ့ လပေါင်းများစွာ ကြာလာခဲ့ပြီ။ တစ်ညသား ကိုယ်အလုပ်က အိမ်အပြန် လမ်းသရဲလေးတွေအဆဲ ခံရတယ်။

“ဟော့ ချင်းချောင်” တဲ့ (ချင်းချောင်ဆိုတာ တရုတ်လို့ ဆိုလိုတာ)။ “အီးအီး အီးဒီအယ်လ်၊ ဘီအန်ပီ ဘီအန်ပီ” အဲလိုတွေအော်ရင်း အုပ်စုလိုက်ကြီး ကိုယ့်နောက်လိုက်လာတာ။ အီးဒီအယ်လ် ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စုခံရေးအဖွဲ့ ဆိုတဲ့ ၉၆၉ အုပ်စုနာမည်ဖြစ်ပြီး ဘီအန်ပီ ဆိုတာ ဗြိတိသျှ အမျိုးသား ပါတီပေါ့။ လိုရင်းက နိုင်ငံခြားသားမှန်းတဲ့ အုပ်စုပါပဲ။

ကိုယ်က ကျောင်းပြီးခါနီးတဲ့ အခြေနေမှာဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် ခိုက်ရန်မဖြစ်ချင်တော့ဘူးရယ်။ သူတို့လည်း အုပ်စုလိုက်မို့သာ လိုက်တာကြာတယ်။ ခပ်ပိန်ပိန် ချာတိတ်တွေဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုနည်းနည်းရိုက်နေကြတယ်။ သတိထားပြီး အသာလေးလျှောက်နေ ရတယ်။ ကိုယ်မကြောက်ပါဘူး။ သူတို့အတင်းဝင်လာရင် ကိုယ့်ဂျာကင်အိတ်ထဲမယ် ဆွစ်မောင်းချ ဓားလေး ပါလာတာပဲ။ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်လောက် အထိုးခံရရင် သူတို့ပြေးမှာ ကိုယ်သိ

တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အဝါရောင်အရိပ်တစ်ခု ကိုယ့်ဘေးနား လှစ်ခနဲဝင်လာတယ်။ ဆတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ မယ်ဒီ။ အသံစူးစူးလေးနဲ့ လမ်းသရဲအုပ်စုကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုတော့တာပဲ။ ပိန်သေးသေး အဲဒီအင်္ဂလိပ်မလေးဟာ ကိုယ်မြင်ဖူးသမျှတော့ ပြုံးပြုံးပြုံးပါ။ ခုတော့ ဒေါသတကြီးပဲ။ ဆဲရုံတင်မက သူ့လက်ထဲကိုင်လာတဲ့ ကိုယ့်လက်ရာ ပယ်ရိပယ်ရီကြက်သားပီဇာ ထည့်လာတဲ့ ကတ္တူဘူးနဲ့ပါ ပစ်ပေါက်တယ်။ လမ်းသရဲချာတိတ်တွေ လန့်ပြီး ပြေးသွားတယ်။ နင့်ညစာတော့ ဆုံးငြိပေါ့ဟာလို့ ကိုယ်ပြောတော့ တဟားဟားရယ်နေပြန်တယ်။

အဲဒီညမယ် အိမ်နားက အနောက်ခွင်ခေါင်းလမ်းထိပ်က ဘားမှာ ကိုယ်သူနဲ့ နည်းနည်း သောက်တယ်။ အခါတိုင်းလို ခပ်တန့်တန့်မဟုတ်တော့ဘူး။ စိတ်ကြမ်းကိုယ်ကြမ်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုယ့်အတွက် ဒေါသကြီးပြီး ထကြမ်းပြတဲ့ ခေါင်းအဝါလေးဟာ ညီမလေးလိုပဲ။ ၂ ခွက် ၃ ခွက် လောက် တူတူသောက် ပွတ်ချွန်းတစ်လိပ်စီ ဖွာရင်း လက်ချင်းချိတ်ပြီး အိမ်တူတူပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ့်လမ်းထိပ် အရင်ရောက်လာတော့ ဝှတ်နိုက် ဇလားဝါးတဲ့ ကိုယ့်ကို ခပ်တင်းတင်း ရင်ချင်းအပ် ဖက်ပြီး နှုတ်ဆက်တယ်။ နားရွက်နား ကပ်ပြီး ရှက်နေပြန်ပလားတဲ့ ခပ်တိုးတိုးစတယ်။ ကိုယ်က ရီဝေဝေနဲ့ ယူလစ်အဲဒေ့အီး ဘစ်ချီ (ခွေးဆိုးမလေး) လို့ ဆဲပြီး အော်ရယ်မိသေးတယ်။

လူ့ဘာဝက တစ်စုံတစ်ခုသော အခြေနေကို အတူတူရင်ဆိုင်ပြီးရင် အလိုလို နီးသွား ကြတတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်မလား။

နောက်ရက်တွေမယ် ကိုယ်နဲ့ မယ်ဒီက အလုပ်ထဲမယ် စဟယ် နောက်ဟယ် ဖြစ်လာလို့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက အံ့ဩလို့ရယ်။ အော်ဒါပီးတဲ့ အခါမျိုးမယ် ဆိုင်နောက်ဖက် ထွက်ပြီး ဆစ်ကလက် တူတူဖွာကြတယ်။ တစ်ခါတလေ ဆစ်ကလက် ပြတ်သွားရင် နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲတွေ ပေ နေတဲ့ သူ့ဆစ်ကလက်ကို ကိုယ်နဲ့တူတူ တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဖွာတာပါပဲ။ ဟေ့ ဂေါ်ဂျင်စ် လို့ ကိုယ်က ခေါ်ရင် ဟေ့ ဟန်းဆမ်း လို့ ပြန်ခေါ်ပြီး လျှာထုတ်ပြ ပြောင်ပြတယ်။ ညအလုပ်သိမ်းရင် တူတူပြန်ကြတယ်။ လစာထုတ်တဲ့နေ့တွေဆို အနောက်ခွင်ခေါင်းလမ်းထိပ်က ဘားမယ် တူတူထိုင် ပြီး အမှူးသောက်ကြတယ်။ အပြန်လမ်းမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ခါးဖက်ပြီး ဒရီးဒရိုင်တွေ ပေါ့။ ရော့စ်လင်းတဲ ရှေ့စဲ၊ ကိုယ့်လမ်းထိပ်) ရောက်တိုင်း ပွေဖက်ပြီး ဝှတ်နိုက် ဇလားဝါး လို့ သူ ကိုယ့်ကို ပြောနေကျပဲ။

ကိုယ်တို့က ဘာတွေလဲ လို့ ခင်ဗျားတို့ မေးခွန်းထုတ်ချင်နေမှာပေါ့။ အင်း ဘာမှမဟုတ် ဘူး။ အဲထက်လည်း ဘာမှမပိုဘူး။ သူက ပီဇာဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ ပညာသိပ်မတတ်တဲ့ အင်္ဂလိပ် မလေးပေါ့။ ကိုယ်က တက္ကသိုလ်ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ ပီဇာထုတ်တဲ့ တရုတ်ကြီးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် တို့ဟာ အဲဒါတွေအကြောင်း ဘာမှမပြောမိပါဘူး။ အလုပ်မှာ တွေ့တယ်။ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ် တယ်။ အိမ်အတူပြန်တယ်။ တစ်ခါတလေ တူတူမှူးတယ်။ ဒါပါပဲ။

ကိုယ့်စာမေးပွဲတွေ နီးလာတော့ အလုပ်မသွားနိုင်တော့ဘူး။ တစ်လနီးပါး အလုပ်မဆင်းဘူး။ အကုန်ပြီးသွားတော့လည်း အလုပ်မသွားသေးဘူး။ ပင်ပန်းခဲ့သမျှ ခဏနားနေလိုက်တယ်။ ဒီကြားထဲ ပီစာအုန်က အာမက်က ဖုန်း ခဏခဏဆက်တယ်။ အလုပ်မနိုင်ဘူး။ ပြန်လာပါဦးကွာတဲ့ ဒါနဲ့ အလုပ်ပြန်ဆင်းတယ်။ မယ်ဒီကို မတွေ့ဘူး။ မေးကြည့်တော့ မသိဘူးတဲ့။ ဘာမပြော ညာမပြော ပျောက်နေတာတဲ့။

ကိုယ်လည်း “ဪ...” ပေါ့။ တစ်ပတ်လောက်နေတော့၊ တစ်ညသား ကိုယ် ဆိုင်နောက်ဖက် ထွက်ပြီး ဆစ်ကလက်ဖွာနေတုန်း အဝါရောင်အရိပ်ကလေး ပြေးကပ်လာတယ်။ ရိပ်ခနဲပဲ မြင်လိုက်ရတယ်။ ကိုယ့်ကို အတင်းဖက်ထားတာပဲ။ ရေမွှေးနံ့အရမှာ မယ်ဒီမုန်း ကိုယ်သိလိုက်ရတယ်။

“ငါဒီမြို့ထွက်သွားတော့မယ်” တဲ့။ ဘယ်ကိုလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတော့ “မယ်လ်တန်ကီး ဖက်ကို” တဲ့။ “ငါကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဟာ” တဲ့။

“ကလေးအဖေကော” လို့ ကိုယ်ဒေါသတကြီး ခပ်အုပ်အုပ်မေးမိပြီးမှ ဘာလို့မေးမိပါလိမ့်လို့ တွေးမိပြီး ငြိမ်နေလိုက်တယ်။

“ကလေးအဖေကို ငါမကြိုက်ဘူး” တဲ့။

“မကြိုက်ပဲ ဝိုက်ကြီးရသလား” လို့ ကိုယ်အော်မိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့မျက်နှာညှိုးငယ်ငယ်ကို မြင်တော့ ဆက်မအော်ရက်တော့ဘူး။

“ငါ ဝိုက်ကြီးနေတာ သူမသိဘူး” တဲ့။ “ငါအဲ့လိုကောင်ကို မကြိုက်ပဲ အနွယ်မခံနိုင်လို့ ပြေးပြီ” တဲ့။

“နင်ပြောင်းမယ့်နေရာမယ် အသိရှိလား” ဆိုတော့ ခေါင်းခါပြတယ်။ “ငါ့ကိုဘယ်သူမှ မသိတဲ့နေရာ” တဲ့။

ကိုယ်ဘာမှ မပြောနိုင်တော့ပဲ သူပရုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းစုံကိုင်ပြီး ဖျစ်ညှစ်ထားမိတယ်။ တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်အရွယ် ငိုညီမ ပိန်ပိန်ကလေးဟာ ဝိုက်တစ်လုံးနဲ့ ဘာတွေကို တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရတော့မှာလဲ ဆိုတဲ့ အတွေးဟာ ကိုယ့်ရင်ကို နာကျင်စေလွန်းခဲ့တယ်။

ခဏလောက် ငြိမ်နေကြပြီးတဲ့နောက် မယ်ဒီဟာ ကျနော့်ကို အခါတိုင်းလို ရင်ချင်းအပ်ပြီး ဖက်တယ်။ နားရွက်နားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောတယ်။

“ဝှတ်ဒ်ဘိုင် ဖလားဝါး” တဲ့။

ကိုယ့်ရင်ထဲ နှင့်ခနဲပဲ။ လှည့်ထွက်သွားတဲ့ သူ့နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း ကိုယ်အော်မိတယ်။

“မယ်...ဒီ...”

သူ့လှည့်အကြည့်မှာ ကိုယ်သူ့ကို ခပ်တင်းတင်းတစ်ခါ ဆွဲဖက်တယ်။ နဖူးကို နှမ်းတယ်။

ဒါဟာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ကိုယ်အင်မတန်ချစ်တဲ့ ညီမလေးကို အကိုတစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်တဲ့ အနမ်း။ သူ့လက်ထဲက စာအိတ်ဖြူဖြူလေး ထိုးထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ညနေက ရထားတဲ့တစ်ပတ်စာလုပ်ခ စာအိတ်လေးမှန်း သူ့သိတယ်။ သူ့ပြုံးတယ်။ လက်ခုံနဲ့ မျက်လုံးတွေကို ပွတ်တယ်။ ချီးယာ့စ် (ကျေးဇူး) လို့ ခပ်တိုးတိုးပြောရင်း အံတစ်ချက်ကြိတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားခဲ့တယ်။

အဲဒီညက ဆိုင်ပိတ်ခါနီး အလုပ်သမားတွေအတွက် ပီဇာဖုတ်တဲ့အခါ၊ ပယ်ရီပယ်ရီ ချစ်ကန်း၊ ဂရင်းပက်ပါနဲ့ ချိစ်မပါတဲ့ ပီဇာအသေးတစ်ချပ် ကိုယ်လုပ်တယ်။ အနောက်ခွပ်ခေါင်းလမ်း ထိပ်က ဘားကို ခဏဝင်ထိုင်တယ်။ အရက် ၆ ပက် ချတယ်။ ကိုယ်မကြိုက်တဲ့ ပယ်ရီပယ်ရီ ချစ်ကန်းတွေ ပါတဲ့ ပီဇာကို ဝါးတယ်။ ကိုယ်တို့ တူတူခါးဖက်ပြီး လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ဖူးတဲ့ နီယွန်မီးတိုင်တွေ အောက်က လမ်းမကြီးကို ငေးနေခဲ့မိတယ်။

ကိုယ့်မြင်ကွင်းတွေက ဝေဝါးလိုက်တာရယ်။

စူပါစိန်နှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း

ဇိုက်ကျိုး(ဆရာကြီးရွှေခေါင်းအခေါ် ဝိုက်ကျိုး) ခေါ် တရုတ်ဖိကစားနည်းကား ပါဝါ အတွဲများဖြင့် အင်မတန်ဆန်းပြားသလို ဉာဏ်များသောသူက အသာစီးရလေ့ရှိသဖြင့် မောင်ပါပီ ငယ်စဉ်က အင်မတန်စွဲလန်းခဲ့ဖူးလေသည်။ ထင်း၊ တီ၊ ရင့်၊ ဝေါ၊ မဲကျား၊ ဆင့်တန်၊ ခုတင်၊ ခက်တက်၊ ခွေး... အစရှိသဖြင့် ဖဲချပ် ၃၂ ချပ်၏ ပါဝါအစဉ်အလိုက်အား လက်ကားလေးဖြင့် အလွတ်ကျက်ဆိုကာ ပထမအပုံ ရိုက်ပြီး၍ လှန်ချထားသည့် ဖဲ ၁၆ ချပ်ကို ကြည့်ကာ မည်သည့် ၉ က ပါဝါအကြီးဆုံးအဖြစ် ကျန်နေသနည်း၊ ၁၀ (ကံ ဟုခေါ်သည် ဘူမဟုတ်)၊ ၁၁ (ဝမ် ဟုခေါ်သည် ဝ ဖြစ်မသွား) ဘယ်နှစ်ခု ကျန်သေးသနည်း၊ အစရှိသဖြင့် မိမိရထားသော ဖဲ ၄ ချပ်ကို ကိုင်၍ ခေါင်းကုတ်နေသော ပြိုင်ဖက် များသည် (၄ အိမ် ထိုင်ကစားရသောနည်း ဖြစ်သည်) ကျန်သည့် ဖဲများထဲမှ မည်သည့်ဖဲချပ်ကို ရထားသဖြင့် မျက်နှာအမူအရာ မည်သို့ဖြစ်နေသနည်းဟု ခန့်မှန်းတွက်ချက်ကာ ဖဲအပွင့်ရှုံးနေ လျှက်ဖြင့်ပင် သရေကျအောင်ရိုက်ချခြင်း၊ ထိုမှတစ်ဖန် သရေဖြစ်နေလျက် အနိုင်ယူလိုက်ခြင်း၊ အစရှိသဖြင့်မိမိ အိုင်ကယူအပေါ် မူတည်သော ကစားနည်းဖြစ်လေရာ ဉာဏ်များသော မောင်ပါပီ အတွက် ဖေးဘရိုတ်လောင်းကစားနည်းတစ်မျိုးဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန်များ မိမိကိုယ်မိမိ အိုင်ကယူ မြင့်သည်ဟု ယူဆ၍ ရှမ်းပြေကချင်ပြေဖက် ရောက်တုန်း အနီဖဲအား သွားမဆော့ပါနှင့်၊ အိမ်တိုင်ပါ ကျွတ်သွားမည်။ အိမ်ရှင်းခေါ် စိတ်ခံစားမှုအား မထိန်းနိုင်လျှင် ခွက်ခွက်လန်အောင် ရှုံးလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ (ဤကား စကားချပ်)

အထက်ပါ ဇိုက်ကျိုး လောင်းကစားနည်း ပြီးလျှင် မောင်ပါပီအတွက် ဒုတိယလိုက်သော အရာမှာ ဂျင်ဖြစ်သည်။ လေးကောင်ဂျင် ကစားနည်း ဟူသည်ကား ဆရာကြီးရွှေခေါင်းစာအုပ်ထဲ တွင် ပါလေ့ရှိသော အနီထောင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူကာ (၁၀၀ ရာနှုန်း တူမည်ထင်သည်) ပါထန်နှင့် သဘောတရား အတူတူဖြစ်သည်။ လိုတိုရှင်းပြောရလျှင် ကြက်၊ ငါးရှဉ့် (အနီရောင်)၊ ဖား၊ ဝက် (အမည်းရောင်) ပါသော အန်စာသီးကလေးအား ပန်းကန်ပြားပေါ်တွင် မှတ်နေအောင် လှည့်ကာ ယွန်းခွက်ဖြင့် အုပ်၊ ထိုးသားများကား မိမိထင်သော အကောင်အား ဖယားကွက်ပေါ်တွင် ချထိုး၊ ယွန်းခွက်လှုပ်၍ မိမိအကောင်ပေါက်လျှင် ၃ ဆ လျော်သော ကစားနည်းဖြစ်သည်။ ဒိုင်ကား အချိန် တန်လျှင် မည်မျှလျော်သည် စားသည်ဖြစ်ပါစေ အကောက်ဖြင့် ထိုးသားများအား ဖိထားရာမှ သူ ချည့်သာလျှင် မြတ်သည်သာ။

ဆရာကြီး ရွှေခေါင်းကား ၎င်း၏ ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းအရ လေးကောင်ဂျင်ကို စံနှစ်ဖြင့် ကစားသည်ဟု ပြောစမှတ်ရှိလေရာ (ထိုက်သင့်သလောက် နိုင်လျှင် ရပ်သည်) ဂျင်ပါးမဝခင်က

မောင်ပါပီကား ဆရာကြီးနှင့် ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်သည်။ ဆရာကြီး၏ ရင်ဘတ်မိတ်ဆွေထဲမှ တစ်ဦး ကဲ့သို့(ကိုခင်မောင်တင်ဖြစ်မည်ထင်၏)ကလပ်ပြုတ်မှအိမ်ပြန်မည်ဟူသည့်အယူအဆဖြင့် ဒိုင်ကို အသေချ အပြတ်ဆော်မယ်ဟု ကြိမ်းဝါးကာ ဂျင်ကိုဆော့လေ့ရှိရာမှ တစ်ခါတွင် စူပါစိန် အမည်ရ လေးကောင်ဂျင်ဒိုင်နှင့် ရန်ငြိုးသို့ကြလေသည်။ စူပါစိန်ဟူသည်ကား လူအမည်မဟုတ်။ မိမိတို့နယ် ဖက်ထုံးစံအတိုင်း လေးကောင်၊ ခြောက်ကောင် ဂျင်ဝိုင်းများ ဘုရားပွဲတွင်ဖွင့်လေတိုင်း ဆိုင်းဘုတ် တပ်လေ့ရှိရာမှ ၎င်းလေးကောင်ဂျင်အဖွဲ့၏အမည်မှာ ခပ်ဆန်းဆန်း စူပါစိန်ဟူသတတ်။ ဝါးကွပ်ပျစ် အရှည်ကြီးပေါ်တွင် ကြက်၊ ဝက်၊ ဖား၊ ငါးရှဉ့် ရုပ်ပုံကားချပ်များ ချထားကာ အလျော်အစားလုပ် သည့် လူ ၁၀ ယောက်မျှ ထားသည့် စူပါစိန်အဖွဲ့ကား ဤနယ်တွင် အင်အားအတောင့်တင်းဆုံး လေးကောင်ဂျင်ဒိုင်များထဲမှ တစ်ဖွဲ့ပင်တည်း။ ဒိုင်ဖက်အခြမ်း ဝါးနံရံနှင့်ကပ်လျှက်စင်များပေါ်တွင် ပိုက်ဆံများကို အကတ်လိုက် စီကာ ပြထားခြင်းအားဖြင့် ၎င်းတို့၏ နေအင်အားကို ပြသထားလေ့ရှိ သည်။

တစ်ခါက မောင်ပါပီ ရေးပြဖူးသည်ဖြစ်သော လေးကောင်ဂျင်ဝိုင်းတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုးရင်း ဝက် ၈ ကြိမ် ဆက်တိုက်ကျသည့် အဖြစ်အပျက်ကား အဆိုပါ စူပါစိန်ဒိုင်တွင်ဖြစ်သည်။ ပထမဆုံး အကြိမ် ဝက်ရုပ်ပေါ်တွင် ပစ်ချထားသည့် ပိုက်ဆံအား ပြန်မကောက်တော့ပဲ ထိုင်ကြည့်နေရာမှ အလက်တိုင်း ဝက် ဆက်တိုက်ကျနေရာ မည်သည့်ထိုးသားကိုမှ အထိုးမခံတော့ပဲ မောင်ပါပီနှင့် တစ်ယောက်ချင်း ဆက်ချသည်။ ပိုက်ဆံအပုံကြီးလာသည်နှင့်အမျှ လူအုပ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်လာ သည်။ ဝက်ရုပ်ပေါ်တွင် ပိုက်ဆံများအပုံကြီးလာသော်ငြား တစ်ကျပ်မျှ ပြန်နှုတ်မယူပဲ စူပါစိန်မှ ဧည့်ခံသည့် ဆစ်ကလက်ကို ခဲရင်း မထီတရီလုပ်နေသော ချာတိတ်လေးအား ဒိုင်အဖွဲ့မှ ခံပြင်းနေ ကြပြီ။ သတ္တိရှိရင် ဝက် ဆက်ထိုးစမ်းဟု စိန်ခေါ်သည်။ လှည့်သာ လှည့်စမ်းပါ ကျနော်ထိုးမှာပေါ့ ဟက် ဟက် ဟု ရီထေ့ထေ့လုပ်ကာ ဆက်ထိုးသည်။ မိမိအရင်းကား ပထမအလက်ချထိုးစဉ်က ပိုက်ဆံတစ်ရွက်သာ ဖြစ်သဖြင့် ငါဘာမှမရှုံး ကံလိုက်လျှင် စူပါစိန် ခွက်ဆွဲရသည်အထိ ဖြစ်တော့ မည်ဟု တွေးကာ ပျော်ရွှင် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့် ချာတိတ်လေးအားမြင် ကြည့်ပါ။ ဝက်ပင် ထပ်ကျ သည်။ ၈ လက် ဆက်တိုက် ဝက်ကျပြီးသော် ပိုက်ဆံအပုံကြီးကား မတန်တဆ ကြီးမားနေလေပြီ။ ၉ ကြိမ်မြောက်တွင်ကား အန်စာသီးကို ဒိုင်ဖြစ်သူမှ လှည့်လိုက်ပြီး ယွန်းခွက်နှင့် အုပ်သည်။ အံစာ နှင့် ကြွေပန်းကန်ခတ်သံ အကြားတွင် မောင်ပါပီ စိတ်ပြောင်းကာ ပုဆိုးချွတ်ချသည်။ ပိုက်ဆံအပုံ ကြီးအား ဖြန့်ခင်းထားသည့် ပုဆိုးထဲသို့ ကျုံးထည့်ကာ မထိုးတော့ဘူးဗျာ တာတာ ဟုဆို၍ ဂျင်ဝိုင်း မှ ထအပြန်တွင် စူပါစိန်အဖွဲ့ တောက်ခေါက်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာသည်။ ထိုရှုံးနိမ့်မှုကား စူပါစိန် အတွက် ခွက်ဆွဲရသော်ငြား ဘုရားပွဲ ၁၀ ညလုံးလုံး ပြန်ရှာကာမှ အရင်းရတော့မည့် အနေအထား ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုမှစတင်ကာ စူပါစိန် လေးကောင်ဂျင်အဖွဲ့သည် ဘုရားပွဲများကျင်းပတိုင်း ၎င်းတို့အား

လိုက်လံရှာဖွေကာရင်ဆိုင်တတ်သည့်မောင်ပါပီအားစောင့်မျှော်တတ်လာသည်။ ငွေကြေးအမြတ်အစွန်းထက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ခံမင်သည့် မောင်ပါပီကား မိမိအား အမြီးထားသည့် ထိုအဖွဲ့အား အနိုင်ယူရလျှင်ပင် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်တတ်လေရာ ဘုရားပွဲတွင် လေးကောင်ဂျင်ပိုင်းများ မည်မျှပါသည် ဖြစ်စေ စုပါစိန်ကိုမှ တွယ်ချင်သည်။ သို့သော် ဂျင်လောကတွင် အသံသမားနှင့် လမ်းသမားဟူ၍ ရှိလေရာ မူလက အသံသမားသက်သက်ဖြစ်သူ မောင်ပါပီတစ်ယောက် အမြဲမနိုင်ချေ။ နိုင်တစ်ချို့ ရှုံးတစ်လှည့် အပြန်အလှန်ဖြစ်နေကြရင်း လမ်းသမားဘဝသို့ ပြောင်းသောအခါမှ အနိုင်များလာလေသည် (လမ်းသမားအဖြစ် ပြောင်းသွားခြင်းမှာ ဆရာမြသန်းတင့်၏ မာယာဘုံဖတ်အပြီးတွင် ဖြစ်ကြောင်းဝန်ခံပါသည်။ ထိုဝတ္ထုထဲတွင် အသံနှင့် လမ်းအကြောင်း အကျယ်ရှုရန်)။

လိုတိုရှင်းပြောရလျှင် အသံသမားကား အန်စာသီးနှင့် ကြွေပန်းကန်ထိခတ်သံကို နားထောင်၍ ခန့်မှန်းသူဖြစ်ပြီး၊ လမ်းသမားဆိုသည်ကား အလက်တိုင်းမထိုး၊ ဖွင့်သည့် အကောင်များကို ရှေးမှတ်ပြီး လမ်းကြောင်းမှန်နေသည်ဟု ယူဆသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းကာ အပီအလက် ရောက်ပြီဟု ယူဆပါက ပက်ဆံအထပ်လိုက် ဘုတ်ခနဲပစ်ချကာ တစ်ချက်နည်း နှက်ပစ်လိုက်ခြင်းပင်။ ဖေးဂတ်စ်အား ရိုက်ချိုးခြင်း အမည်ရ သတင်းဓာတ်ရှင်တစ်ခုထဲတွင် ဤစနစ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် တူသည့် နည်းစနစ်အား ကွန်ပျူတာ ပရိုဂရမ်ရေး၍ ကာစီနိုလောင်းကစားရုံများရှိ ရှုလက် လောင်းကစားနည်းခုံများတွင် တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူသည့် လူတစ်ခုအကြောင်းအား နောင်တွင် ကြည့်ရှုဖူးသည်။ စုပါစိန်ခိုင်ကား အခြားဒိုင်များနည်းသူ အများဆုံးထိုးနိုင်သည့် ငွေပမာဏအား သတ်မှတ်ထားသော်ငြား မောင်ပါပီအတွက် အထူးအခွင့်ရေးပေးထားသည်။ ကြိုက်ထိုး ကြိုက်ခံ ပေါက်လျှင် လျော်မည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဘုရားပွဲရှိလျှင် မောင်ပါပီချီတက်သည်။ စုပါစိန်ကို လိုက်ရှာသည်။ ဘေးတွင် တပည့်တပန်း (သုဇယ်ချင်းများ) ၄-၅ ယောက်ခြံရံလျက်။ စုပါစိန်ခိုင်ကို တွေ့လျှင် ဝင်ထိုင်သည်။ တည်ခင်းသည့် လစ်ပိုပုလင်းကို မော့သည်။ ဆစ်ကလက် ဖွာသည်။ ဖွင့်နေသော အကောင်များကို လိုက်မှတ်သည်။ မိမိကြိုက်သည့်လမ်းထဲသို့ အန်စာသီးဝင်လာလျှင် ဘုတ်ဘတ်ဖြင့် ပိုက်ဆံအထပ်လိုက် ချထိုးသည်။ တစ်လက် သို့မဟုတ် နှစ်လက်မျှ ပစ်ချပြီး အလျော်ရလျှင် စပဲဖြူဖြူဖြင့် ပိုက်ဆံအလျော်ယူသည်။ အိတ်ထဲ ထည့်သည်။ အနိုင်ရသည့် ပိုက်ဆံများဖြင့် ပွဲခင်းထဲ သောက်ရစားရ ပျော်ပါးရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ပျော်မြူးနေသော သုဇယ်ချင်းများအား အော်ခိုင်းသည်။

“စုပါစိန် အဖွဲ့သားများ ကျန်းမာပါစီ... စုပါစိန် အဖွဲ့သားများ ကျန်းမာပါစီ”

ဂျင်ပရိသတ်များကား ဘာတွေဖြစ်နေပါလိမ့်ဟု ပိုင်းအုံကြည့်နေကြသည်။ ထိုသို့ အော်ဟစ်ပြီးသည်နှင့် နောက်နေ့မှ ထပ်လာမယ်နော်ဟု နှုတ်ဆက်ကာ မချို့မချည်မျက်နှာပေးဖြင့် မောင်ပါပီ ပြန်လေသည်။ အနိုင်ပိုင်းသွားသည့် မောင်ပါပီတို့အုပ်စုအား မချီပြုဖြင့် ငေးရင်း စုပါစိန်များ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာသည်။

နောက်ဆုံးအကြိမ် စူပါစိန်နှင့် ရင်ဆိုင်ရသော အဖြစ်အပျက်မှာကား မောင်ပါပီအမှား မကင်းချေ။ အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေ့က ပထမတစ်ကြိမ် ဂျင်ဝင်ထိုးကာ နိုင်ပြီး လစ်ပြေးခဲ့ပြီးပြီး ပွဲခင်း ထဲတွင် သောက်စားပျော်ပါး မြူးတူးကြရာမှ ဒုတိယအကြိမ် ဂျင်ဝိုင်းဖက်သို့ ခြေဦးလှည့်မိပြန်သည်။ ဆရာကြီး ရွှေညီအိုင်းစကားနှင့်ပြောရလျှင် စနစ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းပေတည်း။ တစ်ရက်တည်း အကြိမ်ကြိမ် ဂျင်ဝိုင်းသို့သွားရိုး ထုံးစံမရှိရာမှ ပထမဆုံးနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ် ထိုသို့ပြုမူမိခြင်းပင်။

တိုတိုပြောရလျှင် ရီဝေဝေမောင်ပါပီ ဂျင်ဝိုင်းသို့ ဝင်ထိုင်သည်။ လမ်းကြောင်းမှတ်သည်။ လမ်းကြောင်းထဲသို့ အန်စာသီး ဝင်လာပြီဟု ယူဆရသော အချိန်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရှော (ငါးရှဉ့်) ၃ လက် ဆက်ကျမည်ဟု ပြနေရာ၊ ပထမတစ်လက် ဘုတ်ခနဲ ပိုက်ဆံအထုပ်လိုက် ချသည်။ အန်ခွက်ဖွင့်သော် ငါးရှဉ့်။

“ရှောကလေး ရှောကလေး လျော်ပေး လျော်ပေး ခုလျော်ပေး”

မူးရူးနေသည့် မောင်ပါပီဘော်အိများကား ခုန်ပေါက်ဆူညံကာ ကုန်းအော်သည်။ ဒိုင်လုပ် သူမှ လျော်ပေးသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် အန်စာအလှည့်တွင် ဘေးက ထိုးသားများကား မောင်ပါပီ ဘာထိုးမည်ကို စောင့်နေကြလေပြီ။ မိမိထိုးသမျှ လိုက်ထိုးတော့မည်။ မိမိလမ်းကြောင်းအား အင်မတန် ယုံကြည်မှုပြင်းပြနေသည့် မောင်ပါပီ ငါးရှဉ့်ပေါ်သို့ ပိုက်ဆံပစ်ချသည်။ တစ်ဝိုင်းလုံးက လူများကား ငါးရှဉ့်ချည့် ထိုးတော့သည်။ ဖွင့်သည်။ ငါးရှဉ့်။

“ရှောကလေး ရှောကလေး လျော်ပေး လျော်ပေး ခုလျော်ပေး”

ရှောကလေး ရှောကလေး လျော်ပေး လျော်ပေး ခုလျော်ပေး”

အော်ဟစ်သံများ ပိုမိုဆူညံလာသည်။ ဘေးက လိုက်ထိုးသောသူများပါ ပါလာပြီမဟုတ် လော။ တတိယအကြိမ်တွင်ကား အလျော်ရသောပက်ဆံများကို ပြန်ကောက်မယူပဲ ငါးရှဉ့်ဖယား ကွက်ပေါ်ချန်ထားလိုက်သည်။ ရှောကလေးပဲဗျားဟု မူးမူးဖြင့် ကုန်းအော် တစ်ဝိုင်းလုံးက လူများ ကား ငါးရှဉ့်ပေါ်သို့ ပိုက်ဆံများ ပစ်တင်ကြပြန်သည်။ အင်မတန်ပိုင်သော နောက်ဆုံးအလက်ပင် တည်း။ ဒီတခါပိုက်ဆံအလျော်ရလျှင် ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ဝယ်စီးဦးမည်ဟု တွေးရင်း ငမူးပါပီ တဟဲ့ဟဲ့ ရယ်သည်။ တပည့်များ ကိုယ့်နောက်လိုက်ထိုးသော ထိုးသားများအား အော်စမ်းကွာဟု မြှောက် ပေးသည်။

ရှောကလေး ရှောကလေး လျော်ပေး လျော်ပေး ခုလျော်ပေး”

ရှောကလေး ရှောကလေး လျော်ပေး လျော်ပေး ခုလျော်ပေး”

ဆူညံပွက်လောရိုက်လွန်းသဖြင့် တခြားဂျင်ဝိုင်းများမှ လူများပါ စူပါစိန်ဖက်သို့ ကူးလာ ကြလေပြီ။ သို့ဖြင့် အန်ခွက်ဖွင့်သည်။ အနီရောင်အရိပ်ကို မြင်သဖြင့် ရှောကလေးမှန်း သေချာသွား သဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်သည်။

“ရှောကလေး ရှောကလေး လျော်ပေး လျော်ပေး ခုလျော်ပေး”

ဘာမှ မရှောဘူးကွ ၊ ကြက်ဖကြီး ကြက်ဖကြီးဟု ဒိုင်ဖက်က လှန်ကုံး (အလျော်အစား လုပ်သူ)များမှ အော်ဟစ်သော်ငြား အရာမရောက်။ မောင်ပါပီဘော်ဒါ ငမူးများ၏ မျက်လုံးစုံမှိတ်၍ အော်ဟစ်နေသံများကြောင့် ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ အသေချာကြည့်သော် မှူးပင်မှူးနေသော်ငြား အနီရောင် ကြက်ဖကြီးကို အန်စာတုံးက ပြနေလေရာ။ သွားပါလေရောလားဟု မချိပြီးပြီးရလေပြီ။

သို့သော် ဂျင်ပိုင်လုပ်ထားသည့် ဝါးကွပ်ပျစ်ကား အရှည်ကြီးဖြစ်လေရာ အစွန်းနှစ်ဖက် က ထိုးသားများကား မမြင်ရသဖြင့် အော်နေသည့် ရှောကလေး ရှောကလေး သံများကြောင့် အလျော်ရသည်ဟု ထင်ကာ ၎င်းတို့ ပိုက်ဆံများအား စားရန်ပြင်နေသည့် ဒိုင်ဖက်က လူများနှင့် ပြဿနာတက်သည်။ ဘာလုပ်တာတုံး၊ ရှောကလေးလေ၊ လျော်လေ။ ဟာ ကြက်ဖကြီးကွ၊ စား တယ်။ အစရှိသဖြင့် အငြင်းပွားနေကြစဉ်မှာပင် လူအုပ်ထဲမှ မည်သူပစ်လိုက်မှန်းမသိသော အုတ်နီ ခဲ အရှည်ကြီးသည် ကြက်ဖကြီး ကျထားသော အန်စာခွက်ကို ဝှမ်းခနဲမှန်လေသည်။ သက်သေ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သဖြင့် မတိုင်ပင်ထားပဲ လူအုပ်ကြီးသည် ဂျင်ပိုင်ကို လုယက်ကြလေပြီ။ ထိုးကြနက်ကြပိုက်ဆံအုပ်များအား လုကြဖြင့် မည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေမည်ကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်ကြည့် နိုင်လေသည်။ ဤကား စူပါစိန်နှင့် မောင်ပါပီ နောက်ဆုံးအကြိမ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသော် ဂျင်သမား၊ ဇိသမားဟောင်း မောင်ပါပီ အိမ်ပြန် သည်။ အသုဘ ဖြစ်လေတိုင်း စိုက်ကျိုးပိုင်းများ ကျန်ရှိသေးသော်ငြား ဘုရားပွဲဂျင်ပိုင်များ ခေတ် မရှိတော့။ လောင်းကစားနဲ့ ကင်းကွာခဲ့ပြီဖြစ်သော မောင်ပါပီသည်လည်း ထိုကိစ္စများဖက်သို့ ယောင်လို့မျှ ခြေဦးမလှည့်။

တစ်ရက်တွင် မြို့ပြင်ထွက်ကာ နာမည်ကျော် မျှစ်ချည်ခေါက်ဆွဲနှင့် ငါးဖယ်ကြော်လုံး စားသည်။ အားပါးတရ တွယ်ပြီးသော် ဆစ်ကလက်ဖွာ ရေနေ့ကြမ်းခါးခါး သောက်သည်။ ဇိမ်ယစ် ပြီးသည့်နောက် ဘေးဘီဝဲယာသို့ အကဲခတ်သော် စွပ်ကျယ်နွမ်းနွမ်းနှင့် ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ထားသည့် ထိပ်ပြောင်လူဝ အဘိုးကြီးသည် မောင်ပါပီအား စိုက်ကြည့်နေသည်ကို တွေ့သည်။ မောင်ပါပီနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသော် ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးပြလာရင်း လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောသည်။

“ငါ မင့်ကို မှတ်မိတယ် ကောင်လေး၊ အေး . . . ငါမသေခင် မင်းနဲ့ တစ်ခေါက်လောက် သူသေကိုယ်သေ ဆော်သွားချင်သေးတာပအေ . . .” တဲ့။

မောင်ပါပီကား တဟားဟား အော်ရယ်ရင်း စကားတစ်ခွန်းမှ ခွန်းတုံ့မပြန်ပဲ ခေါက်ဆွဲ ဆိုင်မှ ထထွက်လာခဲ့လေသည်။ အနီအဘိုးကြီးကား မိုးပျံတင်ဖေဟု နာမည်ကျော်သော ဂျင်ပီဇာ တင်ဖေ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် စူပါစိန်အဖွဲ့၏ ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်လော။

ရွှေထားတဲ့ အပြုံး

တစ်ခါတလေကျတစ်စုံတရာကို သိဖို့ ခင်ဗျားစောင့်ရလိမ့်မယ်။

ကျနော်ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်များအကြောင်းထဲက ပုန်စားတဲ့ ကျောင်းသား၊ ထွက်ပြေး ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ကျောင်းသားဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်နေရာမှာ သူ့ချစ်သူနဲ့ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိရဖို့ နှစ်တွေအကြာကြီး ကျနော်စောင့်ခဲ့ရသလိုပေါ့။

တချို့သော အကြောင်းအရာတွေကို သိဖို့ စောင့်ရတာဟာ အနှစ်နှစ်ဆယ် အစိတ်လည်း ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေဟာလည်း လူ့အတော်များများအတွက် အရေးမပါတဲ့ အရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်။ သို့သော် ရှင်သန်နေထိုင်ရတဲ့ လူ့ဘဝတိုတိုလေးမှာ ငါ့ကိုယ်ငါ တန်ဖိုးအောင် နေထိုင်ခဲ့ပါလား ဆိုတဲ့ ပီတိလေးရဖို့ ကျနော်အမြဲစောင့်ခဲ့တာပါပဲ။ လူဖြစ်ရတာ တန်တယ်ဆိုတာ ဒါကို ဆိုလိုပါတယ်။ ကျနော် တစ်သီးပုဂ္ဂလအမြင်ပါ။ လူတိုင်းအတွက် မဆိုလိုဘူး။

တစ်ခါ ကျနော်ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ ရပ်ရှားစာရေးဆရာ ဂါရှင်ရဲ့ ကြက်သွေးရောင်ပန်း ဝတ္ထုလို ပေါ့။ အဲဒီဝတ္ထုကိုဖတ်ပြီး ကျနော် တုန်လှုပ်တယ်။ ဇာတ်ကောင်ဟာ စိတ္တဇဆေးရုံက အရှူး၊ ဆေးရုံဝန်းထဲက ကြက်သွေးရောင်ပန်းကို စွဲလမ်းနေတဲ့ ကောင်။ ဒါပေမယ့်ဗျာ၊ ဂါရှင်ဟာ ဘယ်လို လုပ် အရှူးနေရာကခံစားပြီး ရေးပြနိုင်ရတာလဲ ကျနော်နားမလည်နိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီနားမလည်မှုကြီးနဲ့ ကျနော်ရှင်သန်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် မကဘူး။ နောက်ဆုံး တစ်နေရာမှာ ဘာသွားတွေ့တယ် ထင်လဲ။

ဂါရှင်ဟာ ၁၈၈၇ ခုနှစ်မှာ ရူးသွပ်သွားပြီး ကျောက်လှေခါးထစ်တွေတလျှောက် ဇောက်ထိုး ခုန်ချ သတ်သေသည် တဲ့။

ကြက်သွေးရောင်ပန်းကို ဂါရှင် အရှူးတစ်ယောက်နေရာက ခံစားပြီး ဘာလို့ရေးသွားလဲ အဲဒီတော့မှ ကျနော်သိခဲ့ရတယ်။ အရှူးတစ်ယောက်နေရာက ခံစားခဲ့တာဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်က ရှူးနေ လို့မဟုတ်ပါလား။ အဲဒါလေးကို သိဖို့ ကျနော်မှာ တန့်နဲ့နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာရယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီနေ့က ကျနော်ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။ စောင့်ခဲ့ရသမျှ တန်ခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

တစ်ခါ ငယ်ဘဝ ဂစ်တာတီးခဲ့စဉ်က...

ကြာခဲ့ပြီမင်းကိုချစ်ခဲ့၊ နလုံးသားလေးလည်း ပူပြင်းလို့နေ... "အမုန်းမျက်လုံးများ" ဆိုတဲ့ သီချင်း (တူးတူး လားမသိ၊ နောက်ထပ်ပြန်ဆိုတာကတော့ ထူးအိမ်သင်ပဲ)၊ မူရင်းက Survivor ရဲ့ Eye of the Tiger ၊ မူရင်းသီချင်းကိုလည်း ရပ်ကွက်ပွဲတွေမယ် (ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိပေမယ့်)

တက်တက်ကြိတ်ကြဲတဲ့ ခေတ်။ ဂျန်...ဂျန်ဂျန်ဂျန်...ဆိုတဲ့ လျှပ်စစ်ဂစ်တာ Riff ဟာ နားထောင်မိ တဲ့ လူမုန်သမျှကို စွဲမက်စေလွန်းတဲ့ သီချင်းပဲ။

အဲဒီမယ်၊ သီချင်းတစ်နေရာကို ကျနော်နားမလည်ပြန်ဘူး။ တတိယမြောက် ဘားမှာ beat တစ်ခု ပိုနေတာလား။ အဲလိုအသံ ထွက်နေတယ်။ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်နားထောင်ကြည့်တယ်။ မပိုဘူး။ ဒါပေမယ့် 4/4 တိုင်မင်မှာ ရစ်သမ်အခတ်မယ် တတိယမြောက်ဘားရဲ့နံပါတ် ၈ ခုမြောက် note တစ်လုံးဟာ နေရာရွှေ့သွားတယ်။ အမှားကြီးဖြစ်နေတာ။ တမင် အမှားကြီးတီးထားတာလား။ ကမ္ဘာကျော် ဂီတအဖွဲ့ဟာ မှားတော့ မတီးလောက်ဘူး။ ဘာလို့လဲ။ ကျနော်မသိဘူး။

ဒါနဲ့ ကျနော်စောင့်ခဲ့ရတယ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ နားမလည်မှုတွေနဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီ သီချင်းရဲ့ဂစ်တာသံကို အလိုလိုပြန်ကြားမိတိုင်း ဘာလို့ အဲဒီ တတိယမြောက်ဘားရဲ့ note တစ်လုံး ဟာ နေရာရွှေ့နေရတာလဲ ဆိုတာ တစ်ဘဝလုံး အကြိမ်ကြိမ်ပဲ ပြန်တွေးနေမိခဲ့တယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာကြာတဲ့အခါ ခုခါမှာ အဘိုးကြီးဖြစ်နေတဲ့ Survivor အဖွဲ့ရဲ့အဆိုတော် ကို အင်တာဗျူးပါတယ်။ Eye of the Tiger သီချင်းအကြောင်းပေါ့။ အဘိုးကြီးက ဂုဏ်ယူစွာ ပြန် ဖြေတယ်။

“၁၉၈၂ ခုနှစ်မယ် ငါ့ကို လူတစ်ယောက်ဖုန်းခေါ်တယ်။ ဟေ့ ငါ ဆီဗက်စတာ စတားလုံး ပဲတဲ့။ အဲဒီအချိန်က မင်းတို့သိတဲ့အတိုင်း သူ့ရဲ့ Rocky ဇာတ်ကားတွေ လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ငါ့ကို ဘာပြောလဲဆိုတော့ မင်းတို့ Survivor အဖွဲ့ရဲ့ သီချင်းတွေ ငါနားထောင်ဖူးတယ်။ ခု ငါ Rocky III ဇာတ်ကားရိုက်ပြီးပြီ။ အဲဒါ မင်းတို့အဖွဲ့ ဇာတ်ဝင်တေးတစ်ပုဒ် ရေးပေးနိုင်မလား တဲ့။ ဒါနဲ့ ငါတို့ ဇာတ်ကားကို အရင်ကြည့်တယ်။ လက်ဝှေ့ရှုပ်ရှင်ကွာ။ ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ထိုင်ကြည့်ကြ တယ်။ သဲအိတ်ကို ထိုးကျင့်တဲ့အသံ ဖတ် ဖတ် . . . ဖတ် ဖတ် အဲဒီအသံတွေ။ အေး အဲဒါ ငါတို့ရဲ့ ကမ္ဘာကျော်လာမယ့် ဂစ်တာ Riff ပေါ့။ အဲဒါကို ယူပြီးတော့ Eye of the Tiger သီချင်းကို ကောက်ရေးကြတော့တာပါပဲ” တဲ့။

အဲဒီ အင်တာဗျူး၊ အဲဒီအင်တာဗျူးဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျနော်စောင့်ခဲ့ရတဲ့ မေးခွန်းရဲ့ အဖြေပါလား။

Eye of the Tiger သီချင်းရဲ့ တတိယမြောက်ဘားက နံပါတ် ၈ ခုမြောက် note ဟာ ရွှေ့နေမှာပေါ့။ သဲအိတ်ကို ထိုးနေတဲ့ လက်သီးချက်ပဲ။ လက်သီးချက်ရဲ့ ရစ်သမ်ဖရေစ်ဟာ ရွှေ့မှာ ပေါ့။ ဂီတ note တန်ဖိုးလို တိုင်မင်တစ်ခုနဲ့ သွားစရာလိုလို့လား။ ခေါင်းထဲမှာ ဘတ်သီးလင်းသွား ရတယ်။

ကျနော် ဆစ်ကလက် ဖွာပြီး အားပါးတရပြုံးနေမိတော့တာပါပဲ။ အဲဒီလို ပြုံးနိုင်ဖို့ ကျနော် အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်စောင့်ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား။

မောင်ပါပီ သေကံမရောက် သက်မပျောက်ခဲ့စဉ်က

သူများတကာတွေ ကားချပ်ထပ်တမ်း ဆော့၊ ဂေါ်လီ လိုမိုနေစဉ်ကပင် လေးတန်း ကျောင်းသားမောင်ပါပီကားဖဲကောင်းကောင်းရိုက်တတ်ခဲ့လေပြီ။

ဖဲရိုက်သည်မှ ကလေးဆော့သည့် တွမ်တီဝမ်းတို့ ဘူကြီးတို့ မဟုတ်၊ ရှိုး ဟုခေါ်သည့် တစ်ချပ်မှောက်မှ ရိုက်သည် ဟူသတတ်။

ထိုပေါက်စအရွယ်ကလေးဖြင့် လူကြီးများနှင့် အသုဘအိမ်က ဖဲပိုင်းတကာတွင် သူတင် ကိုယ်တင် ချလာခဲ့ရာမှ မောင်ပါပီ မကြာခဏညွှန်းဆိုခဲ့သော ၎င်း၏ဆရာဖြစ်သူ ဖဲပိဇ္ဇာ ဘရုစ္စလီ ရွှေဘာနှင့် အတွဲမိရာမှ ခြောက်တန်းအတက်တွင် ဖဲသမားပေါက်စ လုံးလုံးဖြစ်လေသည်။ မူလစိတ် ကလေးက လိမ္မာချင်သော်ငြားအပေါင်းအသင်းမှားခဲ့ရာသော မောင်ပါပီလေးပါတကား၊ မကျေနပ် ရင်လည်းသေရွာက ထလာပြီး ဆဲပေတော့ ကိုရွှေဘရာ၊ ကျနော် ခင်များကို တကယ်လွမ်းတယ်ဗျ။

အတန်းထဲတွင် အမြဲတမ်း ပထမစွဲနေလျှင် ဘာလုပ်နေနေ အပြစ်မဆိုတတ်သော မောင် ပါပီအဖွား မယ်မယ်ခင်ကား မြေးဖြစ်သူ ဖဲရိုက်ရန် ပက်ဆံပါထုတ်ပေးတတ်သည်မှာ မယုံလျှင် ပုံပြင် ဟုသာ မှတ်ကြလော့။ ထိုခေတ်က အာဏာသိမ်းအစိုးရကား နိုင်ငံရေးဘာညာ စိတ်မဝင်စားလျှင် ပြီးရော ဟူသည့်သဘောဖြင့် လောင်းကစားပိုင်းများအား ဖရီးလွတ်ထားပေးသည့် ခေတ်ဖြစ်ရာ ခုန် ကောင်း၊ လေးကောင်ဂျင်၊ ပါထန်၊ ဖိုက်ကျိုး၊ ခြောက်ကောင် စုံပလုံနေသည့် လောင်းကစားပိုင်း များမှာ မြို့ပြင်တွင် တစ်လကိုးသီတင်း မပြတ်တမ်း ပွဲကြမ်းနေသောကာလဖြစ်သည်။ မောင်ပါပီနှင့် သူ့ဆရာ ဘရုစ္စလီတို့နှစ်ယောက်သား အိမ်ကယူလာသော ပိုက်ဆံနည်းနည်းဖြင့် လေးကောင်ဂျင် ပိုင်းတွင် ကပ်ပွတ်သည်။ အရမ်းကာရော စွတ်ထိုးခြင်းမဟုတ်ပဲ နည်းစနစ်ပါသဖြင့် (ဆရာကြီး ရွှေညအိုင်ကဲ့သို့ ဉာဏ်လွှာရွှံသုံးသည်) အတန်ငယ် ပြီးပြီးမြက်မြက်ရလျှင် တော်လိုက်သည်။

ပိုက်ဆံ လက်ထဲအတော်ထောလာလျှင် ၎င်းပွဲတွင် တဲထိုး၍ ဖဲသမားကြီးများ ထိုင်လေ့ရှိ သည့် တစ်ချပ်မှောက်ပိုင်းသို့ ဝင်ထိုင်ကာ ဟန်ကျပန်ကျဖြင့် ဝင်ရိုက်လေ့ရှိသည်။ ထိုသို့ဖြင့် ကြမ္မာ ဝင်သော နေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

တစ်ချပ်မှောက်ပိုင်းတွင် အတော်ထောနေကြသဖြင့် မောင်ပါပီနှင့် ဘရုစ္စလီတို့ အတော် အူမြူးကာ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေကြစဉ် အသံအော်ကျယ်အော်ကျယ်ဖြင့် ယူနီဖောင်းဝတ် ဝိုက်ရွံ ကြီး တစ်ယောက် ဖဲပိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လာရာ တစ်ပိုင်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။ အနီပုဂ္ဂိုလ်ကား ကောင်းဘွိုင်ရှူး ရူးနေသော ၅၅ တပ်ရင်းမှူး၊ ဝိုလ်မှူးသန်း၊ ငွေဟု အမည်တွင်သည်။ လောင်းကစား

ခုံမင်သကဲ့သို့ ပြည်သူလူထုကို နှိပ်စက်ရာတွင် အံ့မခန်း ကျော်ကြားသောသူဖြစ်သည်။ ဆက်ကြေး မှန်မှန်မသွင်းသော ရွှေတွင်းဥက္ကဋ္ဌအား လက်ပြန်ကြီးတုပ်ကာ ကောင်းဘွိုင်ရုပ်ရှင်ကားထဲက ကဲ့သို့ စစ်ကားဖြင့် ဒရွတ်တိုက်ဆွဲ၍ အပြစ်ပေးရာ ခံရသူဓမ္မာ ဒုက္ခိတ ဖြစ်သွားသည်မှာ မကြာလှ သေးချေ။ ယခု ဖဲဝိုင်းသို့ ဝင်လာသည်တွင် အညှိရောင်နယ်မြေ ဖြစ်သောကြောင့် အူဒီဒင်တပ် မောင်းပြန်သေနတ် ကိုင်၊ လည်စည်းအနီရောင် ပတ်ထားသော ရှုတည်တည် စစ်သားတစ်အုပ်ပါ ပါလာသည်။

၎င်း ဖဲဝိုင်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဘရူစတီရွှေဘက မောင်ပါပီအား လက်တို့သည် (လစ်စို့ဟု အချက်ပြခြင်း)။ ဘုမသိ ဘမသိ ချာတိတ်ကလေးမျှသာဖြစ်သော မောင်ပါပီကား ဒီလောက် နိုင်ပြီး ဝိုက်ဆံတွေပုံနေတာကို နေစမ်းပါဦး ဟူသည့်မျက်နှာပေးဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ ဆက်ချလေသည်။

အချိန်အတန်ငယ်ကြာလာလျှင် ဖဲဝိုင်းထဲရှိ ကျွန်လူများ တစ်ချပ်မှောက်ထုံးစံအတိုင်း မလိုက်ပဲ ပြေးကာ ရှောင်နေကြပြီး ဝိုက်ဆံပေါနေသည့် မောင်ပါပီနှင့် ကောင်းဘွိုင်ရုပ်ရှင်ကြီး နှစ်ယောက်တည်း သူတင်ကိုယ်တင်ရိုက်နေကြသော ဖဲဝိုင်းသက်သက်ဖြစ်လာလေပြီ။ ထိုဝိုင်းမှူး ကား စိတ်ပညာနှင့် ဉာဏ်ကို လွှာသုံးရသည့် ဖဲကစားနည်းတွင် မြောက်တန်းကျောင်းသား မောင် ပါပီအတွက် နိုင်ချင်တိုင်း နိုင်၍ရသည့် အဆင့်၊ လက်ရည်မတူသည်ကို အချိန်ကြာလာလေလေ ပိုသိလာလေလေ ဖြစ်လာသည်။ မှောက်ထားသော အောက်ဖဲကို မပြုရသည့် ဖဲဝိုင်းတွင် မောင်ပါပီ ကား ဖဲကို လှန်လှန်ပြကာ "ဦးလေးကလည်း ကြောက်လိုက်တာ ကျနော်ကဖြင့် ဖဲအပျက်ကြီး၊ လိမ်လိုက်တာ ထွက်ပြေးတာ ဟုတ်လား အဟစ်ဟစ်..." အစရှိသဖြင့် ရိုလိုက် ထေ့လိုက်လုပ်လာ ရာ ကောင်းဘွိုင်ဝိုက်ပူကြီးဓမ္မာ မျက်နှာနီရဲရွေးစေးပြန်ကာ ဒေါသထွက်စပြုလာလေပြီ။

ထိုစဉ်က လူကြီးဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ဘရူစတီရွှေဘကား အခြေနေကို ရိပ်မိ၍ မောင်ပါပီ အား နားရွက်နားကပ်ကာ "လစ်မယ် မအေဘေးရဲ့" ဟု တီးတိုးဆိုလာသည်တွင် နောက်ဆုံး တစ်လက်ဗျာဟုရေးဆစ်လိုက်သေးသည်။ နောက်ဆုံးအလက်တွင် ဟေ့ကောင်လေး ကြောက်ရင် ပြေးလေဟု စိန်ခေါ်လာသော ဝိုက်ရွဲကြီးအား ဟာဟာ ဟာဟာ ဟု ရယ်သံပေးကား စွတ်လိုက်သည်။

ဖဲ ၅ ချပ် ဝေ၍အပြီးတွင် နှစ်ယောက်စလုံး အံ့ဩစရာကောင်းစွာဖြင့် လှန်ထားသော ဖဲ ၄ချပ် ကိုယ်စီတွင် ဆယ် ဂျက် ကွင်း ကင်း ဖြစ်နေလေ၏။ ကောင်းဘွိုင်ကား မှောက်ထားသော သူ့အောက်ဖဲကို အသာဟကြည့်ပြီး မောင်ပါပီကို စိုက်ကြည့်သည်။ မောင်ပါပီကား ကိုယ့်မှောက်ဖဲ ကိုယ်မကြည့်ပဲ ပြုံးစိစိလုပ်ပြသည်။ ဖဲဝိုင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

၅ မိနစ်မျှ ကြာသည်အထိ တိတ်နေပြီးမှ အစ်တစ်တစ်အသံဖြင့် အကုန်ထည့်တယ်ကွာ ဟု အာလုတ်သံကြီးဖြင့် ကြုံးဝါးကာ ၎င်းရှေ့ရှိ ဝိုက်ဆံပုံကြီးအား တွန်းထည့်လိုက်လေရာ ချာတိတ် ကလေး မောင်ပါပီ ခွက်ထိုးခွက်လှန် ရယ်လေပြီ။

“လိုက်တယ်နော်”

သရော်တော်တော် အသံဖြင့် ပြန်ဖြေကာ မိမိပိုက်ဆံအပုံကို အလယ်ပုံထဲသို့ ထိုးထည့်ရာတွင် ဝိုက်ခွဲကြီးက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ၎င်း၏အောက်ဖဲညှင်းတစ်ကို လှန်ပြု၍ Run ကွာဟု အော်သည်။ မောင်ပါပီလည်း အားကျမခံ မိမိအောက်ဖဲ စပိတ်တစ်ကို လှန်ပြုလိုက်၍ Run ထဲမှာ ဘုရင်ဟု အော်လိုက်ရာ ၎င်းမျက်နှာကြီး ရှုံ့ညှဲသွားလေပြီ။ ထိုနေရာတွင် ရပ်လိုက်လျှင် ပြီးလျှက်နှင့် အနိုင်ရသော ပိုက်ဆံအပုံကြီးအား ဆွဲကျုံးနေသော မောင်ပါပီသည် ပြုံးစရာဖြင့် ကောင်းဘွဲ့ကြီးအား မျက်စေ့မှိတ်ပြကာ “စားမယ်နော် ဝိုက်ပျိုးကြီး၊ စိတ်တော့မကောင်းဘူး သိလား” ဟု ရိုလိုက်ရာတွင် ဝုန်းခိုင်းကြကုန်လေသည်။

ကောင်းဘွဲ့ကြီးကား ဝါးကြမ်းခင်းအား လက်ဖြင့် ဝုန်းခနဲရိုက်ကာ ခုန်ထပြီးလျှင် ခါးကြားမှ ပစ္စတိုဆွဲထုတ်ပြီး မောင်ပါပီနဖူးအား တေ့ထား၍ အောက်ပါအတိုင်း အော်လေသည်။

“ဟေ့ရောင် မင်းတို့ကောင်တွေ ဒီမိုကရေစီ တစ်သက်လုံး မရဘူးကွ၊ ငါမင့်ကို ပစ်သတ်လိုက်မယ် ငါ့ကို လာမရိနဲ့ ဘာမှတ်တုံး” ဟူသတတ်။

ထိုနေ့က ဘရစ္စလီရွှေဘ၏ တောင်းပန်တိုးလျှိုးမှုကြောင့် မောင်ပါပီ အသတ်မခံခဲ့ရပါ။ ငယ်ရွယ်လွန်းသော ချာတိတ်လေးမို့ ပစ်သတ်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

၎င်းအဖြစ်အပျက်ပြီး နောက်ပိုင်း ဖဲရိုက်တိုင်း “ဒီမိုကရေစီတစ်သက်လုံး မရဘူးကွ” ဟူသည့် ဟာသကားတစ်မြို့လုံးတွင် ခေတ်စားလာခဲ့လေသည်။

ယခု မောင်ပါပီသည် ချာတိတ်ကလေးမောင်ပါပီ မဟုတ်တော့သလို ဖဲသမားဘဝကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီးနှင့်လေပြီ။

ကောင်းဘွဲ့ကြီးဝိုက်ပျိုးကြီးကား ရှိသေးသလားမဆိုနိုင်။ ဒီမိုကရေစီရ မရကား ဗေဒင်မေးစရာမလိုဟု ထင်ပါသည်။

ပါပီမောင်

ဘီလပ်သံရုံးက ပေးလိုက်သော စာအိတ်အညိုရောင်ကို ကိုင်၍ မောင်ပါပီတစ်ယောက် မိုးတဖွဲဖွဲအောက်တွင် စိုလ်အောင်ကျော်လမ်းမပေါ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ သံရုံး ဝန်ထမ်းက အနီစာအိတ်အညိုရောင်အား သံရုံးအတွင်း၌ ဖောက်ခွင့်မပြု၊ အပြင်ရောက်မှဖောက်ပါ ဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်တွင် မဖောက်ရသေးသော စာအိတ်အား ကိုင်၍ အထက်၌ ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း လမ်းပေါ်တွင် အိပ်မက်ယောင်သကဲ့သို့ ဟိုဟိုဒီဒီလျှောက်သွားနေမိလေသည်။

စာအိတ်ထဲတွင် ပါလာသည်ကား မောင်ပါပီ၏ ပျံစပို့ခေါ် နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တည်း။ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်တွင် ဘီလပ်သို့ ပြည်ဝင်ခွင့် ပြုမပြု အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် ဗီဇာခေါ် ပြည်ဝင်ခွင့် ကပ်ထားမထား ဖွင့်၍မကြည့်ရုံသည်နှင့် လမ်းမပေါ် ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်နေခြင်းမဟုတ်လော။

အတန်ကြာ မိုးရေထဲ လျှောက်သွားပြီးသည့်နောက် မထူးပါဘူးလေဟူသည့် ဆုံးဖြတ် ချက်ဖြင့် စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်ကြည့်မိလျှင် ဘီလပ်ပြည်ဝင်ခွင့်ဗီဇာ ကပ်ထားသည့် နိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို တွေ့ရလျှင် ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာမိလေသည်။ အငြိမ်းစားသံအမတ်ကြီး ဦးသက် ထွန်း လေသံဖြင့်ဆိုရလျှင် အိုင်ယာလန်ထီပေါက်သည့်နယ်တကား။

တစ်နှစ်စာ ကျောင်းလခ၊ လေယာဉ်လက်မှတ်၊ အဆောင်လခ ပထမအရစ်တို့ကို သွင်း အပြီးတွင် မောင်ပါပီလက်ထဲ၌ မြန်မာကျပ်ငွေ သုံးသောင်းနှစ်ထောင်တိတိ ကျန်ရှိလေသည်။

လူမိုက်ကလေး မောင်ပါပီအား တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် စိတ်မျိုးရှိ၍ ဇော်စိတ် ကဲ့သို့သော စွန့်လွှတ်စွန့်စားတတ်သည်ဟု ထင်မှတ်မှားကာ အထင် အင်မတန်ကြီးသည့် ဦးလေး ထံသို့သွားကာ ဘီလပ်သို့ မကြာမီ ထွက်ခွာတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားရာ ဝါကျောင် ဘာလို့သလဲဟု အမေးရှိလာသဖြင့် ပိုက်ဆံဟု တစ်ခွန်းတည်း ဖြေသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗမာကျပ်ငွေ တစ်ဆယ့်သုံးသိန်း မှန်ဖိုးရသည်။ ငွေအလုံအလှယ်လုပ်ရာ ဘီလပ်ပိုက်ဆံ တစ်ထောင်ရလာ၍ အိတ်ကပ်ထဲ ထိုးထည့်ကာ ဗမာပြေမှ ထွက်ခွာခဲ့ချေပြီ။

ဘီလပ်မြို့တော် လန်ဒန်သို့ရောက်သော် အင်္ဂလိပ်ဆေးကုသည့်လိုင်းစင်ရရန် ကြိုးပမ်း ရင်း နိပ္ပန်ထမ်းလိပ်ဆိုင်း၌ ပန်းကန်ဆေးရင်း ဝမ်းကျောင်းနေသည့် ညီတော်မောင်နှင့် ဆုံသည်။ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် ရှုန်းကန်နေရသည့် ညီထံမှ အစွမ်းကုန်သော အကူအညီမှာ ထမ်းချက် ရန် ပေါင်းအိုးတစ်လုံး ဝယ်ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မောင်ပါပီတက္ကသိုလ်ရှိရာ အရှေ့မြောက် ဖက်သို့ ခရီးဆက်ရမည်ဖြစ်၍ ရထားလက်မှတ်ခံရန် စုံစမ်းသည်တွင် ဘီလပ်ငွေ ၈၀ ကျပ်ခန့် ကျသင့်လေရာ ရထားဖြင့်သွားရန် လက်လျှော့၍ ရထားလုံးဟု ကုလားဖြူလို ခေါ်တွင်သော အဝေး ပြေး ဘတ်စ်ကားလက်မှတ်ခံလိုက်လေသည်။ ရထားဖြင့်သွားလျှင် ၂ နာရီမျှ ကြာသောခရီးဖြစ်၍

ဘတ်စ်ကားဖြင့် သွားလျှင် ၈ နာရီ ကြာမည်။ သို့သော် ဘတ်စ်ကားလက်မှတ်မှာ ဘီလပ်ပိုက်ဆံ ၁၂ ကျပ်မျှသာ ကုန်ကျသည်။

လန်ဒန်မြို့လယ် ဝိတိုရိယဂိတ်မှ ဘတ်စ်ကားထွက်ခွာသည့် မနက်ခင်းတွင် လက်ပြ နှုတ်ဆက်နေသည့် ညီတော်မောင်ကို ငေးကြည့်ရင်း မောင်ပါပီယွန်နာမှာ (ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း စကား သုံးရလျှင်) ဘိန်းမုန့်မျှသာ ကျန်တော့သည်အထိ မျက်နှာငယ်ရလေပြီ။ တိုင်းတပါးတွင် တရံတစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသော နေရာဒေသတစ်ခုသို့ ငါထွက်ခွာသွားရလေပြီ။ ငါကား ဘယ်လိုနေ ၍ ဘယ်လိုစားရမည်နည်း။ ငါ့အိတ်ကပ်ထဲရှိ ဘီလပ်ပိုက်ဆံ တစ်ထောင်ဆိုသည်ကား တက္ကသိုလ် သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း အဆောင်လခ ဒုတိယအရစ်အဖြစ် ၈၀၀ ထပ်သွင်းရဦးမည်ဖြစ်ရာ ၂၀၀ သာလျှင် ကျန်တော့မည်။ ထိုမျှလောက်သော ငွေပမာဏဖြင့် ဘဝကို မည်သို့ ရင်ဆိုင်ရမည် နည်း။

အတွေးပေါင်းများစွာဖြင့် ချာချာလည်ကာ မူးရိပ်မူးရိပ်ဖြင့်ပင် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းများ အား ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ငေးရင်း ခရီးဆက်နေရှာသည့် မောင်ပါပီယွန်အား မြင်ယောင်ကြည့်နိုင်ပါသည်။

လမ်းခရီး၌ အစိုးရိမ်လွန်နေသော မောင်ပါပီတစ်ယောက် မိမိသွားလိုသော မြို့ကို ရောက်ပြီလားဟု ဒရိုင်ဘာအား မကြာခဏထမေးသည်တွင် စိတ်တိုလာဟန်တူသည့် ဒရိုင်ဘာက ကိုယ့်နေရာကိုယ်ထိုင်နေစမ်း၊ ရောက်ရင် ပြောမယ်ဟု အဟောက်ခံရသည်။

ဤတွင် ခုံနီးနားချင်း ကုလားဖြူအဘွားကြီးတစ်ယောက်မှ ဂရုဏာသက်ဟန်ဖြင့် မောင်ပါပီအား မိတ်ဖွဲ့၍ စကားစပြည် စတင်ပြောဆိုလာသည်။ သူမ ပါလာသည့် အသားညှပ် ပေါင် မုန့်နှင့် ဖျော်ရည်ဘူးဖြင့် ဧည့်ခံသည်။ အားမငယ်ရန် အားပေးသည်။ နောင်တွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စာတိုက်မှ စာပို့သည့် အလေ့အထ အင်မတန်ကျင့်သုံးသော ကုလားဖြူများထုံးစံအတိုင်း မောင်ပါပီ နှင့် အဆိုပါ အဘွားကြီးတို့ စာအပြန်အလှန်ရေးကြကာ တစ်သက်စာ ခင်မင် ရင်းနှီးသွားကြလေ သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ခရီးဆုံးသို့ရောက်လျှင် ခရီးဆောင်းအိတ်တစ်ဖက် ထမင်းပေါင်းအိုးတစ်ဖက် ကိုင်၍ ဘတ်စ်ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့် မြို့လယ်ခေါင်တွင် ဆောင်းကာလ ညနေစောင်းအချိန်ရောက်နေပြီဖြစ်၍ မှောက်မိုက်စပြုနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ကာ ပိုပို၍ အားငယ်လာသည်။ မြို့တွင်းပြေးသည့် ဘတ်စ်ကားများကား မတွေ့။

တက္ကစီတစ်စီးကို တား၍ မိမိသွားလိုသည့် တက္ကသိုလ်အဆောင်လိပ်စာကို ပြသည်။ ကားဆရာမှ ဟုတ်ပြီ ကားပေါ်တက်ဟု ခေါ်လေရာ မတက်သေးပဲ ဘယ်လောက်ကျနိုင်သလဲဟု ဈေးအရင်မေးရသေးသည်။ ၎င်းထံမှ ဗီတာနိုရှင်းရမှာ၊ ကျလှ ၃ ကျပ်ပေါ့ကွာဟု ပြန်ဖြေသံကြားမှ သက်ပြင်းချ၍ ကားပေါ်တက်လေသည်။

မိမိနေရမည့် တက္ကသိုလ်အဆောင်သို့ ရောက်သော် ရေပူရေအေး ခလုတ်ကို ရှာမတွေ့ သည်နှင့် ရေအေးဖြင့်သာ အလိုလေး အဘလေး "တ" ၏ ရေချိုးလိုက်ရသည်။ ရေချိုးပြီးသော် ထမင်း အင်မတန်ဆာလာသည်။ သို့သော် ဆန်မရှိ။ ယုတ်စွာအဆုံး ခေါက်ဆွဲထုပ်ကလေးမှ မရှိ။ မောင်ပါပီ ရောက်နေသော လေးထပ်အဆောင်တွင် ကျောင်းဖွင့်စ ကာလဖြစ်သဖြင့် ကျောင်းသား များ ရောက်မလာသေးသဖြင့် ကြောက်မက်ဖွယ် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းသာ ကြီးစိုးနေသည်။

ညကာလရောက်ပြီဖြစ်သဖြင့် အဆောင်တိုက် မီးလုံးများထွန်းထားရာ ကုလားဖြူ ထုံးစံအတိုင်း မီးအဝါမိုနိုမိုနိုများသာ ဖြစ်သဖြင့် မှောင်ကြောင်ကြောင် အလင်းရောင်အောက်တွင် စိတ်ဓာတ် အင်မတန်ကျဆင်းစပြုလာလေပြီ။

ဗမာပြေမှုပါလာသည့် လန်ဒန်ဆစ်ကလက်များအား တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ်ဖွာရင်းအပြင် လောကသို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ငါ့အိတ်ကပ်ထဲက ပိုက်ဆံမှ နက်ဖန်တွင် သွင်းရမည့် အဆောင်လခ ၈၀၀ ကို ဖယ် လိုက်သော် ၁၇၀ မျှ ကျန်မည်။ ထိုပက်ဆံ ၁၇၀ ဖြင့် ငါ့ဘဝအား မည်သို့ရှေ့ဆက်မည်နည်း။ ထမင်း ဆာသည့်အထဲ အဆက်မပြတ် ဖွာရှိုက်နေသော ဆစ်ကလက်တန်ခိုးကြောင့် မောင်ပါပီ မူးဝေစပြု လာလေပြီ။ ညစ်ညူးနောက်ကျိသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ ကြယ်မမြင် လမမြင် မှောင်မိုက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထို့အတူ မောင်ပါပီ၏ အနာဂတ်သည်လည်း မှောင်မိုက်လွန်းပေစွ။

အင်ဖာလီယာရတီ ကောမ္မလဇာ*

ကျွန်ုပ်ကား အိုမင်းခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ယခုအခါ တိမ်မြုပ်လှပြီဖြစ်သော ဗမာ့ရိုးရာ ဇာတ်သဘင်အဖွဲ့သားများ ပြောလေ့ရှိသော ပညာကို "သေရွာသို့ ယူမသွားကြေး" ဟူသည့် စကားအား ပြန်ပြောင်းသတိရကာ ဆင်ခြင်သုံးသပ် မိသည်နှင့် မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မငဲ့ကွက်ပဲ နှောင်းလူတို့အတွက် ဤဆောင်းပါးကို ရေးရသည်ပင်။

ယမန်နေ့ညက ကျွန်ုပ်ရေးသားခဲ့သည့် ဓာတ်ပုံဆရာမနှင့် အဖြစ်အပျက်အား ဖတ်ရှု၍ စိတ်လှုပ်ရှားဟန်တူသည့် သူငယ်တစ်သိုက်မှ ကျွန်ုပ်အား မေးခွန်းထုတ်သည်။ ကုလားဖြူမများနှင့် ဦးကြီးပါပီ မည်ကဲ့သို့ အစွဲထုတ် အတွဲခတ်ခဲ့သနည်း ဟူသတိ။ ဤတွင် ကျွန်ုပ်လည်း ဒုရန်တာရာ အပြုံးမျိုးဖြင့် ပြုံးမိချေသေးသည်။

ထိုသူငယ်များ၏ မေးခွန်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ၎င်းတို့တွင် အင်ဖာလီယာရတီ ကောမ္မ လဇာ စွဲကပ်နေကြောင်း ထင်ရှားနေသည်မဟုတ်လော။

သို့သော် အဖက်ဖက်က နိမ့်ကျခဲ့ပြီဖြစ်သော တိုင်းပြေနှင့် စနစ်ဆိုးအောက်တွင် ကြီးပြင်း လာရရာသည့် ၎င်းတို့အား ကျွန်ုပ်အပြစ်မဆိုရက်။ တစ်ချိန်တစ်ခါက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် အဆိုပါ အင်ဖာလီယာရတီ ကောမ္မလဇာ စွဲကပ်နေသည့် သာကီဝင် တရုတ်ကပြားတစ်ယောက် မဟုတ် လော။ အနောက်တိုင်းသားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ အာရှသူ ကာလသမီးပျိုများနှင့် အတွဲခတ်တတ်ကြ သည်မှာ ရှေးပဝေသဏီကတည်းကပင် ဖြစ်သည်။ မောရစ်ကောလစ်၏ နော်ဗဲခေါ် ဝတ္ထုရှည် တစ်ပုဒ်တွင် မျက်နှာဖြူသခင် ဗမာမယားယူထားသည်ကို မြင်ရ၏။

သို့သော် အရှေ့တိုင်းသားများကား အနောက်တိုင်းသူ ကုလားဖြူမများနှင့် အတွဲခတ် သည်မှာ ပါးရှားလွန်းလှသည်။ ရှေးအခါကမူ ကိုလိုနီသခင်များ၏ ဒိုမိနီယွ ခေါ် လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ဟု ဆိုနိုင်သော်ငြား (ကျွန်ုပ်၏အဘိုးဆရာရွှေဥဒေါင်းသည် အင်္ဂလိပ်ကို အင်မတန်အထင်ကြီးခဲ့သည်) ယခုအခါ ဂလိုဘဲလ် ခေါ် ကမ္ဘာရွာခေတ်ကြီး ရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် ကုလားဖြူကောင်များ အာရှသူ ကို အတွဲခတ်လျှင် မိမိတို့အာရှသားများ ကုလားဖြူမများနှင့် အဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် အစွဲမထုတ်ဝံ့သနည်း။

မူလ အကြောင်းရင်းခံကား အထက်တွင် ဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်သည့် ကိုလိုနီခေတ် ကျွန်ုပ်စိတ် အကျန် မျက်နှာဖြူသခင်ကြီးများ ဟူသည့် အင်ဖာလီယာရတီ ကောမ္မလဇာကြောင့် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာဖြူများနှင့် စကားပြောရလျှင် အသံတုန်၏။ ခြေတုန် လက်တုန် ဖြစ်၏။ ကုလားဖြူနှင့် တွဲရ

လျှင် ဂုဏ်တက်သည်ဟု မှတ်ကြသည်။ ရက်ဆား ရက်ဆားနှင့် အောက်ကျိမ်ကြသည်။ အင်မတန် အောက်ကျသော အပြုအမူပင်တည်း။ ထိုသို့သော လူများကား မည်သို့သော ရဲစိတ်ရဲမာန်ဖြင့် ကုလားဖြူမအား ဒချီရဲတော့မည်နည်း။ ဒချီရန် အသာထား။ ရှက်ခြင်း ကြောက်ခြင်းတို့ကြောင့် ချစ်ရေးဆိုရန်ပင်အင်မတန်ခက်နေလေပြီ။

ပမာအားဖြင့် ကဗျာဆရာဝေးခေါင်ကို ကြည့်နိုင်သည်။

ဗမာအမျိုးသမီးများအား သားပြော မယားပြော ပက်ခဲနပြောရန် ဝန်မလေးသော အနီ ကဗျာဆရာသည် ၎င်းအား ပွဲတစ်ခုတွင် မတော်တဆ မြင်ဖူးလေဟန်တူသည့် အနောက်တိုင်းသူ ကုလားဖြူမလေးတစ်ဦးမှ "ဝေးခေါင် ဆိုတာ စပလိန်ဆံပင်ကြီးနဲ့မလား။ ငါကြွေလိုက်တာဟယ် ဒိတ်ချင်တယ်လို့ ပြောပေး" ဟု အော်ပေးသည်ကိုပင် မည်သို့မျှမလှုပ်ရှားရဲပဲ ဇွတ်စပုတ်ပေါ်တွင် "ဗမာပြေကိုပဲ ချစ်တယ်၊ ပြင်သစ်ကို လိုက်မသွားနိုင်ပူး။ အချစ်က ကျနော့်အတွက်အရေးမကြီးပူး" (ဟိုကပဲ သူ့ကို လင်ဖမ်းတော့မှာလိုလို) အစရှိသည့် ပေါကြောင်းကြောင်း စတေးတစ်စုံကလေးများ ဗမာလိုရေးသည်မှ အပ အပြင်တွင် အင်းမလုပ် အဲမလုပ်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ဘောအကြီးဂိုက် ဖမ်းနေခဲ့သည် မဟုတ်လော။ အင်ဖာလီယာရတီ ကောမွလဒကား သူ့ကဲ့သို့သော နိုင်ငံကျော် ကဗျာဆရာတောင်မှ မလွတ်ကင်းပါတကား။

ကျွန်ုပ်၏ အင်ဖာလီယာရတီ ကောမွလဒအား ချေဖျက်ခဲ့စဉ် အဖြစ်အပျက်အား နောက်ကြောင်းပြန်ပြရဦးမည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ် ဘီလပ်တွင် တက္ကသိုလ်တက်နေသည့် အဆောင်နေကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ် အိပ်ဆောင်များတွင် ယောက်ျားနှင့် မိန်းကလေး ရောနှောထားသည့် သူတို့လေ့ကြောင့် (စားဖိုဆောင်ကို ဘုံသုံးရသည်) တစ်ဆောင်တည်းနေသူ ကုလားဖြူသမီးပျို များနှင့် အတန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သောငြား အတွဲခုတ်ရဲလောက်သည် အထိတော့ ခရီးမရောက် သေး။ ထိုသို့ဖြင့် နွေကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်ရောက်သော် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ အိမ်ပြန်ကြ လေပြီ။ ကျွန်ုပ်ကား တရုတ်ထမင်းဆိုင်တွင် ပန်းကန်ဆေးသည့်အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းဆောင်မှ မခွာနိုင်သေး။

အလုပ်အားသည်ရက်တွင် မိမိဘွဲ့အတွက် ကျမ်းပြုနေသဖြင့် အိမ်မပြန်နိုင်ပဲ ကျန်ရစ် လေသူ တစ်ဆောင်တည်းနေသည့် ဗရိုနီကာ ခေါ် ရော့စ်ရှိုင်းယားသူတစ်ဦးနှင့် ကျောင်းအားကစား ရုံသို့ အတူသွားရန် အကြောင်းဖန်လာသည်။ စာဖတ်သူများ စီးလတ်တက်ရန် သူမ၏ ပုံပန်းအား ပုံဖော်ပြရလျှင် နွားနို့ရောင် အသားအရည်ဖြူထွတ်ထွတ်နှင့် အဝါရောင်တောက်တောက်ဆံနွယ် ရှည် လှိုင်းတွန့်များ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တင်းသည်။ မျက်နှာသွယ်လျှင် နှာတံချွန်သည်။ ခေတ်သမီးပျိုဆန်စွာ ရဲတင်းသွက်လက်သည်။

ကျောင်းအားကစားရုံတွင် အလေးတူတူမ၊ အားကစားလုပ်ကြပြီးသော် ရေကူးကန်တွင်

ရေအတူ ကူးဖြစ်ကြသည်။ ရေသူမလေးကား ရေအတူတူကူးကြရင်း ကျွန်ုပ်ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်လာရာ ဝိုးသိုးဖတ်သပ်ဖြစ်ပြန်သည်။

အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သော် မိမိအခန်းသို့မပြန်ပဲ ကျွန်ုပ်အခန်းထဲသို့ လိုက်လာကာ ရေချိုးဦးမည်ဟု အရေးဆိုသည်။ အနီ ရှောင်ရှိုင်းယားသူကား ဉာဏ်ဆင်ခြင်းလော၊ ရိုးရိုးလော ကျွန်ုပ် ဝေခွဲမရချေ။ ကျွန်ုပ်၏ အင်ဇာလီယာရတီ ကောမွလဒ် ဓာတ်ခံကြောင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ် ကာ သူမ ရေချိုးနေစဉ် ဆစ်ကလက်တစ်လိပ်ကို မီးငြို၊ မှန်ကဲလား တံခါးဖွင့်၊ ကိုယ်တစ်ပိုင်း အပြင်ထွက်ရင်း ဆစ်ကလက်ဖွာကာ ကျောင်းဝန်းမြက်ခင်းပြင်ကို ငေးဟန်ဆောင်နေမိခဲ့သည်။

အတန်ငယ် ကြာလတ်သော် ရေချိုးခန်းထဲမှ ရေကျသံရပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်ကား လှည့်မကြည့်ရဲ။ ဟေးယာစိုက်ဆာလိုက်တာကွယ်...ဟူသည့် နောက်ကျောဖက်ဆီက အသံပြုသံ ကြားမှ တုန်ရင်သော ရင်အစုံဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ...

ရှောင်ရှိုင်းယားသူကလေးကား အဝတ်မဝတ်သေးပဲ မွှေးပွတာဘက်ကြီးကို ပတ်ထား လျှက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ဝီဝေစွာငေးနေသည်ကို မြင်ရလေပြီ။ ဆံနွယ် အတွန့်အရည်များကား ရေသုတ်မထားသဖြင့် အချောင်းလိုက်ဖြစ်နေကာ ရေစက်လက်ဖြင့်၊ ကျွန်ုပ်ကား အာခေါင်ခြောက် စွာဖြင့် "အဟမ်း"ဟူ၍ ချောင်းခြောက်ကြီးတစ်ချက် ဆိုးကာ ဆံပင်တွေ ရေမသုတ်ဘူးလားဟာ၊ ကြမ်းတွေ စိုကုန်တော့မှာပဲဟု အသံတုန်တုန်ဖြင့် ကယောင်ကတမ်း ဆိုမိဆိုရာ ဆိုသည်။

"ရှေ့...နင်သုတ်ပေး" ဟု မူနွဲ့သော အသံတိုးတိုးဖြင့် ချွဲပျစ်ပျစ်ဆိုကာ ကိုယ်တွင် ပတ် ထားသော တဘက်ကို ဆွဲဖြေ၍ ကမ်းပေးလာသည်။

ဖြူဖွေးဝင်းအိသော အသားစိုင်းများအား မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့နေရသည့် ကျွန်ုပ်ကား ကယောင်ယတမ်းဖြင့် သူမကမ်းပေးသော တဘက်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းယူကာ ရေစိုနေသော ဆံနွယ် ရှည်များကို ခပ်ဖွဖွသုတ်ပေးနေမိလေသည်။

"နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ စိတ်အရမ်းလှုပ်ရှားနေတာလား" ဟူသည့် စကားသံနှင့် အတူ လက်သည်းချွန်ချွန်များနှင့် ကျွန်ုပ်၏ လည်တိုင်ကို ခပ်ဖွဖွ ကုတ်ခြစ်ခံလိုက်ရသည်မျှသာ မှတ်မိတော့သည်။ ထိုနေ့က သူမ၏ ရေစိုဆံပင်များကား တဘက်နှင့် မသုတ်လိုက်ရပဲ သွေ့ခြောက် ခဲ့သည်မဟုတ်လော။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကား ကျွန်ုပ်၏ ကုလားဖြူမများနှင့် ပတ်သက်သည့် အင်ဇာလီ ယာရတီ ကောမွလဒ်ဇာတ်သိမ်းခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်ပင်ဖြစ်သည်။

"အစရှိ၊ သာအိ တစိုစို" ဆိုသည့် စကားပုံအတိုင်း နောက်နောက်တွင် သူ့ရဲဘော မကြောင်တတ်တော့ချေ။ အထူးသဖြင့် ကွင်းဖွင့်ဘောကန်သည်ဟု ဥပမာပေးရမည့် အဆိုပါ ရှောင်ရှိုင်းယားနယ်က ဆံပင်အဝါရောင်ပိုင်ရှင်လေး၏ အားပေးစကားများကြောင့် အားတက်ခဲ့ရ သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။ ရိုးသားဖြူစင်သည့် ကျွန်ုပ်ကား ထိုနေ့ကိစ္စပြီးသော် နှစ်ကိုယ်ကြား

မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။ “နင်တို့ ကုလားဖြူမတွေက ငါတို့ အာရှသားတွေနဲ့ အတွဲခတ်ချင်လို့လား” ဟုသတိ။

သူမကားတစ်ခပ်ရယ်သည်။ “ကုလားဖြူထီးတွေတောင် အာရှသူတွေနဲ့ တွဲသေးတာ၊ ငါတို့ ကုလားဖြူမတွေကော အာရှသားကို မကြိုက်ရှိဖို့မလားဟု မြေသည်။ နင်တို့ကအရှက်သည်း လွန်းတာကိုးဟာ၊ ခုတောင် ငါမစရင် နင်က ကြက်ကြီးလည်လိပ်ထားသလိုပဲ။ ခုကျတော့လည်း သူ မဟုတ်သလိုပဲ၊ ကိုကဲလေး” ဟု မူနွဲ့စွာပြောရာ ကျွန်ုပ်ကား တဟီဟီဖြင့် မာန်တက်ခဲ့ရဖူးလေ သည်။

နောက်နောင်တွင် ကာဖီရေသောက်ရင်း မတော်တဆတွေ့သည့် ကုလားဖြူမချောချော လေးများမှ မိမိအား ပြုံးပြလျှင်ပင် ဝင်ရောက်မိတ်ဆက်ကာ ဒိဋ္ဌသောတ ဓာတ်ခွက်နံပါတ်တောင်း ရန် ဝန်မလေးတော့ချေ။

အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူများအား လွန်စွာ အထင်ကြီးတတ်သော အဘိုးဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်း သက်ရှိထင်ရှား ရှိသေးပါက ၎င်း၏မြေးတပည့်ဖြစ်သူ ကျွန်ုပ်အား တယ်ဟုတ်လိုက်လေဟု ကျောသပ်ရင်သပ်ကာ ချီးမွမ်းမည်လောဟု တွေးကာ ပီတိဖြစ်မိသေးသည်။

အချုပ်ဆိုရလျှင် မိမိတို့ ဗမာကာလသားများ သတ္တိရှိစေချင်သည်။ ဘိုးဘေးဘီဘင်များ ၏ မျက်နှာဖြူသခင်ကြီးများအား အောက်ကျိုးခဲ့ရသည့်သမိုင်းနှင့်ချီသည့် အရှက်ရစရာ ဖြစ်ရပ်များ အား ငါတို့ခေတ်တွင် အပြီးပိုင်ချေဖျက်ကြဖို့ လိုမည်။

ကုလားဖြူမများသည် လူသားများသာဖြစ်သည်။ လူမှန်လျှင် အချစ်နှင့်ကင်းမည်လော။ ငါ့ဟဲ့ ယောက်ျားဟု ရဲမာန်ဝင့်ကာ မိမိတို့လက်လှမ်းမီသော ကုလားဖြူမများနှင့် ချစ်ကြိုသွယ်ကြ ရင်း မိမိတို့၏ အင်ဇာလီယာရတီ ကောမွလဒ်အား ချေဖျက်နိုင်ကြပါစေဟု ကျွန်ုပ်ဆုတောင်းလိုက် ရပါသည်။

*အင်ဇာလီယာရတီကောမွလဒ် = inferiority complex

ပါပီဒေါင်း
ရန်ကုန်မြို့

ကျနော်တော်ပုံဆရာမလေး

နေဝင်ရီတယောတွင် ယောက်လမ်းသို့ ရောက်သည်။ သုခရိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဟိုစဉ်ကလိုရဲဘော်များနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့၏။ ပေါ့ဆီမို့ပုံသည်။ ဆစ်ကလက်စွာသည်။ တဝါးဝါးတဟားဟား ထွေရာလေးပါး ပြောသည်။ အာညောင်းသော် စကားဝိုင်းထဲမှ ဇာနီးထွက်ထိုင်ကာ ထာဝစဉ် ရှုပ်ထွေးနေတတ်သည့် ယောက်လမ်းအား ရည်ရွယ်ချက်မဲ့ ဝေးကြည့်နေမိသည်။

မီးတိုင်အောက်တွင် ယောမင်းကြီးလမ်းဟူသည့် ဆိုင်းဘုတ်အား ခပ်လျော့လျော့ ပိုတွယ်ကာ ရပ်နေသည့် ဥရောပတိုက်သူလေး တစ်ယောက်အား မြင်သည်။ ဖြူဆွတ်ဆွတ် ပိန်သွယ်သွယ် ကိုယ်နေဟန်ထားမှုလှ၍ မျက်နှာအား အသေအချာမမြင်ရ။ စွပ်ကျယ်ဖြူလွလွနှင့် ဂျင်းပန်အပြာကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားသည်။ သစ်ကြားသီးရောင် ဆံနွယ်အတွန်းများအား ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ကာ ပန်းတစ်ဖက်သို့ ချထားသည်မှာ မခိုတရုံဆန်သည်။ မောင်ပါပီရင်အစုံကား ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ Ida လားမသိဘူးဟု တွေးမိသည်။ မဟုတ်လောက်ပါဘူးလေဟု ငြင်းဆန်မိသည်။ ငါကား အစွဲအလမ်းကြီးလွန်းပြန်ပြီဟု တွေးကာ လှစ်ခနဲပြုံးသည်။ အသိစိတ်ကား အတိတ်ဆီသို့ မပီရိုးတဝါး ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

ထိုစဉ်က မောင်ပါပီ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်စဖြစ်သည်။ ဗမာပြေကနေ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထွက်သွားခဲ့သည့် မောင်ပါပီတစ်ယောက် ကံစေစားမှုကြောင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအဖော် မရှိ။ ဝေးခေါင် ဆိုသည့်ပုဂ္ဂိုလ်မှ ကျနော် ဝေးခေါင်ပါ။ ဒါ ကျနော်ဖုန်းပါဟု မက်ဆေ့ချ်ပို့သည်ကိုပင် ဖုန်းမဆက်ဖြစ်။ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုစာမျှ တစ်ကိုယ်တော်ရှင်သန်ခြင်းအား အသားကျနေပြီဖြစ်သည့် မောင်ပါပီ၊ လူတွေနှင့် ကင်းကင်းနေသည်။ အလုပ်သွားသည်။ အိမ်ပြန်သော် ရေငိုချိုးအဝတ်စားလဲ၍ ကြုံရာ အရက်ဘားတစ်ခု သွားထိုင်ကာ စိတ်ကူးဖြင့် ဝတ္ထုရေးသည်။ အတန်ငယ်ရီဝေသော် အိမ်ပြန်သည်။ စိတ်ကူးထဲက ဇာတ်လမ်းများကို ဒရော့သောပါး ချရေးသည်။ စိတ်အဆာပြေသော် ဂစ်တာတီးသည်။ တို့နောက် အိပ်ရာဝင်သည်။ ဤကား နေ့တစ်နေ့တည်း။ အထီးကျန် ဝံပုလွေတစ်ကောင်၏ နေ့ရက်များပင်။

တစ်နေ့ ရုံးတွင် အလုပ်များနေသော မောင်ပါပီအခန်းထဲသို့ ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ ဝင်လာကာ ဟရောင် အဲ့ဒါတွေ ဇာနီးချထားပြီး လိုက်သွားလိုက်စမ်းပါ။ ဟိုမယ် အင်တာလာဗျူးတဲ့ သတင်းထောက်တွေက တွေ့ချင်တယ်ဆိုလား မသိဘူးဟု ခိုင်းသည်။ ဘာတွေလဲကွာဟု စုပုပ်သော မျက်နှာဖြင့် ထလိုက်သွားသော် ပရောဂျက်မန်နေဂျာဖြစ်သူနှင့် စကားပြောနေသော ဥရောပတိုက်သား နှစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ တစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်

ပယ်ရီ ပယ်ရီ ချစ်ကန်း

ကား ကောင်မလေး၊ မောင်ပါပီဘော်ဒါ ပရောဂျက်မန်နေဂျာလုပ်သူက “Teddy လေး (မောင်ပါပီ နာမည် “သက်” ကို အစွဲပြုကာ ထိုသို့ခေါ်ကြသည်)၊ ဒါ နာမည်ကြီး ဂျာမန်သတင်းစာက သတင်း ထောက်တွေ၊ ငါတို့ ကန်ပနီကို အင်တာလာဗျူးနေတာ၊ ဥရောပက ကန်ပနီတွေရဲ့ဗမာပြေတွင်းက အလားအလာ ဘာညာပေါ့ကွာ၊ ခု သူတို့က ဆောင်းပါးနဲ့တွဲပြီး ဓာတ်ပုံလေး ဘာလေး ထည့်ချင်လို့ တဲ့၊ အဲဒါ မင်းပဲ ဖိုတိုမိုဒယ် လုပ်ပေးလိုက်တော့၊ ငါတို့ဆီမယ် ဗမာဆိုလို့မင်းပဲရှိတယ်၊ လုပ်ပါကွာ” ဟု ချောက်တွန်းသည်။

“နီးနီး... ရှိုက်ဇာ”

(မျိုးမှမလုပ်ဘူးဟု မောင်ပါပီငြင်းသည်)

“ဟားလို့... ကျမ Ida ပါ၊ ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်ပါ” ဟူသည့် စကားသံနှင့်အတူ ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် မောင်ပါပီအနား ကပ်လာသည်။

သစ်ကြားသီးရောင် ဆံနွယ်များအား ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ကာ ပခုံးဖျတ်သို့ ချထားသော် ငြားနဖူးဝင်းဝင်းလေးပေါ်တွင် ဆံနွယ်အတွန်းကလေးတစ်ခု ကျနေသဖြင့် အင်မတန်ကြည့်ကောင်း သည့်အပြင် ပြုံးချိုသော မျက်နှာလေးအား အနီးကပ်မြင်ရသော် စူပာပုပ်မောင်ပါပီမျက်နှာ အတန် ငယ် ပြေလျော့သွားသည်။ “လုပ်ပါရင်... သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဆောင်းပါးထဲထည့်ဖို့ ၂ ပုံ၊ ၃ ပုံ ပါပဲ” ဟု ခပ်ချွဲချွဲအသံလေးဖြင့် တောင်းပန်သော် မိန်းမလှလေးများအား သနားကြင်နာတတ်သည့် မောင် ပါပီနလုံးသားမှာ ထင်သလောက် မမာကျောနိုင်တော့ပြီ။

ထိုသို့ဖြင့် ဆေးတက္ကသိုလ် ၁ နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခု၏ ခေါင်မိုး ထပ်တွင် သတင်းထောက်နှစ်ယောက်နှင့် ဖိုတိုမိုဒယ်လေး မောင်ပါပီ ဓာတ်ပုံအလုပ်စခန်း ဖွင့်ကြ လေသည်။ ဥရောပကန်ပနီတစ်ခုနှင့် အတူအလုပ်လုပ်ရင်း ကြီးပွားတိုးတက်တော့မည့် ဗမာပြေ ကြီး၏ အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်နေသည့်ဟန် ရိုက်အမျိုးမျိုးပေးကာ သရုပ်ဖော်နေသည့် မောင်ပါပီ ခမျာ ဓာတ်ပုံဆရာမလေး၏ ဟိုလိုနေ၊ ဒီလိုနေ ဟူသည့် အသံတစာစာလေးအား လိုက်နာရင်း ချွေးအတော်ပြန်ခဲ့ရသည်။

၂ ရက်မျှကြာသော် မောင်ပါပီရုံးခန်းသို့ Ida တစ်ယောက်တည်း ရောက်လာသည်။ ဗမာပြေက ဟိုမိုမင်းသားများ ရုံးလောက်သည့် ဟန်ဖြင့် ရိုက်ပေးနေသော မောင်ပါပီဓာတ်ပုံများ လာပေးကာ စကားစပြည်ပြော၏။ ဒီပုံ ဒီပုံ ကြိုက်သလား၊ ဒီပုံက ရှက်နေတယ်၊ ဒီပုံက သဘာဝကျ မယ်၊ ဆောင်းပါးထဲ ဒါလေးသုံးလိုက်မယ်နော်ဟု အခွင့်တောင်းသည်။ ခပ်ချောချော ဓာတ်ပုံဆရာမ လေးနှင့် ပလူးနေရသော မောင်ပါပီကား နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိ ဖြစ်နေရာမှ အလစ်ချောင်း ကာ Ida အား ချုံခိုတိုက်ခိုက်သည်။

“မိုဒယ် လုပ်ပေးခ အလကားတော့ မရဘူးနော် သိလား”

“အဟ... ဘာလဲ”

“ညနေအရက်တိုက်”

“အိုခေလေဘယ်ချိန်လဲ”

“ညနေ၆နာရီ”

“အင်းပါ”

“နင့်သူငယ်ချင်း ဟိုသတင်းထောက်ကောင်လေးကော”

Martin လား၊ မြောက်ဦးဖက် သွားတယ်၊ ငါက ရန်ကုန်မှာ ဆန္ဒပြပွဲတစ်ခုရှိတယ် ဆိုလို့ ချန်နေရစ်တာ”

“အိုခေ နင့်ဖုန်းပေး”

ထိုညနေတွင် မြည်ကြီးတရုတ်တစ်ကောင်သည် သစ်ကြားသီးရောင် ကျစ်ဆံမြီးပိုင်ရှင် ဥရောပတိုက်သူလေး တစ်ဦးနှင့် ယောက်လမ်းထဲ တွဲခုတ်လာသည်ကို မြင်တွေ့ကြရလေသည်။ ကနဦးတွင် အတန်ငယ် ရှိုးတိုးရှုန်းတန်း ဖြစ်နေခဲ့သော်ငြား လူဝကြီးအရက်ဘားထဲသို့ ဝင်ကာ ဂျာမန် ဆတ်ချိန် တစ်ယောက် ၅ ပက်စ်မျှ တွယ်ပြီးသော် စိမ်းမနေကြတော့ပဲ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် များကဲ့သို့ ရယ်ရွှန်းပတ်ရွှန်း စကားမြည်ပြောပြောလာသည်။ ငမူး မောင်ပါပီကား၊ ဘာသာစကား ၂ မျိုး ရောကာ Ida အား မိမိဘဝအတွေ့အကြုံများကို ပုလဲလုံး ခွဲလုံးကလေးများ သီကုံးသကဲ့သို့ နားထောင်ချင့်စဖွယ် အာလူးဖုတ်ရင်း အရှိန်တက်စပြုလေပြီ။ အတန်ကြာလတ်သော် Ida တစ်ယောက် မောင်ပါပီ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ မထော်မနန်း အဖြစ်အပျက်များအား နားထောင် နေရင်း တဟိုဟိုဖြင့် ပျော်ရွှင်နေပုံရကာ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခြေပုတ် ခေါင်းပုတ် ပြုစပြုလာလေပြီ။

အရက်ပိုင်းသိမ်းသော် မောင်ပါပီတစ်ယောက် ဆူးလေလမ်းမပေါ်က Ida တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်သို့ လိုက်ပို့သည်။ ဟိုတယ်ခန်းမထဲသို့ ဝင်ခါနီးတွင် Ida တစ်ယောက် မောင်ပါပီကို ရွန်းရွန်းစားစား တစ်ချက်ကြည့်ကာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်သည်။ ဘာမှမပြောပဲ ခေါင်းငုံ့သွား သည်။

ခြောက်ကပ်ကပ်အသံဖြင့် ဂုတင်နတ် (ဂွတ်နိုက်) ဟု မောင်ပါပီ နှုတ်အဆက်တွင် ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လာသည်။

သူမ မျက်လုံးများကား နီယွန်မီးရောင်အောက်တွင် စိန်ပွင့်ကလေးများကဲ့သို့ တလက် လက်ထနေသည်ဟု မောင်ပါပီတွေးမိသေးသည်။

သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ ထိုမျက်လုံးလေးများအား ဖျတ်ခနဲ နမ်းမိတော့မယောင် ဖြစ်သွားသော်ငြား စိတ်ကို အချိန်မီထိန်းကာ ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

အိမ်အပြန်လမ်းတွင် မောင်ပါပီတစ်ယောက် Du bist schön ဟူသည့် ဂျာမန် အချစ် သီချင်းအား ခပ်တိုးတိုး လေချွန်ရင်း မြောက်ဆွေ့ဖြစ်နေခဲ့သည်။

နောက်တနေ့ ရုံးဆင်းချိန်နီးသော် ဖုန်းကို တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသည့် မောင်ပါပီ တစ်ယောက် ဒီညနေ အားတယ်မလား ဆိုသည့် မက်ဆေ့ချ်ကလေး အရတွင် ပြုံးပြီးပြုံးဖြစ်နေလေသည်။

ယောက်လမ်းထဲတွင် ခေါက်ဆွဲပြုတ် အတူသောက်သည်။ နဝဒေးလမ်းထဲက အယ်လ်ဗာဟိုတယ် ခေါင်မိုးထပ်က အရက်ဘားတွင် တူတူထိုင်သည်။ မက်ဆီကန်အရက် ၄ ပက်စီမျှ အတူချပြီးသော် လေတဖြူးဖြူးတွင် ဆစ်ကလက်ဖွာနေသည့် မောင်ပါပီတစ်ယောက် Ida ကို စကားစသည်။

“Ida”

“ဟင်”

“ကိုယ့်မယ် Agoraphobia ရှိတယ် သိလား”

“အဲ့ဒါဘာပြောတာလဲ”

“ရောဂါ၊ စိတ်ရောဂါပေါ့၊ လူစုလူဝေး ဒါမှမဟုတ် ဟင်းလင်းပြင်ကို ကြောက်တဲ့ရောဂါ”

“ဪ”

“ကိုယ် အခု အရမ်းကြောက်နေပြီ၊ အရက်မူးလေလေ ကြောက်လေလေပဲ”

“ဟမ်”

“မင်းနဲ့ ကိုယ့်ကြားက ဟောဒီ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးဟာ...”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် Ida အနားသို့ ဆတ်ခနဲ တိုးကပ်ထားရင်း ခါးကျင်ကျင်လေးကို သိုင်းဖက်ကာ ရင်ကော့ ခေါင်းကို မော့ထားရင်း မောင်ပါပီဉာဏ်များလေပြီ။

သစ်ကြားသီးရောင် ဆံကျစ်မြီးပိုင်ရှင်လေးကား တစ်ခပ်ရယ်မောရင်း လူလည် . . . လူလည်၊ နင်က စကားအရမ်းတတ်လွန်းတာပါ ဟု ပြောရင်း မောင်ပါပီရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးလာလေသည်။ လေတဖြူးဖြူးတွင် မေးစေအောက်က သူမဆံနွယ်စများဆီမှ သင်းပျံ့လာသော ရနံ့လေးအား မောင်ပါပီ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရှုရှုက်မိနေလေသည်။

ထိုည Ida တည်းခိုသည့် ဟိုတယ်သို့ ပြန်အပို့တွင် ရီဝေနေသော စုံတွဲသည် စကားစမပြတ်နိုင်ကြ။ သစ်ကြားသီးရောင် ကျစ်ဆံမြီးလေးကား တခိုးခိုး တခပ်ခပ်သံ ဖေးရင်း မောင်ပါပီလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း လမ်းလျှောက်သည်။ ဟိုတယ်အဝသို့ ရောက်သော်လည်း လက်ကို မလွှတ်။ ဟိုတယ်ထဲသို့ ရောက်သည်အထိ မလွှတ်။ သူမ အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ကာမှ လွှတ်လေသည်။

“ရှင်က အင်မတန်ပျော်တတ်တဲ့သူ၊ ခင်စရာ အရမ်းကောင်းတယ်၊ ကျမ ရှင့်ကို အရမ်း ခင်တယ် သိလား”

... ..

“အဲဒီ တွေတွေချင်းတုန်းက ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံရမယ်ဆိုလို့ စိတ်ရှုပ်သွားတဲ့ ဗုပုပ်ပုပ် ရုပ်ကလေးကိုမြင်ကတည်းက ကျမတွေ့နေတာ၊ ချစ်စရာလေးဟန်လည်းမဆောင်တတ်ဘူးလို့”

... ..

“ခုလို ချိန်းတွေကြည့်မှ ကျမ ရှင့်ကို ဘာလို့ တွေ့တွေ့ချင်းနေက မဒိတ်ခိုမိပါလိမ့်လို့ နောင်တရနေတာ”

... ..

“မနေ့ညက ရှင်ကျမကို လိုက်ပို့ပြီး အပြန်မယ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာလေ၊ ကျမကို နမ်းချင်နေတာမလားဟင်”

... ..

“Ida တစ်ယောက် မောင်ပါပီအား သိုင်းဖက်ထားရင်း ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ကာ အထက်ပါအတိုင်း တတွတ်တွတ်ရွတ်ရင်း မောင်ပါပီမေးစေအား တရွတ်ရွတ်နမ်းနေသည်။ မောင်ပါပီကား ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုနိုင်။ မက်ဆီကန် အရက်ချို့နဲ့သင်းသင်းမွှေးနေသည့် Ida နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးအား မထိတထိ ဖိကပ်နမ်းရွတ်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့် အတန်ငယ် တုန်ယင်နေသော လေသံဖြင့် နားရွက်နားကပ်ကာ ငါနှင့်ဆံပင်တွေကို ထိကြည့်လို့ရမလား ကျစ်ဆံပြီး တွေ့ဖြေပေးပါဟု ပြောမိသည်။

Ida တစ်ယောက် အသံလွင်လွင်လေးဖြင့် အော်ရယ်ကာ မောင်ပါပီကို တွန်းထုတ်ရင်း ကျစ်ဆံပြီးကို ဖြေသည်။ ဗြာကနဲကျလာသည် ဆံနွယ်အတွန့်များ...။ မချို့မချင်အပြုံးဖြင့် မောင်ပါပီ ကိုစိုက်ကြည့်နေသည့် Ida ဆိုသည့် ဓာတ်ပုံဆရာမချောချောလေး၊ မိဇူဆာနတ်သမီး။

“ကဲလာခဲ၊ တစ်ခုပဲ ရှင့်ကို ဒီညကျမပြန်မလွှတ်တော့ဘူး”

တုန်ခါနေသော ရင်အစုံဖြင့် မောင်ပါပီ ရှေ့သို့တစ်လှမ်းတိုးလိုက်မိလေပြီ။

ဂူးဂူးဝါးဝါးဖြင့် စကားအော်ပြောသံနှင့်အတူ ရဲဘော်နှုတ်ခမ်းမွှေး၏ တဟားဟားရယ်သံ၊ ကျန်ရဲဘော်များ၏ စကားသံများကြောင့် အတိတ်ကိုတွေ့ကာ ဆွေးနီနေသော မောင်ပါပီ သတိပြန် ဝင်လာသည်။

ယောမင်းကြီးလမ်းဆိုင်းဘုတ်ကိုမှီတွယ်နေသော ဥရောပတိုက်သူလေးကား မရှိတော့။ သက်ပြင်းခိုးချရင်း မောင်ပါပီ ဆစ်ကလက်တစ်လိပ်ကို မီးငြိသည်။ ယောက်လမ်းကား ဟိုစဉ်က အတိုင်း လူစည်ကားဆဲဖြစ်သည်။

ငါးများတံထိပ်ဖျားက ဖော့ဖြူဖြူ ဒုက္ခတရား

ငါတို့ငယ်ငယ်က နာမည်ကျော်စာရေးဆရာတစ်ယောက် ရေးဖူးတာရှိတယ်။ အခက်ခဲ အကြမ်းတမ်းဆုံးအရာတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း ကျနော်က ခြင်္သေ့ခံ ခံပြီး ပြန်ဆုတ်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါ တဲ့။ စကားလုံး အတိအကျတော့ မမှတ်မိပါဘူး။ ဆိုလိုရင်းကတော့ အဲဒီလိုပေါ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ မမူဘူးပေါ့လေ။ ဒါ သူ့အယူအဆပေါ့။

ငါကတော့ အဲလိုမဟုတ်ခဲ့ဘူး။

စကားမစပ် ငါ့အကြောင်းတွေ ငါပြန်ပြောတဲ့အခါ ဇာတ်လိုက်ဆန်လွန်းတာတွေ၊ စတန့် လုပ်ပြတာတွေ များကုန်မှာ စိုးတဲ့အတွက် (တချို့ဟာတွေကလည်း မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာတွေ ဖြစ် နေတယ်) ငါ့သတိထားလွန်းခဲ့တယ်။ ဒါတောင် ခြေချော်လက်ချော် ပြောမိကုန်တာတွေ ရှိတော့ ကာ ဒီကောင်က ဆူပါမင်းလား၊ ပါဝါရိန်းဂျားလားလို့ ဆဲကြတာတွေရှိဖူးတယ်။ သတိလက်လွှတ် တွေပြောမိတယ်ထင်ပါရဲ့။

နောက်တစ်ခုက ငါ့အကြောင်း ငါပြန်ပြောတဲ့အခါ ဘယ်ဟာက အရင်ဖြစ်ခဲ့တာလဲ၊ ဘယ်ဟာက နောက်လဲ စီကာပတ်ကုံး မဟုတ်ဘူး။ စိတ်ထဲတွေ့ကရာ ဟိုရောက်ဒီရောက်တွေ များတယ်။ ဒီတော့ကာ နားထောင်တဲ့လူအဖို့မှာ ဘာတွေမှန်းမသိ ဖြစ်ပြန်ရော။ တောရောက် တောင်ရောက်တွေရယ်။ ဥပမာ ငါ့စိတ်ဟာ ဓားထိုးလုယက်မှုတွေ ပြည့်နက်နေတဲ့ အင်္ဂလန်အရှေ့ ပြောက်ပိုင်းက မြို့တစ်မြို့ရဲ့ အစွန်အဖျားက အိပ်ခန်း ၅ ခန်းပါ အိမ်အိုကြီးဆီ ရောက်သွားလိုက်၊ စင်္ကာပူ ကွင်းစံတောင်းအကျဉ်းထောင်ထဲက ပီစီ လို့ ခေါ်တဲ့ အလုပ်ပိတ် အမှောင်ခန်းထဲဆီ ရောက် သွားလိုက်၊ ဂျာမနီတောင်ပိုင်း ဆွေးစီးယန်းမြို့ကလေး တစ်မြို့ထဲက အိမ်နောက်ဖက်မှာ တောအုပ် လေးရှိတဲ့ မှန်ချပ်တွေ အများကြီးနဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးဆီ ရောက်သွားလိုက်၊ ငယ်ငယ်က တောဘုရားပွဲတွေထဲက ဂျင်ပိုင်း၊ ဖိုက်ကျိုးပိုင်းတွေ၊ ရန်ပွဲတွေဆီ ရောက်သွားလိုက်... အစရှိသဖြင့် အစီအစဉ်မကျဘူး။

တစ်ခါတလေကျ ငါ့ဂျက်လန်ဒန်နဲ့ ဟဲမင်းဝေးကိုဆဲခဲ့ဖူးတဲ့ နေ့ရက်တွေဆီ ရောက်သွား ပြန်ရော။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်၊ ရန်ကုန်နေ့ပူပူမှာ ဘတ်စ်ကားခမရိုလို့ တာမွေအပိုင်းထိပ် ကနေ အုတ်ကျင်းဘာဒါဖက်ကို ခြေလျင်လျှောက်တုန်းကပေါ့။ ငါရိုးမသားတွေ မင့်တို့စာတွေ ဖတ်ပြီး အဟုတ်မှတ်ခဲ့ရတာ၊ ငါ့ဇာတာတောမှာ ဖဲလေးရှိက်၊ ဂျင်လေးထိုးနေတာ အဟုတ်သားပေါ့။

ခု ပြန်တွေးမိတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း ရယ်ကျဲကျဲရယ်။

နော်ဖော့လင်လမ်းက အဘိုးကြီးများအရက်ဘားမှာ ငါနဲ့ ငါ့ဘော်ဒါချာတိတ်လေး Duke တို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် အတူသောက်တုန်းကလည်း အဲ့လိုပေါ့။ နောက်ဘယ်တော့မှ ပြန်မတွေ့တော့ဘူး။ ဘဝရဲ့ အခက်ခဲဆုံး နေ့ရက်တွေကို နှစ်ချီအောင် အတူစုခံဖူးခဲ့ပြီး ခုတော့ ဆန်ဆုံစား ကံကုန်သွားတော့မယ်ပေါ့။ အရာရာပြီးဆုံးပြီမို့ သူက နောက်တစ်နေ့ လေယာဉ်နဲ့ ထွက်သွားတော့မှာကိုး။ ငါလည်း ဘားထဲက ထွက်ကော၊ ကျန်ခဲ့တဲ့ မအေဘေးလေးဟာ ဘားအဝင်ဝက ဆင်နား ရွက်တံခါးလေးကို ကိုင်လို့ လှမ်းအော်တာလေ...

“Hey Thet, It fucking hurts, matey ...” တဲ့။

ငါက မျက်မှောင်ကြွတ် လက် ၂ ချောင်းကို V ပုံစံ ပြောင်းပြန်ထောင်ပြပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဓိပ္ပာယ်က Fuck Off!! ပေါ့။ သူ့ကွယ်ရာရောက်မှ ငါ ဆစ်ကလက်လေး တဖွာဖွာနဲ့ မျက်ရည်ကျရတယ်။

အိမ်ရှေ့ရန်တာမှာ လေကလေးတဖြူးဖြူးနဲ့ ငါရပ်နေမိပြီဆို မြို့အဝင်ဝက သံတံတား အဟောင်းကြီးဆီ ရောက်သွားပြန်ရော။

မာလကာသီး...မာလကာသီး...အသက်ကလေး ၂၀ စွန်းစွန်းနဲ့ လောကမံရဲ့ရိုက်ပုတ်မှုကို ခံသွားရရှာတဲ့ ကလေး။ ငါရိုးလေးဟာ ငါ့ကို ဘာလို့ နှုတ်မဆက်ပဲ တံတားပေါ်က တိတ်တဆိတ် ခုန်ချသွားတာလဲပေါ့။ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ငါ့ထက် ၂ ဆ လောက် ဉာဏ်ကောင်းတယ်ပေါ့။ ဒီဘွဲ့လေးမရတာနဲ့များ သတ်သေရတယ်လို့ပေါ့။ မအေဘေးဟာ ဉာဏ်မရှိဘူး။ ငါ့ကို လာပြောပါလားပေါ့။ မင့်ကျောင်းလခ သွင်းဖို့က ငါ့ဆီမယ် ပိုက်ဆံ ၉၅၀၀ ရှိတယ်။ လိုတဲ့လေးငါးထောင်ကို ငါတို့ ကြံဖန်လို့ မရဘူးလားပေါ့။ အဲ့ဒါကို တစ်စွန်းမပြောဘူး။ ဆိတ်ဦးနောက်ဟင်းလေး ချက်ကျွေးသွားပြီး ညတွင်းချင်း တံတားပေါ်က ခုန်ချသွားရသလားပေါ့။ စောက်သုံးမကျတဲ့ နွားပေါ့။ ငါလည်း စောက်သုံးမကျပါဘူး။ မသကာ အရိပ်အခြည်လေးကြည့်ပြီး မင့်နောက်တစ်နှစ်စာ ကျောင်းလခ ဘယ်လိုလုပ်မလဲလို့ တစ်စွန်းမေးဖို့ သတိရခဲ့လို့လား။

အဲ့လိုပါပဲ။ လက်ဖက်ရည်ဖန်ချိုလေးငုံ၊ ဆစ်ကလက်လေးခဲရင်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင် နေတုန်းအင်ရဲ့

“ဟိုတချိန်က ကမ်းခြေဆီ
ငါ့ပျံသန်း အရောက်လာမယ်
အမှောင်တွေကိုဖယ်ရှားပြီး
အလင်းသစ်ပွင့်ရာ အရပ်ဆီ
နှစ်ယောက်သား ခွဲရဲ့အိပ်မက်”

ပယ်ရီ ပယ်ရီ ချစ်ကန်း

အဲလိုလေး တစ်ခွန်းတစ်ကြားရတဲ့အခါ ဖိုးရှောင်နဲ့ ငါ့ရဲ့ ၁၆၉ နံပါတ်ဘတ်စ်ကားပေါ်က ညတွေပေါ့။ ဝေ့ခါမန်း နားကြပ်ကက်ဆက်လေးကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် နားမှာတပ်ပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ တဲ့ ကူလီနေရက်တွေဆီ ရောက်သွားပြန်ရော။

အချုပ်ကားတွေမြင်တိုင်း ငါ့စွာခဲ့ရတဲ့ သိပ်အရသာရှိတဲ့ ရွက်လှေတံဆိပ် ဆစ်ကလက် ဆီစိတ်က ရောက်ရောက်သွားပြန်သေးတယ်။ မေရီ... မေရီ... ဒင်းကလေး ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် ရောက်နေရာမလဲ ဆိုတာလေးပါ ပါလိုက်သေး။

ငါ့ပြောနေတာတွေက တောင်ရောက် မြောက်ရောက်တွေ များလွန်းနေပြီထင်ပါရဲ့။ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဘဝတည်းမှာ ဘဝပေါင်းများစွာမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ ငါ့အတွက် ဒုက္ခတွေ လွမ်းစရာတွေပေါ့လေ။ အဲဒါမျိုးတွေ များလွန်းခဲ့တယ်ပေါ့။

အစမှာ ပြောခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ ပြောခဲ့သလို ခြင်္သေ့ခံ မခံဖူးဘူး။ ငါ့အယူအဆက ဘယ်အရာမဆို ထာဝရမဟုတ်ဘူး။ ဒုက္ခသည်လည်းပဲ ထိုနည်းလည်းကောင်းပေါ့။

ငါးမျှားတံမှာ တပ်ထားတဲ့ ဖော့ဖြူဖြူလေးလိုပေါ့။ လောကဓံဟာ ငါးတွေ ဆိုပါတော့။ ငါးအဆွဲမှာ ဖော့ကလေးဟာ မြှုပ်မြှုပ်သွားတယ်။ ထာဝရ မဟုတ်ဘူး။ ရေပေါ် ပြန်ပေါ်လာတာချည် ပဲ။ အဲဒါပါပဲ။

ငါ မင်းတို့ကို မိုတီဗိတ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ တက်ကျမ်းတွေ ကျကျမ်းတွေအပေါ် ငါဘယ်တုန်းကမှ အယုံအကြည်မရှိဖူးခဲ့တဲ့အတွက် လူ့စွာလုပ်တဲ့ ကိစ္စကို မစင်ဘင်ပုတ်တွေလို စွဲရှာတယ်။ ငါထင်တာ ငါပြောတာပါပဲ။ မင်းတို့မေးတဲ့အခါ ငါဖြေပါတယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ မကြောက် တရားရယ်။ ဒုက္ခဆိုတာ ငါးမျှားတံက ဖော့ဖြူဖြူလေးဆိုတာရယ် အဲဒီနှစ်ခုပါပဲ။

ပါပီယွန်ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ပါပီယွန်က သူ့သူငယ်ချင်း လူပီဒက်ဂါးကို ပြောတဲ့ စကား တစ်ခွန်းရှိတယ်။

“အရေးအကြီးဆုံးတစ်ချက်က ငါတို့အသက်ရှင်နေသေးတယ် ဆိုတာပဲ” တဲ့။
အဲဒီစာကြောင်းလေးနဲ့ ငါ့အသက်ရှင်သန်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပါပဲ။

Lame Duck

မြကြီးအောင် အိပ်ပျော်သွားတဲ့အခါ ငါဟာ မြက်ခမောက်အဝါကို ဆောင်းတယ်။ မြင်းခေါင်း စွပ်ကျယ်အဖြူနဲ့ ဂျင်းပန်အတို ပေါင်ပြဲကို စွပ်တယ်။ အနှစ် ၂၀ ကျော် အိုမင်းခဲ့ပြီဖြစ်လို့ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းနဲ့ သံချေးကိုက်နေတဲ့ တရုတ်ငှက်ခြီးရှည်တံဆိပ် စက်ဘီးပေါ် တက်ခွဲတယ်။ ဒါဟာ ငါ့ဟာလီအေးဗစ်ဆင်ကြီးပေါ့။

မြို့ကို ပတ်တယ်။ စက်တပ်ယာဉ်တွေ တဝေါဝေါကြားထဲ ငါ့ ငှက်ခြီးရှည် ဟာလီအေးဗစ် ဆင်ဟာ သိပ်အဆင်မပြေလှဘူး။ သူကြီးဆိုင်မှာ ဆံပင်ဝင်ညှပ်တယ်။ ငါ့ဆံပင်ဟာ ငါ့အလံကွလို့ ဟယ်ရီလင်းလို ကျူးရင့်ဖူးသူ ဆံသဆရာ ဆံရှည်ကြီးဟာ ခုတော့ ကတုံးအဘိုးအိုကြီး ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ မင်း မသေဘူးပေါ့တဲ့ ဆွေးမြေ့မြေ့ သူမေးတယ်။ သူ့ဆံသဆိုင်ကို ကျူးကျော်ခဲ့ဖူးတဲ့ ငါတို့အုပ်စု အယောက် ၃၀ မှာ နံပါတ်ဖိုးကြောင့် အသက်မသေပဲ ကျန်ရစ်တာ နှစ်ယောက်တိတိပေါ့။ ငါတို့ စကားဆက်မပြောဖြစ်ဘူး။ တိတ်တဆိတ် ဆံပင်ညှပ်ခဲ့ကြတယ်။ ငါ ထမထွက်ခင် သူကြီးက ပြော တယ်။

“မင်း နောက်တစ်ခါ ပြန်လာလို့ ငါသေနှင့်ပြီးခဲ့ရင်၊ ဟိုကောင်က ငါ့သားပဲ။ သူ မင်းကို ဆံပင်ညှပ်ပေးလိမ့်မယ်တဲ့။ သူမင့်ကို မမြင်ဖူးပဲသိနေတာ ငါ့အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်တွေပေါ့ကွာ”

ပြောပြီးတာနဲ့ တံတွေး ထို့စနဲ ထွေးတယ်။ စကားငါ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှို့တယ်။ ငါ့ကို ဆက်မကြည့်ဘူး။ မျက်နှာလွှဲသွားတယ်။ ဆိုင်ထောင့်က ကက်ဆက်အစုတ်ကြီးကို သွားကလိနေ တယ်။ ငါဆိုင်ထဲကထွက်ပြီး ငှက်ခြီးရှည်ပေါ်အတက်မှာ မပီမသနဲ့ သီချင်းသံကို ကြားလိုက်ရသေး တယ်။

“နလုံးသားတစ်ခုပန်းလေးတစ်ပွင့်အလား လွင့်ကြွ
မင်းလက်က လွှတ်ချလိုက်ပြီပဲ
ငါ့ဘဝ အစိတ်စိတ်ကွဲလို့ ဖွဲကြွ
ဒါတွေဟာ သိပ်ချစ်ခဲ့လို့ပဲ”

ငါလှစ်ခနဲပြီးမိတယ်ထင်ပါရဲ့။ ဇော်ဝင်းထွင်ရဲ့အချစ်သေနတ်ကို ငါဆက်ဆိုရင်းစက်ဘီး ကို ဆက်နှင်းတယ်။ ပိုလန်နေရာမှာ အယ်လီဒီ ဓာတ်ပြားစက်ကြီးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မဟုတ် တော့ဘူး။ ငါစိတ်ပျက်တယ်။ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ငါ့ဘော်ဒါ ဗလတောင့်တောင့် အရပ် ၆ ပေကျော် လူမိုက် ကြီး ဂျိုးတန်ဟာ နံပါတ်ဖိုးနဲ့သေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

တွေ့ကရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲ ငါဝင်ထိုင်ရင်း တွေးနေတယ်။ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ ပြီလဲပေါ့။ တံတားအောက်မှာ ရေတွေ စီးသွားခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါဟာ ပုံပြင်ထဲက ရုပ်စံဇာတ် ဝင်းကဲလို တစ်နေရာမှာ အရက်မူးပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အိပ်မောကျသွားခဲ့တာလား။ လက်ဖက်ရည် ဖန်ချို မော့တယ်။ မွန်ထရီ ၂ လိပ်လို့ မှာတော့ စားပွဲထိုးလေးက ခေါင်းခါတယ်။ ရှုဘီ လပ်ကီး ဒါပဲတဲ့။ ငါဟက်ခနဲ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ရယ်မိတယ်။

ငါထဖို့လုပ်တယ်။ ရှင်းပြီးပြီကိုဖိုးသက်တဲ့၊ ဘေးပိုင်းက ချာတိတ်တွေ။ ငါမသိတဲ့ မျက်နှာ တွေပါ။ ငါပြုံးပြုံး ထထွက်လာခဲ့တယ်။ လမ်းမှာ ခမောက်ငိုက်ငိုက်အောက်ကနေ ငိုမယ် ရယ်ကျဲ ကျဲပေါ့။ ငါငယ်ငယ်က ကြည့်ဖူးတဲ့ ဟောင်ကောင်ဓာတ်ရှင်ကားကို သတိရတယ်။ Goodbye Mr. Lam Duck ထင်တာပဲ။ လူမိုက်ဟောင်းကြီး ခြေတစ်ဖက်ဆာလို့ ခေါက်ဆွဲရောင်းစားရင်း ဇာတ်မြှုပ်နေရာက တစ်စုံတရာကြောင့် လမ်းပေါ်ပြန်တက်လာတဲ့အခါ လူငယ်လူမိုက်လေးတွေက သံပိုက်တွေ ဝက်ရိုးခုတ်စားတွေနဲ့ သူတို့နာမည်ပဲ ကြားဖူးတဲ့ လူမိုက်ဟောင်းကြီးနောက်ကို အတင်း လိုက်လာကြတော့တာလေ။ ငါအဲ့လောက်ကြီး မမိုက်ခဲ့ဖူးပါဘူးလေလို့ ဖြေတွေးမိတယ်။ ကိုရွှေဘ ကြောင့် ဖြစ်မယ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါဟာ ခုခါမှာ Lam Duck တစ်ကောင်ဖြစ်နေခဲ့တာ သေချာ တယ်။

ကြက်ပေါင်ခြံဖက်ရောက်လာတော့ ငါ ချွေးအရမ်းထွက်တယ်။ မသက်မသာကြီး ခံစားရ တယ်။ မြေလမ်းလေးထဲ ချိုးကွေ့လိုက်တော့ ငိုစိတ်ထဲ သူတစ်ပါးဝတ္ထုထဲက မာဆော့ သူ့အမေရဲ့ အသုဘ လိုက်ပို့တဲ့အခန်းကို သတိရမိတယ်။

၂ မိနစ်လောက် လမ်းထဲဆက်သွားလိုက်တော့ ငါရည်ရွယ်ရာကိုရောက်ပြီ။ ကိုရွှေဘ၊ ကိုကြောင်... ငါ့ငယ်ဘဝက မိုက်ဖော်တေဖက်တွေ သူတို့အကုန်လုံးကို မြှုပ်နှံထားတဲ့ နေရာပေါ့။ အုတ်ဂူတွေပေါ် ငါခဏထိုင်မယ်။ ဆစ်ကလက်ဖွာမယ်။ ငါဟာ လူဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ခဲ့ ကြောင်း သူတို့ သက်သေထူပေးကြလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့။

ငှက်ပျောသီး နဲ့ စာကလေး

ငှက်ပျောသီးနဲ့ စာကလေး ဆိုတဲ့ နှစ်ကောင်က ရေလည်မိုက်တယ် ဆိုတာကိုး။ မိုက်ကန်းတာကို ပြောတာ။ နို့အလုပ်ကပြန်လာလို့ အိမ်ရောက် ရေခိုးချိုးစားသောက်ပြီး နားနေပြီဆိုတဲ့ အခါ သူတို့ရဲ့ မိုက်ဇာတ်လမ်းတွေချည့်ပဲ နားထောင်နေရတာကိုး။ အပြောနဲ့တင် တစ်ယောက်က အယ်လ်ကပုန်း၊ နောက်တစ်ယောက်က စက်သေနတ်ကယ်လီလောက် နီးနီးမိုက်တဲ့ ဂန်းစတားတွေလိုကို ယူဆရမလို့ပါ။

နောက်တော့ ကိုယ်တို့ တူတူနေတဲ့ ငှက်ပျောက်ထဲက ဖိုးရှောင် (ပျောက်ဆုံးသွားသော သူငယ်ချင်း) အိမ်ပြန်မလာတော့ဘူး။ အဲဒီ ဂန်းစတားနှစ်ကောင်နဲ့ ကိုယ်ပဲကျွန်တော့တယ်။ တစ်နေရာရာကို ပြောင်းတော့မယ်လို့ စဉ်းစားနေတုန်း ဘယ်သူလက်ချက်မှန်းမသိ အိမ်အောက်ကို ရဲရောက်လာတယ်။ အဲဒီခေတ်က ဒီလိုချည့်ပါပဲ။ ဗမာချင်းချင်း အရက်သောက်ရင်း စကားများရန်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကျော်အခွလေးတွေဖြစ်ကြပြီဆို တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ်ရဲကို သတင်းပေးလိုက်တာပါပဲ။ ဗမာ ကွန်ထရက်တာတစ်ကောင်ဆို အဲဒီအကွက်ချည့်ပဲ နင်းတာ။

ဗမာတွေကို အလုပ်ခေါ်ခိုင်း ၂ ပတ် ၃ ပတ်လောက်နေလို့ လူ ၇ ယောက် ၈ ယောက်စာ နေ့တွက်တွေ များလာပြီဆို ရဲကို သတင်းပေးလိုက်တယ်။ အကုန်ဝင်ဖမ်းသွားတော့ ပေးစရာရှိတာ တွေ သက်သာသွားရော။

ခုလည်းရဲကားကအိမ်အောက်ရောက်လာပြီး အိမ်ကဂန်းစတား ၂ ကောင်နဲ့ပဲ ပတ်သက်နေလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ယူဆတယ်။ ထားပါတော့၊ ကိုယ်ပြောချင်တာက သိပ်မိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ဂန်းစတားတွေရဲ့ အနေအထားလေးတွေ။

ပိတ်မိနေပြီဆိုတာသေချာသွားတော့ စာကလေးက အိမ်ထဲ ဟိုပြေးဒီပြေးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဆိုပြီး အဆက်မပြတ် ရေရွတ်နေတယ်။ ငှက်ပျောသီးက တရှုံ့ရှုံ့နဲ့ ကြောက်ပြီး ငိုနေတာ နှစ်ချော့တွေပါ ထွက်တယ်။

ကိုယ် သူတို့ကို ထိုင်ကြည့်နေတာရယ်။ ဆစ်ကလက်တစ်လိပ် ဖွာရင်း ဒီတိုင်း ထိုင်ငေးနေတာ။ လူတွေကို ခုတ်မယ်ထစ်မယ် ရိုက်မယ်တွေချည့် ပြောနေတဲ့ ကောင်တွေရယ်။

ဆစ်ကလက်ကုန်တာနဲ့ ကိုယ် အိပ်ခန်းထဲဝင်တယ်။ ရှုပ်အကျီအသစ်တစ်ထည် ထုတ်ဝတ်တယ်။ ဘောင်းဘီ ခပ်သန့်သန့်လေး ကောက်ဝတ်တယ်။ ဆံပင်ကို ကော်ရည်သုတ်ပြီး လက်နဲ့သပ်တယ်။ ရှူးဖိနပ်စီးတယ်။ ဖွတ်ထားသမျှ ပိုက်ဆံတွေ ဘောင်းဘီနောက်ဖက် ဖင်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်တယ်။ ဧည့်ခန်းထဲက ဖြတ်ပြီး ငိုပွဲဆင်နေဆဲ အယ်လ်ကပုန်းနဲ့ စက်သေနတ်ကယ်လီတို့ ၂ ယောက်ကို ပြုံးပြရင်း အိမ်အပြင်ထွက်တယ်။ အောက်ထပ်ဆင်းတယ်။

ပိတ်စောင့်နေတဲ့ ရဲတွေနဲ့ တွေ့တယ်။ ဘယ်သွားမလို့လဲ တဲ့ တရုတ်လိုမေးတယ်။ အိမ် ပြန်မယ်လို့ ပြောရင်း ပြုံးပြလိုက်တယ်။ သွားစေလို့ လက်ပြန်ပြလာတာနဲ့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်လျှောက် ရင်း ဆက်ထွက်လာတယ်။ မိုးတဖွဲတဖွဲ ကြားထဲမှာ ရှုပ်အကျီအသစ် ဘောင်းဘီအသစ်နဲ့ ကိုယ်ဟာ ကြောင်လေးတစ်ကောင်လို ပေါ့ပါးလွတ်လပ်နေတာပဲ။

ဇာကလေးနဲ့ငှက်ပျောသီးဟာ လူမိုက်တွေဆိုတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပေါ့။ ကိုယ် မသိပါ ဘူး။ ဉာဏ်တော့ မရှိတာသေချာတယ်။ အန္တရယ်နဲ့ ရင်ဆိုင်တဲ့အခါမှာ မတည်ငြိမ်တာတော့ သေချာတယ်။ အဲ့ဒါတွေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၆ နှစ်လောက်က ကိစ္စတွေပါ။ ကိုယ့်ဆရာတွေလည်း ဘယ်ဘဝ ရောက်နေပါလိမ့်လို့ တွေးနေမိသေးတယ်။

ခုခေတ် ဖုန်ဘွတ်ခဲတွေမှာ စတေးတပ်စ်တွေနဲ့ ချမယ် ခုတ်မယ်တွေ မြင်တိုင်း ကိုယ့် မယ် အိမ်ထဲပတ်ပြေးပြီး တတွတ်တွတ်တွေ ရေရွတ်လို့ သွေးပျက်နေတဲ့ ဇာကလေးနဲ့ တရွတ်ရွတ် ငိုနေတဲ့ ငှက်ပျောသီးဆိုတဲ့ လူမိုက်နှစ်ယောက်ကို ပြေးမြင်တာပါပဲလေ။

လေသိုင်းတတ်တဲ့ နတ်ကလျာ

အဲဒီ စက်တင်ဘာမှာ နေကြာပန်းအဝါရောင်တွေ ပွင့်ခဲ့သလား ငါမမှတ်မိဘူး။ ငါမှတ်မိတာက နေဝင်ရီတရောမှာ နင်တို့ဗြူလေးကို ရစ်ခွေစီးဆင်းနေတဲ့ တူးမြောင်းနှုတ်ခမ်းပေါ်က သစ်လုံးအိမ် ဗျစ်ဆိုင်လေးထဲကနေ ရေကူးနေတဲ့ ငန်းရိုင်းတွေကို ငေးရင်း တစ်ခွက်တစ်ဖလား တူတူချခဲ့ဖူးတာ။

“မိသိ”

“ရှန်”

“တကယ်တော့ ငါ့ဘဝမှာ အလိုအပ်ဆုံးဆိုတာဟာ...”

“ဟုတ်...”

ငါ့ကို ငေးကြည့်နေတဲ့ နင့်မျက်လုံးတွေ ကြည်လင်တောက်ပလာတာ ကြယ်ပွင့်ကလေးတွေအတိုင်းပဲ။

“နင်လုပ်ကျွေးနေကျ နန်းကြီးသုတ်မှန်း ငါသိလိုက်ပြီဟီး”

“ဘာ...”

(ဒေါသစွက်နေတဲ့ ရေရွတ်သံစူးစူးလေး ထွက်လာ)

မချို့မချင်မျက်နှာပေးနဲ့ ငါ။ စုတူတူပုတ်တုတ်တုတ်နဲ့နင်၊ ဖန်ခွက်တွေထဲက လက်ကျန်ကို ဖြိုင်တူးမော့လိုက်ကြတယ်။

“အကို”

(နီမြန်းမြန်းမျက်နှာလေးနဲ့ ငါ့ကို အော်)

“ဟေ”

“Scumbag!! I fucking hate ya!”

မြူတွေအဖုံဆိုင်းနေတဲ့ တောမြို့လေးရဲ့အလယ်ခေါင်ကို ငါကျင့်ကျင့်မီးတိုင်တွေအောက် ဖြတ်လျှောက်ရင်း ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်လာတဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် ဟိုတွန်းဒီထိုးရယ်။ စီးကရက်ကို မီးပြိုဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ ငါ အွတ်ခနဲမြည်သံနဲ့ တင်ပါးတစ်လုံး ပူခနဲဖြစ်သွားတယ်။ လမ်းတစ်ဖက် ပလက်ဖောင်းပေါ်က ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးနေတဲ့ ကုလားဖြူတစ်ကောင်ရဲ့ တဟားဟားအော်ရယ်သံ ထွက်လာတယ်။ ရက်ရမ်းရမ်းပြီး ငါအော်တယ်။

“ဟရောင် မိသိ... ယိဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဖင်ပိတ်ကန်တာလား”

“စပ်မြင်ကတ်လို့ ကန်တာလေ၊ သူများသားသမီးကို တပြုတ်ပြုတ်တော့ လုပ်တယ်၊ ရက်ကျွေးတာတွေ တဖြနစ်ဖြစားတယ်၊ ပြီးတော့ ချစ်လည်းမချစ်ဘူး၊ သေနာကြီး... ထပ်ကန်ဦး

မယ်၊ ရှောင်...လာထားအင့်ဟာ”

“သောက်ကလေးလူကြီးကို မလုပ်နဲ့နော် မြေမျိုသွားမယ် ခွီး”

ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့မြင်ကွင်းဟာ ခုခါပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ လွမ်းမောဖွယ်ရာပေါ့။ မူးမူးနဲ့သောင်းကျန်းနေတဲ့ နှင့်ကိုငါ ဖမ်းချုပ်ပြီး တစ်ပြုတ် နှစ်ပြုတ် ပြုတ်လိုက် တော့မှ နှင်ဟာ ငြိမ်ကျသွားပြီး ခပ်တိုးတိုးမောနေတဲ့ အသံလေးနဲ့ပြောလာတယ်။

“ဒီမယ် ရှင်ဟာ ကျမရဲ့မှော်ဆရာကြီး သိလား”

အဲဒီနောက် ငါတို့ စီးကရက်တူတူဖွားပြီး ငြိမ်သက်နေကြသေးတယ်။ မိနှစ်အနည်းငယ် အကြာမှာ နှင်ဟာ မြို့လယ်ခေါင်က ကြေးရုပ်ဝဝကြီးကို မူးမူးနဲ့ တွယ်တက်နေပြန်ပြီ။ လေတွေက တပီးပီး တိုက်လို့၊ တူနယ့် တဲ့နယ် ဖျောင့် ဘာညာတွေ အော်ဟစ်နေတဲ့ အရက်မူးသမလေးကို ငါ စိုးရိမ်တကြီး အော်တယ်။

“ဟဲ့ ပြုတ်ကျမယ် ဆင်းခွဲစမ်း သောက်ကောင်မလေး”

“နိုး... မဆူးပင်း မဆင်းပူး တူနယ့်တဲ့နယ် အုအု”

“ဟာကွာ”

မူးမူးနဲ့ ရီဝေဝေဖြစ်နေတဲ့ ခေါင်းထဲကအရသာ ပျောက်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာတယ်။ ငါ နှင့်ကို ချောမောလို့မရတဲ့အဆုံး၊ ဘေးဘီဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်တယ်။ အေးလေ ကွယ်၊ ဒီမြို့မယ် ဗမာစကားနားလည်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူးလို့ တွေးရင်း ညစ်တီး ညစ်ပတ် ပြောခဲ့လွန်းတဲ့ အရှက်ကြီးလွန်းတဲ့ ငါ ကြေးရုပ်ပေါ် တက်ထိုင်နေတဲ့ နှင့်ကိုမော့ကြည့်ပြီး အော်ဟစ် လိုက်မိတယ်။

“ခုချက်ချင်းဆင်းခွဲစမ်း၊ ဆင်းဆို ဆင်း... အေး ဆင်းမလာလို့ကတော့ ဒီနေ့ည နှင့်ကိုငါ မပြုတ်တော့ဘူး အပြုတ်လည်းမခံတော့ဘူးသာ မှတ်၊ ငါအတည်ပြောတာ... အတည်ပြောနေတာ နော်၊ တစ်...နှစ်...”

“ဝုန်း”

သောက်ပလုတ်တုတ်၊ ငါ့ရှေ့ကို နှင်ခုန်ချလာတယ်။ လက်မောင်းကို ခပ်တည်တည် ချိတ်တယ်။ ပြောင်ချော်ချော်ပျက်နာပေးနဲ့ ပါးကိုရွတ်ခနဲနမ်းပြီး ပြောတယ်။

“အိမ်ကျန်ဖို့ဟိဟိ... မီးမီးလိမ္မာတယ်...” တဲ့။

ကျနော်ညီမလေးဟာ လေသိုင်းတတ်တဲ့ နတ်ကလျာ။

သီချင်းဒဏ္ဍာရီ

ဟိုနေက လမင်းရဲ့ ချို့သာတဲ့လက်ခုပ်သံ အကြောင်းပြုပြီး ခုခါမယ် ကိုယ်နဲ့ဝေးခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ classical သီချင်းတွေအကြောင်း ပြန်တွေးမိတယ်။ မနီးစပ်တဲ့ လူတွေ အလွယ်နားလည်အောင် ပြောရရင် အဲဒီ သီချင်းတွေဟာ အဆိုမပါဘူး။ အတီးသက်သက်ပဲ။ အနောက်တိုင်း ဂန္ထဝင် သီချင်းတွေဟာ ပီယာနို၊ ချယ်လို့၊ ဝိုင်အိုလင်၊ ဂစ်တာ အစရှိတဲ့ တူရိယာတွေနဲ့ တီးခတ်ထားပြီး လစ်ရစ်ခေါ်စာသားတွေ မပါပါ။ သို့သော် သီချင်းတွေမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အများကြီးပါနေပါတယ်။

ဆိုကြပါစို့၊ "ရိုမန်စ်" ဆိုတဲ့ သီချင်း။ ရေးသူ အမည်မသိဘူး။ အချစ် အလွမ်းအဆွေး သီချင်း။ စာသား မပါဘူး။ ဒီတော့ကာ ဒီသီချင်းကို နားထောင်တဲ့အခါ နားထောင်သူရဲ့ အတိတ်က အချစ်ပုံပြင်တစ်ခုကို စိတ်ကူးကြည့်ပြီး နားထောင်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျာအချစ်ဇာတ်လမ်းလည်း ဖြစ်နိုင်သလို ကျနော်အချစ်ဇာတ်လမ်းလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ပေါ့။ အဲလိုမျိုးဆိုပါတော့။

ယိုကွင်းရော်ဒရီကိုရဲ့ ကော်န့်ရှာတို ဒီအာရန်ကွေး (Concierto de Aranjuez) ကို နားထောင်တယ် ဆိုပါတော့။ နည်းနည်းတော့ သူ့ရဲ့နောက်ခံအကြောင်းအရာကို သိထားဖို့လိုပြီး။

First movement မှာ ရွှင်မြူးစရာ သံစဉ်လေးတွေ၊ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်စရာလေး။ အဲလိုလေး နားထောင်လာရင်း၊ Second movement အရောက်မှာ ဆွေးရီရီ သံစဉ်တွေအဖြစ် ချိုးချသွားတယ်။ ဘာဖြစ်သွားတာလဲပေါ့။ ပထမအပိုဒ်က သီချင်းရေးသူရဲ့ အပျော်ရွှင်ရဆုံးသော အိမ်ထောင်ဦးပျားရည်ဆမ်းကာလကို ရည်ညွှန်းပြီး။ ဒုတိယအပိုဒ်က သူ့အမျိုးသမီးဖြစ်သူကိုယ်ဝန် ပျက်ကျလို့ ကြေကွဲခဲ့ရတာကို ရည်ညွှန်းတာကိုး။ ဒီအကြောင်းအရာကို နားထောင်သူက သိမထားခဲ့ရင် လိပ်ပတ်မလည်ဘူးပေါ့လေ။

ဒီနေ့ဒီခေတ်အခါမှာ အင်တာနက်ရှိနေတော့ကာ ကြိုက်တဲ့ ဂန္ထဝင်သီချင်းရဲ့နောက်ခံကို ဝူးကဲလ်ခေါက်ရုံနဲ့ အလွယ်ဖတ်နိုင်ကြပေမယ့်လို့ ဟိုးယခင် ကိုပါပီတို့ ငယ်ငယ်က ဘယ်နားရှာရမှန်း မသိခဲ့ဘူး။

ဒီတော့ကာ classical သီချင်းတွေ ဂစ်တာနဲ့တီးတဲ့ အခါ ရမ်းသမ်းပြီး ဖီးလ်ရတာပါပဲ။ ဒီသီချင်းက ဟိုဟာကို ပြောတာဖြစ်မယ် ဒီဟာဖြစ်မယ်ဆိုပြီး ကိုယ်တီးလိုက်တဲ့ သံစဉ်ပုံမှတည်ပြီး ဖီးလ်တယ်ဆိုပါတော့။

ဟိုတစ်နေ့က ပြောသလို ကိုပါပီတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် တောမြို့လေးမှာ classical ဂစ်တာအဟောင်းလေးတစ်လက်၊ လက်ထဲရှိသမျှ နတ်စ်ကလေး အခွေလေးတွေနဲ့ ကြံဖန်ခံစားနေကြရင်း "လီယန်းဒါး" ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ဖွင့်နားထောင်ရင်း မင်းဘယ်လိုမြင်လဲ ဘယ်လိုခံစားရသလဲ ဝါက ဘာပေါ့။ အပြန်အလှန် ရှိုးနေကြတယ်ဆိုပါတော့။ တခြားကောင်တွေက ဒီစောင်ကြမ်းသီချင်း

ကြီးကို နားထောင်ရတာ ဖန်တလုံးလုံးနဲ့ စဝိန်က နွားရိုင်းသတ်ပွဲတွေ မြင်တယ်ပေါ့။ နွားရိုင်းတွေရဲ့ ခတ်ချက်တွေကို အလူးအလှိုင်းနဲ့ ရှောင်တိမ်းနေတဲ့ နွားရိုင်းသတ်သမားတစ်ယောက်ကို ပြေးမြင် တယ် ဘာညာပေါ့။ အဲ့လိုတွေ ဖိန့်ဖိန့်တွေ ပွားနေကြရော။

ကိုပါပီအလှည့်လည်း ရောက်ကော “ဟရောင် မင်းကော ဘာတွေမြင်လဲ” တဲ့။ အခွေကို ပြန်ရစ်စမ်း။ သီချင်း အတော ပြန်ဖွင့်မယ်။ ငါ ခံစားပြမယ်ကွပေါ့။ သီချင်းက စဝိန်လို လီရန်းဒါး Leyenda ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လို Legend ၊ ဗမာလို အက္ကာရီပေါ့ကွာ။ ဒါအပြင် ငါလည်း မပြောတတ် ဘူး။ ကိုင်း ရစ်လို့ပြီလား။ ဖွင့်စမ်းသီချင်း။

သီချင်းစတယ်။ ဂစ်တာသံက တဖြေးဖြေးမြန်မြန်လာတယ်။

“သိမ်းဖာတောင်ကို မြင်တယ်ကွာ”

“ဟမ်”

သိမ်းဖာတောင် ဆိုတာ မြို့အထက်ဖက် မြစ်ကြောင်းအတိုင်း တက်သွားရင် တွေ့ရတဲ့ တောင်။ အက္ကာရီလာ နဂါးမနဲ့ လူနဲ့ ညားတဲ့ပြီး ဘုရားတည်ထားတာဆိုလား။

“သိမ်းဖာတောင်က မတ်စောက်စောက် လှေကားထစ်အတိုင်း ဟိုးတောင်ခြေကို ရှမ်းအဘွားကြီးတစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာတာ မြင်တယ်ကွာ”

“ထဘီအနားစတွေကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ စုံကိုင်ပြီး ဒုန်းပြေးလာတာ၊ သေးပေါက်ချင်လို့၊ တောင်ပေါ်မှာက နတ်ကိုင်တတ်တယ်ဆိုတော့ မပေါက်ရဲဘူးလေ”

ဂစ်တာသံက စောင်ရမ်းမြန်လာပြီ။

“ပြေးဆင်းတယ်၊ ပြေးဆင်းတယ်၊ ဟာ တောင်အောက်ရောက်ပြီ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် တယ်”

သီချင်းဒုတိယအပိုဒ်အကူး။ ဂစ်တာသံက ငြိမ်ဆင်းသွားတဲ့နေရာ အရောက်...

“အဘွားကြီး ထဘီခြုံပြီး ဝေါခနဲ ပေါက်ချလိုက်ပြီ၊ ကောင်းလိုက်တာတော်...” တဲ့။

ဂစ်တာသံ ပလန် ဆိုတဲ့ အသံလေးအခတ်...

“အမယ်၊ ပေါက်ပြီးတော့ ထဘီလေးကိုင်တဲ့ပြီး ခါလိုက်သေးတယ်ဟေ့”

ဂစ်တာသံက ဒုတိယအပိုဒ်အပြီး တဖြေးဖြေးပြန်ကြမ်းဖို့ ပြင်လာပြန်တယ်။

“ထဘီကို တင်းတင်းပြန်ဝတ်ပြီး တောင်ပေါ်ပြန်တက်ဖို့ ပြင်နေပြီခင်ဗျ”

အဲ့လိုလေး ပြောခါရှိသေး။ ကိုပါပီဘော်ဒါတွေက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ။

“ငိုးမရေ... ကမ္ဘာကျော်သီချင်းလည်း ပျက်ကုန်ပြီ၊ တော်ပါတော့ကွာ...” တဲ့။

လက်ဝဲဖက်နဲ့ ထမင်းစားတဲ့ လူ

ကွန်ပူနစ်ဆိုတဲ့လူတွေက လူထုအုံကြွအောင် လုပ်တဲ့နေရာမယ် နှစ်ယောက်မရှိဘူး ရယ်။ ကိုယ်က လက်ဝဲစာလေး ဘာလေး နည်းနည်းဖတ်ဖူးပေမယ့် ဆစ်ကလက် တဖာဖွာ၊ ဝီစကီ လေး တမြဲမြဲ လုပ်ချင်တော့ကာ အဲဒီဝါဒနဲ့ နည်းနည်းဝေးတယ်။ ပညာလေး အတန်းနည်းနည်း တက်ခဲ့ဖူးတော့ ပညာတတ်ရင် တွေဝေတယ်လို့ သူတို့အဆိုရှိသကဲ့သို့။ ဒီတော့ကာ ကိုယ့်ကို ကွန်ပူနစ်ဆင်ပတိုက်ဇာ လို့ ခေါ်လို့ရမယ်ထင်တာပဲ။ ထားလိုက်ပါတော့။

ကိုယ်ပြောချင်တာက ကွန်ပူနစ်တွေ လူထုကို ဘယ်သို့ဘယ်ညာ လှုံ့ဆော်တတ်တယ် ဆိုတာ။ ဟိုးရှေးခေတ်က ဘားမားရိုင်ဖယ် သရီး (3rd Burma Rifles) ထဲသိန်းဖေမြင့် ခဏဝင်ပြီး တရားဝင်ဟောလိုက်တာ တစ်ရင်း နှစ်ခြမ်း ချက်ချင်းကွဲ။ တစ်ခြမ်းက ဖေပလအစိုးရကို သူပုန်ထဖို့ တောထဲဝင်သွားတယ် ဆိုတာမျိုး။

တရားဟောတဲ့ သိန်းဖေမြင့်ကျတော့ တောမခိုဘူးဆိုလား။ ဘယ်နှယ့်ဟာတုံး မသိပါ ဘူး။ အတော်စွမ်းတဲ့ လူတွေပါလားပေါ့။

အဟမ်း အင်ထရိုဝင်ပြီးပြီး တကယ့်ဇာတ်လမ်း လာတော့မယ်။ သောက်တင်းအုပ်ချုပ် လွန်းလို့ ပျိုးနေရတာ ဟီ ဟီ။ အဲလို ကွန်ပူနစ်အစစ်ကြီးတွေ မပြောနဲ့။ ကွန်ပူနစ်အတုခေါ်မလား ကိုင်းဖျားကိုင်းနားခေါ်ရမလားအဲလိုလူတွေတောင် ဘယ်လောက်စွမ်းတယ်မှတ်သလဲ။ နားထောင် ကြည့်။

တစ်ခါက ကိုယ့်ဘော်ဒါတစ်ယောက် တောကနေ ရန်ကုန်တက်လာပြီး လာလည်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်စာတိုက်နားက ဆိုင်မယ် လက်ဖက်ရည်လေးဘာလေး သောက်ပြီး အာလူးဖုတ်နေကြရော။ အဲဒီမယ် ဟိုလူရောက်လာတယ်။ ဘယ်လူလဲဆိုတော့ လက်ဝဲဖက်နဲ့ ထမင်းစားတဲ့ လူပေါ့။ သူ့သောက်ကျင့်အတိုင်း ဝိုင်းထိုင်လာတာနဲ့ ဘယ်ကောင်မှ လူမထင်တဲ့ ပုံ နဲ့ ကိုယ့်မျက်ခွက်ချည့်ပဲ စိုက်ကြည့်ပြီး သူပြောချင်တာတွေ စွပ်ပြောနေတာ နာရီဝက် တစ်နာရီ လောက် ရေပက်မဝင် ပြော။ အာညောင်းသွားတော့ ကိုင်း ပြန်ပြီကွာဆိုပြီး ထထွက်သွားတယ်။ ကျွန်တို့ဝိုင်းထဲ ထိုင်နေတဲ့ကောင်တွေကို တစ်ချက် ငဲ့ကြည့်မသွားဘူး။ ကိုယ့်မယ် အလည်လာတဲ့ ဘော်ဒါကို မျက်နှာချိုသွေးနေရတယ်။ အဟက် ငါ့သူငယ်ချင်းကွ။ မင့်ကို သောက်ဖက်မလုပ်တာ ရိုင်းတယ် မထင်နဲ့။ သူက ဒါဖြစ်နေတာ သိလားပေါ့ (နားထင်ကို လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ပြ)။ အဲလိုနဲ့ ဝိုင်းသိမ်းသွားတယ်။ နောက်တနေ့ကျတော့ ကိုယ့်ဘော်ဒါပြန်ရောက်လာပြီး ဇာတ်စုံခင်းကော။

မင့်သူငယ်ချင်း ဆိုတဲ့လူလေ၊ ဆံပင်အရှည်ခေါင်းစုတ်ဖွားမနေ့ကလူလေ... ငါမနေ့ညက အပြန်လှည်းတန်းကနေ ဘတ်စ်ကားစောင့်စီးတာ သူလည်းမှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေတယ်။ ငါလည်း သူ့ရုပ်ကြီးက မျက်နှာမာကြီးဆိုတော့ ဘယ်နှုတ်ဆက်ရဲမလဲ။ အဲမယ် ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရောက်လာတော့ သူလည်း တက်၊ ငါလည်း တက်ပေါ့။ စပယ်ယာက ပိုက်ဆံကောက်တော့ မင့်လူက ၆၀ ထုတ်ပေးတယ်။ စပယ်ယာက တစ်ယောက်တစ်ရာ ကျတယ်တဲ့။ ဟရောင် ဘာတစ်ရာလဲဆိုတော့ ဒါ ညကြီးပိုင်းမို့ တစ်ရာကောက်တာတဲ့။ ဒါနဲ့ မင့်လူက ပြန်မေးတယ် မင့်တို့ဟာက လိုင်းကားလား အောက်ဆိုက်ကားလားဆိုတော့ စပယ်ယာက လိုင်းကားတဲ့။ အဲမယ် သူကဘာပြောလဲဆိုတော့ နေ့ပိုင်းတစ်ယောက်ကို ၂၀၊ ညပိုင်းတစ်ယောက် ၆၀၊ ဒါတရားဝင်ထုတ်ပြန်ထားတာ။ လိုင်းကားဆို ယိမ့်တစ်ရာတောင်းတာလားဆိုပြီး သောင်းကျန်းကော။ သူ့ဖာသူမပေးရုံတင်မက ဘတ်စ်ကားပေါ်က ခရီးသည်တွေကို လျှောက်တရားဟောတယ်။ ကျုပ်တို့ကို မတရားကျင့်ကြံနေတာ ဒီလိုခေါင်းငုံ့ခံမနေကြနဲ့။ သပိတ်စုံ သူပုန်ထကြလော့ ဘာညာ။ ခင်ဗျားတို့ ပိုက်ဆံ ၄၀ ကို ဒီအရိုင်ဘာနဲ့စပယ်ယာ မတရားခေါင်းပုံဖြတ်ထားတာ။ ကျုပ်တို့ အခွင့်အရေးအတွက် ရရာလက်နက်စွဲကိုင် တော်လှန်ကြ။ သပိတ် သပိတ် မှောက်မှောက်၊ ပက်ဆံ ၄၀ ပြန်အမ်းရေး ဒို့အရေး ဒို့အရေး၊ အဲလိုတွေလျှောက်ပြီး အော်ဟစ်ပစ်တာ။ မှင်မောင်းတွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ ခရီးသည်တွေက ဆူပွက်လာကော။ အိုဘာပြောကောင်းမလဲ။ စပယ်ယာကို ဝိုင်းပြီး ဖိအားပေး။ အမ်းအမ်း ခုချက်ချင်း ပြန်အမ်း ဆိုတာချည်ပဲ။ နောက်ဆုံး ဒရိုင်ဘာလုပ်သူကအစ ကားကို မီးပွိုင့်မယ် ဆက်မမောင်းရဲပဲ ကန့်လန့်ကြီးရပ်၊ ခုံကနေထလာပြီး အမလေးဗျာ အားလုံးကို ပြန်အမ်းပေးပျံမယ်၊ မလုပ်ကြပါနဲ့၊ မဆူကြပါနဲ့ ဆိုပြီး ချောမော့ရကော။ ငါ့မယ် ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့၊ ဒါမျိုးလည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတော့ အံ့ဩတကြီးပေါ့။ အဲလို လူမျိုး ၁၀ ယောက်လောက် ပေါင်းမိလို့ကတော့ နောက်ထပ် ၈ လေးလုံး အရေးခင်း ထပ်ဖြစ်လောက်တယ် သိလားတဲ့။

ဒီကိစ္စ တကယ်ဟုတ် မဟုတ်၊ အဲဒီ လက်ဝဲဖက်နဲ့ ထမင်းစားတဲ့လူကို သွားမေးကြည့်ကြပေါ့ဗျာ။

ကာဖီဆိုင်မှာ ဒင်းကို ထားရစ်ခဲ့

“မနေ့ညက ကြယ်တွေ အရမ်းကြွေတာပဲ အိရယ်... ကိုယ် တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး သိလား”

မင့်မျက်ခွက်ကြီးက ယိဇိုး စပ်ဖြူလုပ်နေရတာလား။ ပြင်စမ်း၊ မျက်နှာငယ်လေး ဖြစ်အောင်၊ မျက်လုံးတွေကို မှိန်ဖျော့သွားအောင် ကာလာတုံးတွေ ချပစ်စမ်း။ ဒီမယ်ကြည့် ငါလုပ်ပြမယ်။

အဲ့ဒါ ဒါရိုက်တာပါပီ သူ့ဘော်ဒါကို နှုတ်တိုက်သင်ပေးနေတာ။ သူ အပီအပြင်ကြွေနေတဲ့ ကောင်မလေးကို သွားတွေ့ရမှာကိုး။ တစ်ပတ်တစ်ခါ သွားတွေ့ပြီး ပွားရတာဆိုတော့ကာ အဲ့လို မသွားခင်လေး ထရိန်နင် ဘာညာပေါ့။

ဒီကောင်က လူကသာ ကျွန်ကျောင်းရုပ်၊ ခိုးချင်တာ သူ့ပြင်မရှိတယ်။ လက်ကလည်း ချာလို့ ဆိုတာမျိုး။ မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောရရင် ခြေတုန်လက်တုန် ဘောအကြီးသောက်မျိုး နဲ့။ ရည်းစားကလည်း မထားဖူး။ ငါမကယ်ရင် သေဖွယ်ပဲ ဆိုပြီး မောင်ပါပီက အဲ့လိုလေးတွေ ချရေးပေး။ တစ်ညလုံး အလွတ်ကျက်ထား။ မနက်ကျရင် ပြန်ရွတ်ခိုင်း။ အမူအရာလေးတွေပါ သင်ပေး။ ပြီးမှ သွားကြူပေါ့။ အဲ့လိုမျိုး။ အဖိုးအခကတော့ စနေညတိုင်း အရက်အဝတိုက်ပေါ့။

ပြောချင်တာက အဲ့ဒီဘောအဟာ ဘယ်လောက်အသလဲ ဆိုတော့။ တစ်ရက် မောင်ပါပီ အလုပ်မအားတော့ စနေည အိမ်ပြန်မလာဘူး။ တနင်္ဂနွေလည်း ရောက်ကော သူ့ကောင်မလေးဆီ သွား။ ဘောအကြီးလို လူသေမျက်ခွက်နဲ့ ငှုတ်တုတ်ကြီးသွားထိုင်နေသတဲ့။ အဲ့မယ် ဟိုကောင်မ လေးက ဘာပြောတယ်ထင်လဲ။

“ရှင့်သူငယ်ချင်း ဘာမှမသင်ပေးလိုက်ဘူးလား” တဲ့။

အဲ့ဒါကို ကိုယ့်ဆရာက ဘာပြန်ပြောတယ်ထင်သလဲ။

“ဟာ...ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ” တဲ့။

ငုံးမဘောအ၊ ဖိနပ်ချေးလူးပြီး ပါးပိတ်တီးဖို့ကောင်းတာ။

ထားလိုက်ပါတော့။ အဲ့ကောင်မလေးက ခပ်ထက်ထက်ရယ်။ “ဇ”လည်း ပြင်းတယ်။

“ဇ” ပြင်းတယ်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး။ အရင်ရည်းစားတုန်းက နောက်တစ်ယောက်တွဲတယ် ကြားလို့ လွယ်အိတ်ထဲ ကတ်ကျေးထည့်ယူသွားပြီး နင်လားဖောက်ပြန်တာဆိုပြီး ထိုးတာဆိုလား အမင်း။

နောက်ဆုံးတော့ဗျာ ရုပ်ချော၊ သဘောကောင်း၊ ပညာတတ်တဲ့အပြင် အူတူအူ အတတ မောင်ပါပီဘော်ဒါကို ငါလိုသလိုကြီးကိုင်လို့ရမယ်ဆိုပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရတယ်။ ရှင့်ကို ကျမအဖြေ ပေးမယ်ဆိုပြီး ချိန်းလိုက်ကော။

ပြဿနာက ကိုယ့်ဆရာ ဘောအာ၊ တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ငါမသွားဘူး၊ ငါမသွားရဲဘူး၊ မင်း... မင်းပါ လိုက်ခဲ့ပေးပါတဲ့။ ကိုင်း၊ ဆရာ မြင့်သန်းအလုံးနဲ့ ပြောရရင် လူကြားလို့မက ခွေးကြားလို့မှ မကောင်းတဲ့ ဟာမျိုး။ နောက်ဆုံး သေမလိုဖြစ်နေတော့၊ အေးပါ သားရယ်ဆိုပြီး လိုက်သွားကော။ အဲဒါမှာ စတွေ့တယ်။ ဒန်ဒန်ဒန်ပေါ့။

ကောင်မလေးက မောင်ပါပို့ကို မြင်တော့ စနိတ် စနိတ်ဆီး သည်လက် အထာနဲ့ ခပ်ပြုံး ပြုံး။ “နင်မလား ဟိုကောင့်ကို သင်ပေးနေတာ” ပေါ့။ မောင်ပါပို့ကို ရှိတယ်လို့ မထင်ဘူး ဆရာရေး၊ ဟိုကောင့်ကို ကာဖီဆိုင်ထဲမယ် မောင်ပါပို့ရှေ့မယ် ပေါ်တင်ပဲ စကားစပြောတယ်။

“ရှင့်ကို မေးခွန်း ၃ ခု မေးမယ်။ အဖြေက ကျေနပ်လောက်စရာဆို ရှင်လိုချင်တာရပြီ” တဲ့။ ဟိုကောင်လား။ ဟုတ် ဆိုပြီး ရှက်ဝဲဝဲနဲ့ ခေါင်းငုံ့၊ လက်မနှစ်ခုကို ပွတ်နေတယ်။ မမလေးက ထီမထင်ဟန်နဲ့ စကားစတယ်။

“နံပါတ်တစ်၊ ဖဲရိုက်လား”

“ဟင့်အင်း”

“နံပါတ်နှစ်၊ အရက်သောက်လား”

“နည်းနည်း”

“ရတယ် ကျေနပ်သယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ချက်ပဲ မှန်မှန်ဖြေတော့၊ ဒါပြီးရင် ပြီးပြီ။ နံပါတ် သုံး၊ မိန်းမ လိုက်စားဖူးသလား”

“အင်း... အဲ... ဟို... ဟယ်”

(မောင်ပါပို့ဖက်လှည့်ပြီး မျက်နှာနီနီနဲ့ ကြည့်လိုက်သေးတယ်)

“သူ... သူငယ်ချင်းတွေ... အ... အတင်းခေါ်လို့ နှစ်ခါ လုပ်ဖူးတယ် အစ်အစ်”

“ခုလို ဝန်ခံရတဲ့ အတွက် ရှင့်ကို ကျမ ချစ်တယ်”

မောင်ပါပို့စိတ်ထဲမယ် စီးထားတဲ့ ဆင်ခြောက်ကောင် သားရေဖိနပ်ကို ချွတ်ပြီး အဲ့ကောင် သောက်ခွက်ကို အားရပါးရ ပိတ်တီးချင်လိုက်တာ ထိန်းလို့မရတာ။ ငုံးမသာ။ မလုပ်ဖူးဘူးဆို လည်း သူ့လိုဘောအကိုဟိုကယုံနေမင့်ဟာ။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းခေါ်လို့ ဆိုပြီး မောင်ပါပို့မျက်ခွက် ကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သေးတယ်။ သူ့မေတစ်တီတူးလေ။ ကြုံလို့ပြောရရင် အဲဒီသူငယ်ချင်းဆိုတာ မောင်ပါပို့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး သက်လား။ အမှန်က အဲဒီအရွယ်ကထဲက မိန်းမလိုက်စားတာကို အရိယာ ဖြစ်စပြုနေတဲ့ မောင်ပါပို့ဟာ မစင်ဘင်ပုတ်လို့ရွံရှာတတ်နေပြီ။

ခုတော့လည်း အဲဒီ “ဘောအာ” ဟာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ညားပြီး ကလေး ဥယျာဉ်ရနေ ပါပြီ။ တစ်ခါတလေ ဖုန်းဆက်ပြီး အရက်သောက်ရအောင် လို့ ချိန်းရင်၊ အိမ်က ကျိုးဇက်စတာလင်ကို မင်းခွင့်တောင်းပေးမလား တဲ့။

ဘဝဆုံးသွားတာ ဟိုကာဖီဆိုင်မယ် အဖြေရကတည်းကပဲ ထင်ပုံ။

ဒိုင်ဗင်ရွှေဘ

ထိုစဉ်က မောင်ပါပီတို့လူပျိုပေါက်အရွယ်ဖြစ်သည်။ မိုးကျ၍ မြစ်ရေတက်လာလျှင် ရွှေပိုး ထိုးစပြုလေပြီ။ နေဝင်မိုးချုပ်သည်နှင့် ဓာတ်တိုင်တွင် တိုင်မယိုင်အောင် အထိန်းအဖြစ် တပ်ဆင် ထားသော သံမဏိဝင့်ကြီးကို ဖြုတ်ခိုးရန်ကြံသည်။ အဆင်ပြေသည့်နောက် ကားဝပ်ရှော့တစ်စုံမှ တာယာအဟောင်းတစ်ခုတောင်းယူကာ လက်ကိုင်၍ကောင်းရုံ ဓားဖြင့်ဝိုက်လှီးသည်။ မြစ်ကမ်းပါး အမြင့်ကြီးတွင် ရေထဲသို့ကိုင်ကျနေသော ကုက္ကိုပင် အကိုင်းကြီးကြီးတစ်ခုတွင် သံမဏိကြီးကို တက်၍ချည်နှောင်ကာ တစ်ဖက်အစတွင် ကားတာယာကို တပ်ဆင်လိုက်လျှင် ကမ်းပါးမှ ရေထဲသို့ ဒန်းလွဲသလို လွဲကာ ဒိုင်ဗင်ထိုးနိုင်လေပြီ။ ကမ်းပါးပေါ်မှ တာယာကွင်းကို ကိုင်ကာ အရှိန်ဖြင့် ဝှီးခနဲ တွဲလွဲခိုပါသွားပြီး မြစ်ပြင်ပေါ်အရောက် ရေထဲသို့ဗွမ်းခနဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆင်းရသော အရသာကား ဘာနဲ့မှမတူ ဖိမ်ရိုလွန်းလှသည်။

တစ်ညနေတွင် တဟီးဟီး တဟားဟားဖြင့် ကမြင်းနေကြသော မောင်ပါပီတို့ သမန်းရှု တစ်သိုက်အနား အမှိုက်တွန်းလှည်းလေးတွန်းကာ မြစ်ကမ်းပါးသို့ အမှိုက်လာသွန်သည့် ရပ်ကွက် ထဲမှ ဘရူစလီ ရောက်လာသည်။ အနီပုဂ္ဂိုလ်ကား ထိုခေတ်က နာမည်ကျော် ကွန်ဗူးမင်းသား ဘရူစလီနှင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သာမက မျက်နှာပေါက်ပါ ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့်အပြင် (မတူ သည်ကား တလက်လက်ထကာ အတန်ငယ်ခေါနေသည့် ရွှေသွား) ထိုမင်းသားကဲ့သို့ ကိုယ်လုံ ပညာ သိုင်းပြောင်းပြန်၊ ဗန်တို၊ ဗန်ရှည်၊ ဗန်လတ် ဘာညာ အကုန်ကျွမ်းကျင်သည်ဟု နာမည်ကျော် လေသည်။ သို့သော် အလုပ်အကိုင်ကား ၎င်းဖခင်ပိုင်သည့် တရုတ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် နံနက် စောစော နံပြားရိုက်ခြင်းနှင့် မိုးချုပ်လျှင် အသုဘအိမ်တကာ လှည့်ကာ ဖဲရိုက်ခြင်းနှစ်ခုသာတည်း။

မောင်မောင်သန်းဆပ်ကပ်ထဲမှ ကျွမ်းဘားကျွမ်းကျင် ချာတိတ်လေးများကဲ့သို့ အစွမ်း ပြနေသည့် မောင်ပါပီတို့အား အကျီရွတ်၊ ဝက်ဝံတံဆိပ် ပုဆိုးတိုတိုဝတ်ထားသည့် ဘရူစလီရွှေဘ တစ်ယောက် လက်ချောင်ရိုက်သည်။ သူငယ်စဉ်က ယခုကဲ့သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးဆော့ကစားရာတွင် ရပ်ကွက်ထဲတွင် ဘုရင်တစ်ဆူဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ကြားဝါသည်။ လေထဲတွင် ကိုယ်ကို မည်ကဲ့သို့လှည့် ရသည် ဘာညာ။ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် လက်ချာရိုက်ရင်း စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ ပုဆိုးခါးတောင်း ကျိုက်၍၊ ဟိတ်ဒီမှာကြည့် ဟုဆိုကာ မြေပြင်ပေါ်တွင် နောက်ကျွမ်းထိုးပြလိုက်သေးသည်။ အော် ကျယ် အော်ကျယ်ဖြင့် စကားပြောနေသော်ငြား သူ့မျက်လုံးများက တခြားသို့ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ဇာတ်လိုက်ကျော်ကား မြစ်ကမ်းပါးအောက် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဝါးဖောင်တွဲများ ပေါ်တွင် အဝတ်လျှော်ရင်း ၎င်းအား လှမ်းလှမ်းကြည့်နေသော ရပ်ကွက်ထဲမှ မမိချိုလေးရှေ့တွင်

အစွမ်းပြချင်နေမှန်း မောင်ပါပီ ရိပ်မိလေပြီ။ ချောက်တွန်းတတ်သည့် မောင်ပါပီတစ်ယောက် ပြီးစေ ဖြင့် ကားတာယာကွင်းကို ဘရူဂ္ဂလီရွှေဘလက်ထံ ထည့်ကာ ရေထဲကို ဒိုင်ဗင်ထိုးပြစမ်းပါ။ ပညာယူ ချင်လို့ပါဟု တောင်းဆိုသည်။ ထိုခွင့်ကို ချောင်းနေသည့် ကွန်ဖူးမင်းသားကား တာယာကွင်းကို လှမ်းကိုင်သည်။ သေချာကြည့်နေော် နှစ်ပတ် လေပေါ်မှာ လှည့်ပြပြီးမှ ဒိုင်ဗင်လှလှကလေးထိုးမှာ။ အရှိန်များအောင် ငါ့ကိုဝိုင်းတွန်းပေးဟုဆိုသည်။ ဝါးဖောင်ပေါ်မှ မမိချို့လေးအဝတ်လျှော်တာရပ်ပြီး အခြေနေကို လှမ်းကြည့်နေလေပြီ။

ဝမ်း... တူး... သရီး...။ ဝိုင်းတွန်းလိုက်သည့် အရှိန်ဖြင့် တာယာကွင်းကို ကိုင်ရင်း မြစ်ပြင် ဖက်သို့ ရိပ်ခနဲပါသွားသည်။ ရုတ်တရက် ဘာဖြစ်သွားသည်ကို မသိလိုက်ရ။ အနေပြကွက်ဖြင့် မြင် အောင်ကြည့်ရလျှင် ကမ်းပါးနှင့် အဝေးဆုံးအရောက် ဘရူဂ္ဂလီရွှေဘတစ်ယောက် လေပေါ်တွင် နှစ်ပတ်လှည့်ကာ ကျွမ်းထိုးသည်။ ကံမကောင်းသည်ကား ကားတာယာအပိုင်းထဲသို့ စွပ်ခနဲပြန်ဝင် သွားသည်။ ချိုင်းနှစ်ဖက် တာယာကွင်းတွင် ချိတ်ကာ အရှိန်ဖြင့် ပြန်ပါလာသည်။ ကုတ္တိုပင်ကြီး၏ ပင်စည်ကို အုန်းခနဲ ပြေးဆောင့်သည်။ နာရီချိန်သီးကဲ့သို့ ရမ်းတန်းတန်းဖြစ်ကာ မြစ်လယ်ဖက်သို့ ပြန်ပါသွားသည်။ ထို့နောက် အရှိန်သေကာ လေထဲတွင် ရပ်နေလေသည်။ မောင်ပါပီကား မတ်တပ် ပင် မရပ်နိုင်။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ ဝိုက်နှိပ်ရင်း ရယ်နေမိသည်။ ကိုယ့်ဆရာသမားကား ကုတ္တို ပင်ကို ဝင်ဆောင့်စဉ်က ပုဆိုးခါးတောင်းကျိုက် ပြေသွားပြီး ယခု လေထဲတွင် တာယာကွင်းစွပ် လျှက်ကလေးဖြင့် ဖင်တုံးလုံးတန်းလန်းတန်းလန်းဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား (အောက်ခံဘောင်းဘီ မပါချေ)။ ၎င်း၏ ဝက်ဝံတံဆိပ် ပုဆိုးအဝါလေးအား ဝါးဖောင်ပေါ်မှ မမိချို့လေးက ဆယ်ယူရရှိသွား ချိန်တွင် မောင်ပါပီတို့ ကလေးတစ်သိုက် သံချိတ်တပ်ထားသော ဝါးလုံးဖြင့် ဘရူဂ္ဂလီအား လှမ်းဆွဲ ကာ ကမ်းပါးဖက်သို့ ဆွဲယူလိုက်နိုင်သည်။ ကမ်းပါးပေါ်ရောက်လာသည်နှင့် ချိုင်းနှစ်ဖက်က ပွန်းပဲ့ ရာများအပြင် သစ်ပင်နှင့် ဝင်ဆောင့်မိသည့် ဒဏ်ကြောင့် မြေပြင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေး လှဲချကာ တအီးအီး အော်ညည်းနေရာသည်ကို မြင်မကောင်းသဖြင့် ပုဆိုးတစ်ထည်ယူကာ အုပ်ထားပေးရ သည်။

ထို့နောက် မည်သို့မျှ မထနိုင်တော့သည့် ဒိုင်ဗင်ဆရာကြီးအား ပုဆိုးပတ်ပေးကာ ၎င်း၏ အမှိုက်လှည်းပေါ်တင်ရင်း အိမ်သို့ ပြန်ပို့လိုက်ရလေသည်။ အိမ်သို့အရောက်တွင် ဘရူဂ္ဂလီ၏ ဖခင် ဖြစ်သူ တရုတ်ကြီးကား ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် အောက်ပါအတိုင်း ဆဲဆိုလေပြီ။

“မီးမေရိုး တီလောက် ကမြင်းတာ၊ ငါ့အိမ်ပြန်လာမပို့ပဲ မြစ်ထဲ မျှောလိုက်တာ မိဟုတ်ပွား...” တဲ့။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များဖြစ်ပြီး နှစ်ပတ်မျှအကြာတွင် ဒိုင်ဗင်ရွှေဘနှင့် မမိချို့လေး တို့ ပုဆိုးပြန်ပေးသည်မှ အပြေကာ ကြည့်နူးဆွတ်ပျံ့ဖွယ် အချစ်ဇာတ်လမ်း အပြေလေသတည်း။

လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ စက်ရုပ်

ဝီစကီပုလင်းကို အဖုံးဖွင့်မိပြန်ပြီ။ ဒါဟာ ဖွတ်မော်ဒန်အယူအဆအရ ဒီကွန်စထရပ်ရှင်း ဘာညာဆိုပြီး ရှိုးချင်ရှိုးပေါ့။ အနုပညာမှော်ဝင်ချင်ရင် မိမိကိုယ်ကိုယ် အရင်ဖျက်ဆီးပစ်ပါဆိုလား အော်စကာဝိုင်းလ်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး ပြောဖူးသလားလို့။ တစ်ပက် နှစ်ပက်လောက် ပက်ပြီးမှ ဂစ်တာ အစုတ်ကလေးကို ဆော့လို့ကောင်းတာကိုး ညည်း။ စကားမစပ်။ ကိုယ့် Alhambra စပိန်ဂစ်တာ အသစ်လေး မရသေးဘူး။

ကိုယ်ခုတလော CIA ၊ KGB လူထွက်တွေရေးတဲ့ စာအုပ်တွေ လိမ့်ဖတ်နေတာ။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ လူတွေကို စပိုင်လို့ ထင်ထင်နေတယ်။ ကိုယ်ဟာ သိပ်အထီးကျန်လွန်းတဲ့ ကောင်။ စာအုပ်ရယ် ဂစ်တာရယ် မရှိရင် ရှားသွားမလားပဲ။ အလုပ်ထဲက လူတွေနဲ့ ကိုယ်အပြင်မှာ မဆက်ဆံဘူး။ အပြင်မှာ ကိုယ်ဆက်ဆံတဲ့လူတလည်း ဦးကြည့်တစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်။ ဒီဆန်းဒေးမှာ မှုတ်ချည်ခေါက်ဆွဲစား။ ရန်ကင်းဘော်စတွန်ဖက် လက်ဖက်ရည်သောက်ဖို့ ခေါ်ဦးမှပါ။ ကိုယ်ဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အထီးကျန်ခဲ့တာ ကြာပေါ့။ ခုလည်း အရင်တိုင်းပဲ။ ကိုကို ဆစ်ကလက်တွေ အရမ်းမသောက်နဲ့ကွယ် တို့၊ မောင်ရှင်ဒီခွေးမကြိုက်တဲ့ အရည်တွေ သောက်သောက်မနေနဲ့လို့ ဆူမယ့်သူလည်း မရှိဘူးရယ်။ ကိုယ် တကယ်လိုချင်သေးသလားလို့ မေးကြည့်တော့ မသေချာတော့ပြန်ဘူး။ ကိုယ် တစ်ခါတလေပြန်မေးကြည့်နေတယ်။ ဝိုင်းဖြစ်တည်မှုက ဘာလဲ။ မသေချာဘူးရယ်။ ဝေဝါးနေတယ်။

ဒါထက် ဒေါ်နန်းမေမေကြည်ကို ကိုယ်အံ့ဩတယ်။ သူ့ယောက်ျားက ထမင်းရောင်းတဲ့ ကောင်တဲ့။ အဟက်... ရုပ်က ကျောက်ဘီလူးရုပ်ကြီး။ ကိုယ်က မင်းသားလေးလို ချောမနေပါဘူး။ ပေါက်စီရုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် သူ့ယောက်ျားထက်တော့ သာပါသေးတယ်။ ဘယ်နှယ့်။ ကိုယ့်ကို အမြဲတမ်း တက္ကသိုလ်မယ် ထိပ်ဆုံးရအောင် လုပ်ရမယ် ဘာညာ ဆူပွက်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးက ထမင်းရောင်းတဲ့ ကောင်နဲ့ ညားသွားရသလား။ တစ်ခါတလေကျ မိစ္ဆာစွာ သိပ္ပံပညာရှင် ဘွဲ့သုံးခုရတဲ့ မိန်းမတွေဟာ အံ့ဩစရာ အတော်ကောင်းတာပဲ။ ကိုယ်က ဘုန်းကြီး ဦးစိသုဒ္ဓဆီမယ် ငယ်ငယ်က အင်္ဂလိပ်တွေ ဘာတွေ လေ့လာဖူးတော့ ဒီကောင်ကြီးက ယုတ်ကမ်းမယ့်ကောင်ကြီး ဆိုတာ ရုပ်ကြည့်တာနဲ့ သိနေပြီ။ ဒေါ်နန်းမေမေကြည်... ခင်ဗျာကို ဒီကောင် ကိုယ့်လို ဇက်ကြောဆွဲမပေးဘူးမလား ဟဲ့ ဟဲ့။ ဂရုတစိုက်လည်း ယုယမယ့်ပုံ မပေါက်ဘူးရယ်။ ကိုယ်က သာမန်ကောင်ပါ။ မင်းကို စိတ်တိုရင် အော်ဖူးတယ်။ လူကိုး။ စိတ်ဆိုးတယ်။ ဒေါသ ထွက်တယ်။ ကိုယ် မင်းကို မညာဖူးတာတော့ အသေချာပဲ။

ဒါထက် ဒေါ်နန်းမေမေကြည် ဘာညာ ကိုယ် လျှောက်လျှောက်ပြောတာ အဲ့ဒီထမင်းရောင်းတဲ့ ကျောက်ဘီလူးရဲ့ မိန်းမကို တမ်းတနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ပြန်မရနိုင်

တော့တဲ့၊ ကိုယ့်ကို အင်မတန်ကြင်နာခဲ့တဲ့ ခပ်ပိန်ပိန်ကောင်မလေးကို တမ်းတနေတာရယ်။
 ချစ်တယ်လို့ ၁၁ ခါပဲ ပြောဖူးတယ်နော်လို့ စကားနာထိုးခဲ့တာ မှတ်မိပါသေးတယ်။ ဒီမယ် စကားလုံး
 တွေဟာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းတယ်။ ကိုယ် မရေမတွက်နိုင်အောင် ပြောဖူးတာက မင်းဟာ ငါ့ရဲ့မေ
 လေးပါကွာ ဆိုတာ မင်းသတိမထားမိဘူးမလား အဟက်။ နေရောင်မမြင်ရတဲ့ အေးစက်နေတဲ့
 ဒေသမှာ အသက်ရှင်သန်အောင် နှစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်ခဲ့ကြရတဲ့ လူသားနှစ်ယောက်ဟာ
 ရဲဘော်ရဲဘက်တွေပေါ့။ ဘယ်ချစ်သူတွေထက်မဆို အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းနားမလည်ခဲ့
 ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့လည်း ကိုယ့်အထုပ် ကိုယ်ထမ်း ကိုယ့်လမ်းကိုယ်လျှောက်ပေါ့ ကိုယ့်ရဲ့မေ
 လေးရာ။

ကိုင်း ကိုယ်တစ်ပက်လောက် ထပ်ချလိုက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် scarborough fair ကို
 ဂစ်တာနဲ့ တစ်ခါလောက်ဖြစ်ဖြစ် တီးလိုက်ဦးမယ်။ မုဒကုန်ရင် ဂစ်တာကို ကြိုးလျှော့ပြီး အိပ်ရာထဲ
 ဝင်၊ စပိုင်ဟောင်းတွေရေးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ဖတ်ရင်းအိပ်ပျော်သွားလိမ့်မယ်။ နက်ဖန်
 မနက်အစည်းအဝေး ၃ ခု တက်မယ်။ ကိုယ်ဟာ လူယောင်ဆောင်ထားတဲ့ စက်ရုပ်တစ်ကောင်ပေါ့။

မသက်ဆိုင်ခြင်းများ

တစ်ခါတလေကျ ရှင်းပြလို့မရတာတွေ ရှိတယ်။ အထူးသဖြင့် ခင်ဗျား ဘယ်နေရာ ရောက်နေတာလဲပေါ့မူတည်တာကိုးဗျ။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက၊ ဧရာဝတီမြစ်ထဲက သင်္ဘောတစ်စင်းရဲ့အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ ကျနော် လိုက်လာတယ်။ ညနေ နေဝင်ရီတယောပေါ့။ ဆစ်ကလက်ဖွား၊ ဘီယာမော့ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို ငေး၊ လေက တဖြူးဖြူးနဲ့ အင်မတန်ဖိမ်တာပေါ့။ အဲဒီခေတ်က တရုတ် သုံးထပ်သင်္ဘောတွေ ရောက်ခါစဆိုတော့ သင်္ဘောပေါ်ပါတဲ့ ဆောင်းဘောက်စ်တွေ ဘာတွေနဲ့ သီချင်းတွေ စွတ်ဖွင့်တာရယ်။ သီချင်းကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တောသီချင်းလေးတွေပေါ့။

အဲမယ် သီချင်းတွေလည်း ဆုံးသွားကော ဂစ်တာသံတစ်ခု ထွက်လာတာဗျ။ ကလပ်စစ်ကယ် ဂစ်တာသံ။ သီချင်းက Cavatina ဆိုတဲ့ သီချင်းဗျ (သီချင်းဆိုလို့ အဆိုပါတာမျိုး မဟုတ်၊ မယ်လိုဒီသက်သက်)။ အဲဒီသီချင်းက သမင်လိုက်မှဆိုး ဓာတ်ရှင်ထဲက theme ဗျ။ ဒီတော့ကာ အဲဒီဓာတ်ရှင်ကို ပြေးမြင်ကော။

အင်မတန်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝီယက်နမ်စစ်မှာ သုံးပန်းဖြစ်တော့ ဝီယက်ကောင်းတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခြောက်လုံးပူးထဲ ကျည်နှစ်တောင့်ထည့်ပြီး ဆုံလည်ကို ဖွတ်နေအောင် လှည့်၊ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ နားထင်ကို သေနတ်နဲ့တွေ့ပြီး ပစ်ရတဲ့ ရပ်ရှင်းရှူးလက်ဆော့ခိုင်းတာဗျ။ ဝီယက်ကောင်းစစ်သားတွေက ဘေးကနေ လောင်းကစားလုပ်။ အင်မတန် တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်း။ ရောဘတ်ဒီနိုရိုးနဲ့ ခရစ္စတိုဇာဝေါလ်ကန်တို့ရဲ့ မှော်ဝင်နေတဲ့ သရုပ်ဆောင်ချက်တွေ။

ကိုယ့်နားထင်ကိုယ်တော့ အံ့ကြိတ်ပြီး ရောဘတ်ဒီနိုရိုးရဲ့ သေနတ်မောင်း ဆွဲညှစ်ဟန်။ ကျည်မထွက်ဘူး။ ခရစ္စတိုဇာဝေါလ်ကန်တစ်ယောက် သူ့အလှည့်မှာ နားထင်ကို ခြောက်လုံးပူးနဲ့ ထောက်ထားရင်း မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ “ငါမပစ်ရဲဘူး ငါမပစ်ရဲဘူး” လို့ အော်၊ ဝီယက်ကောင်းတွေက ပါးတွေ နားတွေရှိက်။ ရောဘတ်ဒီနိုရိုးက “နှစ်ကို ပစ်ပလိုက်စမ်းပါကွာ၊ မပစ်ရင် မင့်ကို သူတို့ ပစ်သတ်မှာကွ” လို့ သူ့သူငယ်ချင်းကို အာခေါင်ခြစ်ပြီး အော်ရင်း ငို၊ ကျနော်ဘယ်တော့မှ မမေ့တဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းပေါ့။

ခုနကပြောတဲ့ Cavatina သီချင်းက အဲဒီဇာတ်ကားရဲ့ဇာတ်ဝင်တေးဗျ။ အဲဒီတော့ကာ နေဝင်ရီတယောမှာ မတော်တဆ ကြားလိုက်ရတဲ့ ဂစ်တာသံကြောင့် ကျနော် မျက်ရည်ကျလာတာပါပဲ။ အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့၊ ကျနော်ဘေးနားမှာ ထိုင်နေတဲ့၊ တစ်နေကုန် တူတူဖဲဝိုင်း

ထောင်လာတဲ့ လူတွေက ဝိုင်းမေးတော့တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငိုတာလဲ ကောင်လေး တဲ့။ ကျနော် သူတို့ကို ဘယ်လိုမှရှင်းပြလို့မရခဲ့ဘူး။ ရပ်ရှင်းရှင်းလက် ကစားနည်း။ သမင်လိုက်မှဆို။ သိပ်ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ၊ ကာဗာတီးနား ဂစ်တာသံ၊ ဟင့်အင်း သူတို့နဲ့ ဘာမှမသက်ဆိုင်ပါဘူး။

အဲလိုပါပဲ လောကကြီးမယ်... တစ်ခါတလေကျတော့ လူတိုင်းကို ခင်ဈားပြောပြလို့ မရ တာတွေ အများကြီးပဲဗျာ။

နီညိုရောင် ဗမာဝတ္ထု

လူ့ဘဝဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံမှာ သမိန်ပေါသွပ်ကာတွန်းဆန်သလို တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဗမာ ဝတ္ထုဆန်လွန်းတာမျိုးလည်း ရှိသေးတယ်။

ဆိုကြပါစို့။ ကိုယ်တိတ်တိတ် ကြိတ်သဘောကျနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကိုယ့်မယ် ရှိတယ်။ တော်တော် ချောတာကိုးဗျ။ သူ့ဖေစာတွတ်ခါအကောင် ဟုတ်လား။ ဟင့်အင်း ကိုယ် ဘယ်သိမလဲ။ သူက ကိုယ်နဲ့ အလုပ်ထဲ ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်တဲ့သူ။ ဗမာအမျိုးသမီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်မှာ ဗမာဆိုလို့ ကိုယ်ပဲရှိတာ ဆိုပါတော့။ ကိုယ်နဲ့သူက အလုပ်ကိစ္စက လွဲပြီး ဘာမှသိပ်မပြောကြဘူး။ ကိုယ်က တစ်ချိန်လုံး ပေါက်ကရ ပြောပြီး ပြုံးရယ်နေတတ်တဲ့ ကောင်။ နီညိုရောင်ဆံပင်အတွန့်လေးနဲ့ သူက ရံဖန်ရံခါ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးတာက လွဲပြီး မျက်နှာက အမြဲ ခံစားချက်မဲ့နေသလို ငြိမ်သက်နေတတ်တယ်။ ထမင်းစားချိန်ရောက်ရင်လည်း ကိုယ့်လို ဟိုခိုင်း ဒီခိုင်း ပတ်ကူးပြီး ဟေးလားဝါးလား လုပ်တာမျိုးမဟုတ်ပဲ ခေါင်မိုးထပ်က ထမင်းဆိုင်ထောင့် တစ်နေရာမှာ အစားတစ်လုပ် စားလိုက် စာအုပ်တစ်မျက်နှာ ဖတ်လိုက်နဲ့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးရယ်။ တစ်ခါတလေ သူ့စာအုပ်တွေ ကိုယ်ဆွဲယူကြည့်ပြီး လျှောက်လှန်(သူ့ဘာသာစကားမှ ကိုယ် နားမလည်တော့ ဘာတွေမှန်းမသိပေမယ့် တချို့နားမည်တွေဆင်မွယ်ဘက်ကက်တို့၊ ဆတ်တို့၊ ဝှိုက်စ်တို့ကို လက်ညှိုးထောက်ပြပြီး) ငါဒီဆရာတွေကို သိတယ်ဟာ ဘာညာ ဝင်အာလူးဖုတ်ရင် ဘာမှပြန်မပြောပဲ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးနေတတ်တယ်။

ကိုယ်သတိထားမိတာက ကိုယ်နဲ့သူဟာ ဆန်ကျင်ဖက်တွေ၊ အလုပ်ထဲမှာလည်း သူက တည်ငြိမ်ပေမယ့် ကိုယ်က မှန်တယ်ထင်ရင် ခေါင်းမာမာနဲ့ ဒေါသတကြီး ငြင်းခုံအော်ဟစ်တတ်တဲ့ ကောင်။ စာလေး ပေလေး ဝါသနာပါကြတာတော့ တူပါတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကိုယ် သူ့ကိုသဘောကျပေ မယ့် အပြင်တူတူသွားမလားလို့ တစ်ခါမှ မခေါ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ပန်းဆိုးတန်း စာအုပ်တန်းမှာ တစ်ခါ မတော်တဆတွေ့လို့ သူလိုချင်တဲ့ ရွှေရိုးရေးတဲ့ ဗမာပြေအကြောင်းစာအုပ် လိုက်ဝယ်ပေးရင်း ရန်ကုန်တီးပောက်စ်မယ်လက်ဖက်ရည်တစ်ခါ တူတူသောက်ဖူးတယ်။ ဒီလောက်ပါပဲ။

နောက်တော့ အလုပ်သဘောသဘာဝအရ သူပြန်သွားတယ်။ ကိုယ်တို့က လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေပဲလေ။ ကိုယ့်ဘေးမှာ ထိုင်နေတတ်တဲ့ သူမရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ဟာတာတာပေါ့။ ကြိတ်ဆွေးသလိုလို ဘာလို့လို့ရယ်။ နီညိုရောင်ဆံပင်အတိုလေး မရှိတော့ဘူး။ မင်းဆွေးနေတာ မလားဘာညာ တခြားကောင်တွေ ဝိုင်းစရင် ဟီဟီ . . . ငါအခွင့်အရေးတွေ ပေးခဲ့တာပဲ။ သူမှ ငါ့ကို အပြင်ခေါ်မထုတ်တာလေလို့ မျက်နှာပြောင်လိုက်သေးတာ။

ဒီလိုနဲ့ နည်းနည်းကြာတော့ ကိုယ်ရုံးချုပ်မှာ အစည်းအဝေးသွားတက်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ် ဗီဇာလျှောက်နေဆဲ မထင်မှတ်ပဲ သူ့ဆီက အီးမေးလ်လာတယ်။ နင်လာမယ်ဆိုလို့ ပျော်တယ်။ ငါ့ရဲ့ တစ်လ ဗကေးရှင်းရထားတာ ဆိုတော့ Munchen မှာ ခဏပြန်နေခဲ့တာ။ နင့်ကို ငါ ဟစ်တလာရဲ့ ဝံပုလွေဂူကို လိုက်ဖို့မယ်လေတဲ့။ ကိုယ် ရေလည်ပျော်ရအောင်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ် နားမလည်တာတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။

တိုတိုပြောရရင် ကိုယ်ရောက်သွားတဲ့ နှစ်ပတ်အတွင်းမှာ သူပေါ်မလာခဲ့ဘူး။ ကိုယ့်မှာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်လည်း မရှိဘူး။ တခြားလူတွေကို မေးရမှာလည်း ရှက်နေခဲ့တယ်။ တစ်နိုင်တည်း ဖြစ်ပြီး အီးမေးလ်တွေ အပြန်အလှန်ပို့နေကြတယ်။ ဘယ်လိုလဲ အလုပ်ကိစ္စ၊ ရာသီဥတုအခြေနေ၊ သွားရေးလာရေး အဆင်ပြေလား။ ဘာတွေမှန်း ကိုယ်နားမလည်တော့ဘူး။ ကိုယ်လည်း အမြင် ကတ်ကတ်နဲ့ “အေးအားကို မအားဘူးသိလား” လို့ အီးမေးလ်တစ်စောင်ရေးပြီး ပို့ထည့်လိုက်တယ်။ နောက်ထပ်ဘာမှ ပြန်မလာတော့ဘူး။

ဒီလိုနဲ့နောက်ဆုံး သူ့နဲ့လျှောက်လည်မယ်လို့ ရည်စူးပြီး အပိုနှစ်ရက်ချွန်ထားခဲ့တဲ့ စနေ တနင်္ဂနွေကို ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဟိုတယ်ဝရန်တာပေါ်ကနေ ရှေးဖွား အလက်ဇန္ဒားပလက်စ် ရင်ပြင်ထဲက ဂစ်တာဝိုင်းတွေ ပျော်ဖြူနေတဲ့ကလေးတွေ၊ မိသားစုတွေကို ထိုင်ငေးရင်း ကုန်ဆုံးခဲ့ ရတာပေါ့။

ကိုယ် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ အလုပ်ထဲက ကောင်တွေက ဘယ်လိုလဲ အခြေနေ ကောင်းခဲ့သလား။ နီညိုရောင်ဆံတိုလေးက မင်းနေတဲ့ ဟိုတယ်နားမှာ တစ်ယောက်တည်း အိမ်ငှား နေတာဆိုတော့ သူ့အိမ် သွားလည်တယ်မလား ဘာညာနဲ့ ဝိုင်းမေးကြတာကို မတွေ့ခဲ့ပါဘူးကွာ လို့ ရယ်ကျဲကျဲ ပြန်ဖြေရင်း မခံချိမခံသာပေါ့။

ရက်နည်းနည်းကြာတော့ ကိုယ့်ဆီ သူ့အီးမေးလ်ပို့ပြန်တယ်။ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ ပါလာလို့ ဖွင့်ကြည့်တော့ ရထားလက်မှတ်ကလေး နှစ်စောင်ရယ်။ ငါတို့ ဝံပုလွေဂူ သွားမလည်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ နင် နေတဲ့ ဟိုတယ်ရှေ့က အလက်ဇန္ဒားပလက်စ်ရင်ပြင်ကို ငါ့စက်ဘီးနဲ့ နေ့တိုင်းလာပြီး နင့်ဟိုတယ်ကို ထိုင်ထိုင်ငေးနေခဲ့တာ နင်ပြန်သွားတဲ့နေ့ အထိပဲ။ နင် ငါ့ကိုမချိန်းခဲ့တာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိပေမယ့် ငါဝမ်းနည်းရတယ် သိလားတဲ့။

ကိုယ်ဆိုတဲ့ အကောင်ဟာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် အူကြောင်ကြောင်နိုင်လွန်းခဲ့ ကြောင်း (ကိုယ်က မချိန်းပဲ သူက အရင်စချိန်းမလား စောင့်နေခဲ့တာကိုး) လက်မခံချင်ပဲ လက်ခံ လိုက်ရတယ်။

နီညိုရောင်ဆံတိုလေးနဲ့ ကိုယ့်အဖြစ်အပျက်ဟာ တကယ်တော့ ဗမာဝတ္ထုဆန်လွန်းခဲ့ တယ် မဟုတ်လားကွယ်။

စာအုပ်အမည် ကား . . .

အနောက်တိုင်းသားတို့အား ကျွန်ုပ် သဘောခွေရသည့် အကြောင်းအရင်းများထဲတွင် အဓိကကျသည့် တစ်ချက်သည်ကား ဒိုင်ယာရီခေါ် နေ့စဉ်မှတ်တမ်းအား တစ်သက်တာမှတ်တမ်း သဘောမျိုး ရေးမှတ်လေ့ရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့၏ မျိုးဆက်သစ်များဖတ်ရန် ချွန်ရစ်ထားလိုခြင်းလော မိမိဖာသာ အယားဖြေခြင်းလော ကျွန်ုပ်မသေချာပါ။

ဗမာစာပေတွင် အော်တိုဘိုင်ဒိုဂရပ်ဖီ ဟုခေါ်ဆိုရမည့် အရေးအသားတွင် ကျွန်ုပ် ဆရာ တင်လှေရှိသည့် အဘိုး ဆရာရွှေဥဒေါင်း၏ "တစ်သက်တာမှတ်တမ်းနှင့် အတွေးအခေါ်များ" သည် ခန့်ထည့်သလောက် အဘိုးလေးဆရာဖြစ်သည့် သော်တာဆွေ၏ "ကျနော့်ဘဝဇာတ်ကြောင်း" အတွဲလိုက်သည် ရွှင်ပျက်က သွက်လက်လှသည်။

သို့သော်ငြား ၎င်းတို့နှစ်ဦးစလုံးသည် မိမိတို့အကြောင်း မိမိတို့ပြန်ပြောင်းပြောပြရာတွင် တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်း ရိုးသားပါသလောဟု ကျွန်ုပ်မေးခွန်းထုတ်မိသည်။ ကျွန်ုပ်ဖာသာ စောကြောရာ တွင် မဖြစ်နိုင်ဟူသည့် အခြေသာရသည်။

ရွှေဥဒေါင်း၊ ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် ထွက်ပြေးသည့် အဖြစ်အပျက်သည် ယုတ္တိကင်းမဲ့ လွန်းနေသည်။ သော်တာဆွေ၊ တတိယနှင့် နောက်ဆုံးအိမ်ထောင် ဆရာမလေး အန်တီမေနှင့် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးတွင် ခဏတာမျှသာ တွေ့တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ သွားနှုတ်အဆက်တွင် မီးရထားဟိုတယ်သို့ ရောက်သွားကာ မပြန်တော့ဟု ဆိုထားသည်။ ကြိုတင်ကြံစည်မှု မပါသည် ဟု သေချာပါ၏လား။

ထိုကဲ့သို့သော အချက်အလက်များသည် ရီဇင်းနှင့် နှင့် ကမောင်းဆန်စ်ကို အင်မတန် အားပြုတတ်သည့် ကျွန်ုပ်အတွက် လက်ခံနိုင်လောက်ဖွယ်ရာ မဟုတ်ချေ။ မက္ကောလေးအား ဆရာ တင်သည်ဟု ဝန်ခံဖူးသည့် ရွှေဥဒေါင်းနှင့် ရွှေဥဒေါင်းသာလျှင် မိမိ၏လက်ဦးဆရာဟု ဆိုဖူးသည့် သော်တာဆွေ ဆိုသည်ကား ကျွန်ုပ်မမီလိုက်ပဲ ဆရာတင်သည့် အဘိုးဆရာများသာ ဖြစ်သော်ငြား အတော် "ရွှေ" တတ်သည့် လူကြီးများပေတကားဟု လှောင်ပြိုးပြိုးခွဲဖူးကြောင်း ကျွန်ုပ် ဤနေရာ တွင် ဝန်ခံလိုသည်။

သို့သော် ယခု အသက်အရွယ် အတန်ရလာသည့် အချိန်တွင်၊ လားလား၊ ထိုမှတ်တမ်း များကို ရေးစဉ်က ကျွန်ုပ်၏ အဘိုးဆရာများကား ဆင်လောက်ကြီးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ ဖြစ်နေ ခဲ့ပြီး မိမိတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုလူ့ဘောင်စည်းမျဉ်းများအရ ရွက်ကုန်ဖွင့်ကာ မရေးနိုင်၊ မရေးရဲခဲ့ကြခြင်း ပါလားဟု နားလည်စပြုခဲ့ရလေသည်။

ဤတွင် ဆရာဒဂုန်တာရာ၏ နာမည်ကျော်အပြုံးဖြင့် ကျွန်ုပ်ပြုံးမိလေပြီ။ ငါကား အဘိုးဆရာများကဲ့သို့ နိုင်ငံကျော်မည်သူ မဟုတ်ချေ။ ဟိုအရင်တလောဆီက အာဇာနည်နေ့ နာမည်ကျော်ခြင်းမျိုးကား ကောင်းသော ကျော်ကြားခြင်း မမည်။ ငါ့တွင် ဂုဏ်သိက္ခာ ဘာကြီး ညာကြီးဟူ၍ လည်း တစ်သက် ရှိမလာနိုင်။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဘာတစ်ခုကိုမျှ ထောက်ထားညှာတာစရာ မရှိလေ။ စိတ်ကုန်လက်ကုန် သုတ်ကာ တစ်သက်သာ မှတ်တမ်းတစ်ခုအား ရေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်လော။ နောင်တစ်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မသေသေးသော်...။

(အဘိုးဆရာကြီး ရွှေခေါင်း၏ ဒီဋ္ဌဒီဋ္ဌမတ္တံ၊ လက်တွေ့ကျင့်စဉ် ကဲ့သို့သော စာပေများအား အရည်ကြိုသောက်ထားသောကြောင့် တရားနုလုံး အမြဲသွင်းသဖြင့် ဤစကားကို ဆိုသည်။) ကျွန်ုပ် ကံကောင်းထောက်မ၍ အိုမင်းခွင့်ရသော် တစ်ဘဝလုံး ရှုပ်ရှက်ခတ်ကာ အတက်အကျ အနိမ့်အမြင့်များလှသည် ကျွန်ုပ်အကြောင်း ကျွန်ုပ် တစ်လုံးတစ်ပါးမျှ မဖုံးကွယ်ပဲ မှတ်တမ်းတစ်ခု ရေးကာ ချိန်ထားခဲ့မည်။

ကျွန်ုပ်ပြောပြမည့် အဖြစ်အပျက်ပါ လူများကား ထိုအချိန်တွင် ကွယ်လွန်နှင့်ပြီ။ သို့တည်းမဟုတ် ထိုမှတ်တမ်းအား လက်လှမ်းမမီနိုင်လောက်တော့သည့် အရွယ်သို့ ရောက်ရှိပြီး သားဖြစ်နေလိမ့်မည်။

ဖတ်မိသော လူတို့ကား မယုံကြည်နိုင်လောက်ဖွယ် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ပြင်းပြသော တုန်လှုပ်ခြင်းများခံစားရလတ္တံ့။ ။ အင်မတန်ယုတ်ကန်းသော အမူအကျင့်များကို ဖတ်ရှုရသောကြောင့် ကျွန်ုပ်အား ရှုံ့မှန်းသွားလတ္တံ့။ စိတ်ခံစားမှုပြင်းထန်လွန်းသော ကျွန်ုပ်ကြောင့် နှလုံးမချမ်းမြေ့သော အရသာကို ခံစားရလတ္တံ့။ မိုက်ရွှားရဲဆန်လွန်းသည့် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ဘုရားပွဲတွင် ချားရဟတ် စီးသကဲ့သို့ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လတ္တံ့။ ဘဝတစ်ခုလုံး အလွမ်းဇာတ်များ ခင်းလွန်းခဲ့သောကြောင့် ကြေကွဲငေးငိုင်းလတ္တံ့။ ရယ်မောပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များကြောင့် ကျွန်ုပ်ကား မည်သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်နည်းဟု ရောရမ်းမှန်းဆကာ ချစ်ခင်စုံမက် လတ္တံ့။

မှတ်တမ်းကို ဖတ်ရှုပြီးဆုံးသော် ထိုမှတ်တမ်းရေးသူသည် လူ့လောကတွင် သက်ရှိ ထင်ရှားရှိသေးသလောဟူသည့်စူးစမ်းစိတ်ဖြင့် လိုက်လံရှာဖွေချင်သည့်စိတ်ဖြင့် နိဂုံးချုပ်လိမ့်မည်။ (ကျွန်ုပ်သေဆုံးမှ ထိုမှတ်တမ်းအား ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိရန် ရှေ့နေ့ရှေ့ရပ်ဖြင့် အပ်နှံခဲ့မည်ဖြစ်သောကြောင့် မှတ်တမ်းရေးသူအား ဖတ်ရှုသူများ ရှာဖွေရန်မဖြစ်နိုင်တော့ပါ)

အဘိုးဆရာကြီးနှင့် အဘိုးလေးဆရာတို့၏ မြေးတပည့်ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ကျွန်ုပ်၏ မှတ်တမ်းအား ခန့်ထည်စွာ အမည်ပေးခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ စာအုပ်အမည်ကား...

“ဒီစာအုပ်ကြောင့် နှင့်တို့ တဆတ်ဆတ်တုန်စေရမယ်” ။ ရေးသူ ပါဠိယွန် ဟူသတတ်။

စကားပြောတဲ့ သီချင်း

မျိုးကျော့မြိုင်ပေါ်ပေါ်ချင်း ကိုယ်တို့မြို့နယ် လူမသိဘူး။ ကိုယ်တို့ အင်မတန်ရူးခဲ့ရတာ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အခွေဆိုင်ပိုင်ရှင်က သူများလာကူးခိုင်းတဲ့ အခွေလေးတွေ နောက်ဖက် တိတ်သားအပိုတွေ ကျန်သမျှမှာ သူ့သီချင်း အပိုင်းအစလေးတွေ ထည့်ထည့်လွှတ်တတ်တယ်။ ကိုယ်တို့တတွေ(စုစုပေါင်း နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်) “မိုးကောင်းကင်မှာ” ကို နားထောင် ပြီးဝမ်းနည်းဆွေးမြေ့ခဲ့ဖူးတာပေါ့။

“ငိုနေပြန်လည်း ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း . . . ရယ်နေပြန်လည်း ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းပဲ...” ဆိုတဲ့ နေရာနားမယ် မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ ဝဲလို့၊ ကြယ်စုတွေကြား... အိုးဟိုဟိုဟို ...ဆိုတဲ့နေရာမယ် မူးမူးနဲ့ ငိုရပြီ။

နူးအေ့ရိုက်က အမျိုးအစားကို ကိုယ်တို့မှ မကြားဖူးသေးတဲ့ကာလကိုး။ “အဝေးကြီး” ဟာ အနစ်ဂ်မာအဖွဲ့ရဲ့ လင်းပိုင်တစ်ကောင်ရဲ့ အိပ်မက်သီချင်း(ဝီယာနိုသံနဲ့ ပင်လယ်သံသက် သက်) ကို စာသားလှလှလေး သွတ်ထားတာမှန်း မသိသေးဘူး။

“သစ္စာရှိကြား” ဆိုတဲ့သီချင်းမယ်ဖီးလ်အပြည့်နဲ့ နားထောင်နေဆဲ “တူ...” ဆိုတဲ့ရထား ဥသြသံကြီး ထွက်ကျလာတဲ့အချိန် ကိုယ်တို့တွေ တုန်တုန်ယင်ယင်တွေဖြစ်။ သူ့ဟာက ကဗျာတွေ ရယ်။ အရမ်းလှတဲ့ ကဗျာတွေ။

“ကိုယ်တစ်နေရာကို ထွက်သွားချင်တယ်
လေထဲမှာ လွင့်နေတဲ့အတွေးတွေနဲ့အတူ စီးမျောရင်း
အမြင့်မားဆုံး လျှင်မြန်မှုနဲ့ ဇာတ်သိမ်းချင်တယ်
နောက်ဆုံး ငါမြင်လိုက်တယ်
တံခါးပေါက်တစ်ခု ပွင့်နေတယ်
ပေါ့ပေါ့လေးပဲ ငါ... ထွက်သွားလိုက်တယ်...”

အဲ့ဒီမယ်နွဲ့ယဉ်ဝင်းအသံက အေးချိုလေးနဲ့ ဝင်လာရော

“အခြံအရံ နတ်သမီးပေါင်းများစွာ
ပူလောင်နေတဲ့ ငါ့ရဲ့နှံ့ဘေးမှာ
အခြွေအရံတွေဘေး ခြံရံထား ငါဟာပေါ့ပေါ့လေးပါလား...”

ကြွေတာကြွေတာဆိုတာလေ။

ဒါတွေ ဘာလို့ပြောပြနေတာလဲဆိုတော့ကာ ငါဟာ စကားပြောတဲ့ သီချင်းတွေလည်း ခံစားတတ်ပါတယ်ဆိုတာ အဓိကပြောချင်တာ သိလား။ အိမ်နိမ်ဘာညာ ငါ ရေလည်ကြွေတာ။ အဲဒီမယ် နောက်ပိုင်း စကားပြောတဲ့ကောင်တွေ ခေတ်စားလာပါ ပကောလား။ သူ့မေတစ်တီတူး ညောင်နာနာအသံနဲ့ သနားကြပါသနားကြပါလို့ အော်တဲ့ကောင်တွေပါပေါ့လာတာ။

တစ်ရက် အိမ်ပြန်တော့ ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် ဓာတ်စက်ကြီးဖွင့်ပြီး ရေလည်ခံစား နေရော။ ဆန်းဆန်းပန်းကြိုင်ဆိုလား ဘာဆိုလား။ မရပ်မနားကြီးဗျာ၊ ဖွင့်နေတာ။ စာဖတ်လို့ တောင် မရတော့ဘူး။ ၂ နာရီလောက်ကျတော့ စာဖတ်ရာကထ သောက်ရေတစ်ဖန်ခွက်ခပ်ပြီး ဓာတ်စက်ရှေ့ တစ်ရိုတသေ သွားချပေးလိုက်တယ်။ ညီမလေးက မေးကော၊ "ကိုကို ဘာလုပ်တာ လဲ" တဲ့။

“နင့်ကောင် စကားအကြာကြီးပြောနေရတာ အာခြောက်မယ်စိုးလို့” လို့။

အတိတ်ကို ဖော်သော်

လောင်းကစားခိုင်းတွေအကြောင်း ပြောလို့ သတိရသွားမိတာ တစ်ခုလေး ပြောပြဦးမယ်။ အာဏာရှင်တွေကို သူနည်းသူဟန်နဲ့ တော်လှန်ခဲ့ကြတဲ့နေရာမယ် လောင်းကစားသမားတွေပါ ပါခဲ့ကြတာ။ ဥပမာ ကောင်ခိုင်တစ်ယောက်။

ကနဦးအနေနဲ့ ဥပမာ ကောင် ဆိုတာဘာလဲ အရင်ရှင်းပြမယ်။ လူပုံအလယ်မှာ ကတ္တီပါ အိတ် အနီကို ဝါးလုံးအဖျားထိပ်ကို ဆွဲတင်လိုက်တယ်။ အဲဒီ အိတ်အနီထဲမှာ တိရိစ္ဆာန်ပုံပါတဲ့ ဖိချပ်တစ်ချပ်ကို သံဗူးအပြားလေးနဲ့ ထည့်ထားတယ်။ အဲဒါ ဥပမာ ကောင်သော အကောင်တွေထဲက ပေါက်ကောင်ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို တင်ချင်တိုင်းတင် ဖွင့်ချင်တိုင်းဖွင့်လို့ မရဘူး။ ကျောက်သင်ပုန်းတစ်ချပ်ပေါ်မယ် ကဗျာလေးတစ်ခုဖွဲ့ပြီး ရေးပြထားရတယ်။ အဲဒါကို အတိတ်လို့ ခေါ်တယ်။ အတိတ်ပေးထားတာပေါ့။ အတိတ်အပြင် နောက်ထပ် အတိတ်စိမ်း ဆိုတာကိုလည်း တစ်ကြောင်းတစ်ပါး ထပ်ပေးထားသေးတယ်။ အဲဒီအတိတ်ကဗျာ အတိတ်စိမ်းတွေကို ဖတ်ပြီး ကဗျာဆိုလိုရင်းက ဘာအကောင်ဖြစ်မယ် ထင်သလဲ ဖော်ရတယ်။ ပြီးရင် ကိုယ်ထင်တဲ့အကောင် ကိုယ်ထိုး။ တိုက်ရင် ၂၅ ဆ လျော်တယ်။

အကောင်ကို အချိန်စေ့ရင် ဝါးလုံးပေါ်က အောက်ချပြီး ဖွင့်တယ်။ ရေးထားတဲ့ ကဗျာနဲ့ မဆီမဆိုင် မဖြစ်ရဘူး။ ခိုင်လုပ်သူက ရှင်းပြရတယ်။ ဆိုလိုတာက ဥပမာ ကောင်ခိုင်ဆိုတာ သောက်ချင်တစ်ကောင် တက်လုပ်လို့မရဘူး။ မှတ်မိနေတာလေး ရေးပြမယ်။

(အတိတ်)
“သစ္စာတောင်ခြေ
အလွမ်းပြေ
ငါလေ မင်းလောင်း
ထီးဖြူဆောင်း”

(အတိတ်စိမ်း)
“ဘေးပေါင်းကင်းကွာ နိဗ္ဗာန်ရွာသို့” တဲ့။

ကိုင်း မလှဘူးလားဗျာ။ ဖတ်ပြီး ဘာအကောင်ဂုဏ်ထားတာလဲ တွေးပေရော့ပဲ။ ခုခေတ် ရေးတဲ့ ကဗျာတွေနဲ့ ဥပမာ ကောင်ဖွင့်လို့ မရလောက်ဘူး ထင်တယ်နော်။ ပြန်လမ်းမရှိတဲ့ မြစ်ထဲ ခုန်ချလိုက်တယ် လေထီးမပွင့်ခဲ့ဘူး... ဘာညာတွေ အလုပ်မဖြစ်လောက်ဘူး။ စကားမစပ် ကဗျာဆရာ

ဝေးခေါင်တို့ ဘာတို့ကလည်း ဥင် ကောင်ခေတ်မယ် လူပျိုဖြစ်လာတာဆိုတော့ ကဗျာတွေဘာတွေ
ဒိုင်တွေကို ရှိဒိုးရေးဖူးပေးသလား မေးကြည့်ကြပါလား။

ကိုင်း လိုရင်းဇာတ်လမ်းကို သွားရရင်၊ တစ်ရက် ဥ ပွဲနဲ့ လူတွေလည်း ဥင် ကောင် ကဗျာ
တွေချည့်ပဲ ရွတ်၊ အကောင်တွေ စဉ်းစား၊ အိပ်မက်က အတိတ်တွေ ဘာတွေ ကောက်တဲ့လူက
ကောက်၊ လောင်းကစားသံသရာ လည်နေတဲ့ကာလ။ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပြီးစ။ ထောက်လှမ်း
ရေးတွေ ခေတ်ထ၊ အိုလိုအချိန်။

အိုမယ် ည ၉ နာရီ ဖွင့်မယ့် ပွဲစဉ်တစ်ခုမှာ စပ်ထားတဲ့ ကဗျာက ရေလည်ဟောနေပြီ။
ကဗျာလေးက...

“ငါတိုင်းပြေ

ငါဘုရင်

ငါလုပ်ချင်တာလုပ်မည်”

အတိတ်စိမ်းက “တစ်ခါတလေတော့လည်း ဘုရင်မျော ပလွင်ပေါ်က ဆင်းပြေးရတတ်
၏” တဲ့။

အရေးအခင်းပြီးစဆိုတော့ ဒီကဗျာက ရေလည်ပွဲဆူနေပြီ။ ဝါးလုံးထိပ်က အကောင်ချ
ခါနီး လူတွေဆို အုံခဲနေတာ။ ထောက်လှမ်းရေးတွေကလည်း ထိုးသား အသွင်ယူလို့ လူအုပ်ကြား
ထဲမှာ။

ကတ္တီပါအိတ်အနီကို ဝါးလုံးထိပ်က ဆွဲချလိုက်တယ်။ ဒိုင်က အိတ်အနီကိုင်ပြီး ပေါက်
ကောင်ကြော့ညာဖို့ စင်ပေါ်တက်တယ်။ သံဗူးကို ဖွင့်တယ်။ အကောင်ပုံပါ ဖဲချပ်ကို ထုတ်ယူတယ်။
အခါတိုင်းလို့ ကဗျာကို မခံစားပြဘူး။ ပရိသတ်ဖက် ဖဲချပ်ကို လှည့်ပြပစ်လိုက်တယ်။ ပေါက်ကောင်
က ဒါပါပဲတဲ့။

အားလုံးဝိုင်းအော်ကြတာ

“ခွေး...ခွေး...ခွေး...”

ထိုးသားအသွင်ယူထားတဲ့ ထောက်လှမ်းရေးတွေက ဒိုင်ကို ချက်ချင်း လက်ထိပ်ခတ်ပြီး
ဖမ်းခေါ်သွားပါရောလား။

ဂျရွတ်ခန်းနှင့် ရင်ဆိုင်ခြင်း

တစ်ခုသောနေရာသီတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား မောင်ပါပီ အိမ်အတော်တွေနေ၏။ နွေကျောင်းပိတ်ရက် အိမ်ပြန်သွားသော ကျောင်းနေဖက် ယိုးဒယားချာတိတ်တစ်ကောင်၏ နှစ်ထပ်အိမ်ကလေးတွင် အလကားနေခွင့်ရထားသည် မဟုတ်လော။ မေပယ်ပင် ခပ်အုပ်အုပ်ကြားထဲမှ ၎င်းအိမ်ကလေးတွင် အင်မတန် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်ကျယ်လွင့်သော မီးဖိုချောင်ပါရှိသဖြင့် အစားကောင်း အသောက်ကောင်းကလေးများ ချက်ပြုတ်ကာ ဘီယာတစ်လုံးနှစ်လုံးဖြင့် မြည်းရင်း မိုးမြူမှုန်များဖြင့် လွမ်းဆွေးဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော ပတ်ဝန်းကျင်ကို မှန်ချပ်များမှတစ်ဆင့် ငေးမောရသည်မှာ တစ်သက်မမေ့နိုင်ဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းပင်တည်း။ ထိုမှတစ်ပါး ကျန်အားလပ်ချိန်များတွင် အလင်းရောင်ကောင်းစွာရသော ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးထဲတွင် လဲလျောင်းရင်းစာဖတ်ရသည်မှာ တစ်သက်မမေ့နိုင်စရာ အိမ်တစ်မျိုးပင်။ ဘီလပ်တွင် ကျယ်ဝန်းသော ဧည့်ခန်းပါသည့် အိမ်ကား ရှားပါဘီတောင်း။ ထိုစဉ်က မောင်ပါပီလက်ထဲတွင် ရွှေညွှတ်ခေါင်း၏ တစ်သက်တာ မှတ်တမ်း၊ သော်တာဆွေ၏ ကျနော့်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်း၊ ရန်အောင်မောင်မောင်၏ ထောင့်တစ်သက် အတွေ့အကြုံကိုသို့သော စာအုပ်များရထားလေရာ အင်မတန်ဟန်ကျနေလေသည်။

သို့သော် အဆိုပါ သာယာစိုပြေသည့် ဘဝကား တာရှည်မခံချေ။ နွေကျောင်းပိတ်ရက် ကုန်ဆုံးရန် တစ်လခန့်မျှ လိုသေးသည့်အချိန်တွင် အိမ်ရှင် ယိုးဒယားကောင်လေး၏ အတူနေရည်းစားဖြစ်သူ Jem ဟုခေါ်သည့် ယိုးဒယားမလေး ပြန်ရောက်လာသည်။ မဟာတန်း တက်နေသည့် ၎င်းကား သူမ တင်ရမည့် စာတမ်းအတွက် ပြင်ဆင်ရန် ကြိုတင်ရောက်ရှိလာခြင်းပင်။ အိမ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မျက်နှာခပ်မာမာဖြင့် ဆစ်ကလက်တစ်တောင့် ထုတ်ကာ မောင်ပါပီကို ပစ်ပေးသည်။ ဒါ နှင့်အတွက် Duke(သူ့ရည်းစားကောင်လေး နာမည်) ပါးလိုက်တာဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောကာ မျက်နှာလွှဲသွားသည်။ Jem ဆိုသည့် အဆိုပါကောင်မလေးကား ယူအက်စ်တွင် ငယ်စဉ်မှစ၍ ကျောင်းနေခဲ့ကာ ဘီလပ်တွင် တက္ကသိုလ်လာတက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ မိခင်ကား ယိုးဒယားရှိ နာမည်ကျော် ဘက်တစ်ခု၏ ထိပ်တန်းရာထူးယူထားသူသူဌေးမကြီးဖြစ်ရာ ၎င်းကား ပက်ဆံပေါ့ရင်ချောသည့် သူဌေးသမီးလေး ဖြစ်သည့်အားလျော်စွာ ဆံပင်ရှည်ရှည် ညှင်းသိုးသိုးဖြင့် ပရိုင်မတ်ကုန်တိုက်ထုတ် ၂၅ ကျပ်တန် ငွမ်းကပ်ဂျာကင်အစုတ်ကို ဝတ်ကာ ပွတ်ချွန်းဆေးလိပ်သောက်ရင်း ကျောင်းတက်လေ့ရှိသည့် မောင်ပါပီအား ကလေးကချေကောင်ဟု ယူဆကာ မတူမတန်သလို သဘောထားဟန်တူသည်။ သူ့ရည်းစား Duke ဆိုသည့် မောင်ပါပီသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ချာတိတ်သည်လည်း ယူအက်စ်နှင့် ကနေဒါတွင် အထက်တန်းတက်လာသည့် သူဌေးသားလေး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မောင်ပါပီကို အင်မတန်ချစ်ရှာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားခဲ့သည် မဟုတ်လော။

သူဆင်းရဲလေး မောင်ပါပီ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်သည်။ ကွန်ပျူတာကို ဖွင့်ကာ ဘဏ်စာရင်း ထဲတွင် မိမိပိုင် ပိုင်ကိစ္စ မည်မျှကျန်သနည်းကို စစ်သည်။ မိမိအား မကြည်ဖြူသည့် နေရာတွင် ဆက် နေရန် မဖြစ်တော့ပြီမို့ ငွေကြေးအခြေနေကို ကြည့်ကာ ဈေးပေါပေါ အိပ်ခန်းလေးတစ်ခု ရှာရမည် မဟုတ်လော။

ညနေစောင်းသော် ဤအိပ်တွင် နေရာသည်မှာ စိတ်မလွတ်လပ်တော့ဟု ခံစားမိသည် နှင့် အဝတ်အစားအပို အနည်းငယ်ယူကာ အပြင်ထွက်ရန် ပြင်သည်။ ဧည့်ခန်းတွင် Jem တစ်ယောက် ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့် အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေသည်ကို မြင်သဖြင့် ဝတ္တရားကျေ ဝင်နှုတ် ဆက်သည်။ ဧည့်သည်ဖြစ်သူကား ၎င်းတို့ စုံတွဲနှင့် အတော်ရင်းနှီးဟန်တူပြီး မြင်ဖူးနေကျ ရှုရွတ် ခန်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့် ကုလားသူဌေးသားလေးဖြစ်နေသည်။ ဘုရင့်ကောလိပ်မှ ပထမ ဘွဲ့ရခဲ့ပြီး ဒုတိယဘွဲ့ ထပ်ယူရန် မောင်ပါပီတို့တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်လာသည်ဟု ကြားဖူးသည်။ အဆောင်တွင် စီစဉ်ခွက်လေးတင်ကိုင်၊ ဆေးခြောက်လေး တဖွာဖွာဖြင့် ဖွန် အင်မတန်ကြောင် သော သူ့ကို မောင်ပါပီ မြင်ခဲ့ဖူးပေါင်း များလှပြီ။ မောင်ပါပီကို မြင်သည်နှင့် အဖော်မလုပ်ချင်သည့် အပြုံးဖြင့် ပြုံးပြသည်။ Jem က အသိပေးသည့်သဘောဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

“သူဒီမှာ ညအိပ်မယ်တဲ့၊ နှင့်အိပ်ခန်းပေးအိပ်လို့ရမလား”

“ရပါ... ငါဒီည ဟိုဖက်မြို့က ဘော်ဒါတွေဆီသွားမလို့”

“အိုခေ...”

တစ်ဖက်မြို့သို့ရောက်သော် မောင်ပါပီဘော်ဒါ ညီငယ်များကား ပျော်ရွှင်နေကြသည်။ ၎င်းတို့ အရက်ဝိုင်းပြင်သည်။ မောင်ပါပီ ချက်မည်ပြုမည်။ သောက်ကြ စားကြရင်း မောင်ပါပီ ပေါက်ကရဇာတ်လမ်းများ၊ အညှီအဟောက် ကိုယ်တွေ့စွန့်စားခန်းလေးများအား ကြားရတော့မည် မဟုတ် လော။ မိုးချုပ်စအပြုတွင် မောင်ပါပီဖုန်းကို ယိုးဒယားနံပါတ်တစ်ခုက အဆက်မပြတ် ခေါ် သည်။ ချက်ပြုတ်ရင်းတန်းလန်းဖြင့် ကောက်ကိုင်လိုက်ရာ...

“အကို မင်းဘယ်မှာလဲ... Jem ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူ့ကို ရှုရွတ်ခန်း အဓမ္မကျင့်တယ်တဲ့၊ ခု အိပ်ခန်းထဲမှာ ကလန်ထိုးပြီး နေနေရတယ်၊ ဟိုကောင်က အပြင်ကနေ အတင်းခေါ်နေတယ်တဲ့၊ ကယ်ပါဦးဗျာ... ကျနော် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘူး”

အထက်ပါအတိုင်း အလောတကြီးပြောနေသည့် ယိုးဒယားကောင်လေး၏ စကားသံကို ကြားလျှင် မောင်ပါပီ ဖုန်းချ၍ ဝန်းခနဲ ထပြေးသည်။ ဂျာကင်အင်္ကျီကို ကောက်စွပ်၍ ထွက်အပြေး တွင်ဟင်းထမင်း အတူချက်ပြုတ်နေသည့် နော်သမ်ဘရီယာမှ ကဗျာဆရာလေးကား “ဟာ ဘာဖြစ် တာတဲ့ဗျ” ဟု ရေရွတ်ရင်း အူကြောင်ကြောင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း မှတ်မိနေသေးသည်။ ရထားစီး လျင်မိနစ် ၄၀မျှ ကြာသော ခရီးကို တက္ကစီဌာနသွားသဖြင့် မိနစ် ၂၀ မျှဖြင့် ရောက်သွားသည်။

အိမ်သို့ရောက်သော် ဘယ်သူ့ကိုမျှ မတွေ့။ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကား မုန်တိုင်းထန်ခဲ့ဟန်

ဖြင့် ညစ်ပတ်ပေရေ ရှုပ်ပွနေ၏။ ကျွဲကွဲထားသော အရက်ခွက်များ၊ ကောဇောပေါ်ရှိ အမြည်းဖတ်များ၊ မှောက်နေသော ဆစ်ကလက်ပြာခွက်၊ ပက်လက်လှန်နေသော ဆိုဖာထိုင်ခုံ၊ Jem ၏ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပြေးကာ ထုမိသည်။

“Jem ငါပြန်ရောက်နေပြီလေ၊ နင် အထဲမှာလား၊ ငါရှိတယ်နော်”

“Leave me alone” ဟု ပြန်အော်သံ ခပ်တိုးတိုးကြားရသည်။ တစ်အိမ်လုံးကို ပတ်ကာ ရှုရှုတ်ခန်းကို ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ မအေဘေးကား ထွက်ပြေးပြီထင်။ ဧည့်ခန်းထဲက ညစ်ပတ်ပေပွနေသည့်များကို လှဲကျင်းသုတ်သင်ရင်း ယိုးဒယားကောင်လေးထံ စိတ်မပူရန် ဖုန်းဆက်သည်။ ဘာတွေ ဖြစ်သွားခဲ့တယ် ထင်သလဲဟု စိတ်ပူပန်စွာ မေးသည်ကို ငါဘယ်သိမှာလဲ ကွာ၊ ခုလောလောဆယ် ဘာမှထပ်မဖြစ်တော့ဘူး၊ ငါရှိနေပြီ ဟုတ်ပလား။ ခု ရဲခေါ်မလားဟု မေးသည်ကို မလုပ်နဲ့အကို Jem က ရှက်တယ်တဲ့ မခေါ်နဲ့ဟု ပြန်ဖြေသည်။ ပြီးတာပဲကွာ ဟု ဒေါသဖြင့် ပြန်အော်ရင်း ဖုန်းချလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်လင်းသော် Jem သူမ အိပ်ခန်းထဲကထွက်မလာပါ။ နေ့လယ်ထိ ရောက်ပြီ။ ထွက်မလာသေး။ မောင်ပါပီ အပြင်ခဏထွက်ကာ ဈေးအနည်းငယ်ဝယ်သည်။ အာလူးနှင့် ဝက်နံရိုးဟင်း ချက်သည်။ မုန့်ညင်းဖြူဟင်းချို တည်သည်။ ထမင်းကျက်သော် အိပ်ခန်းတံခါး သွားခေါက်သည်။

ထမင်းစားမယ် ထွက်လာ ဟုခေါ်သည်ကို မည်သည့်အသံမျှ ပြန်မပြုချေ။ စိတ်ပူလာသည့် မောင်ပါပီကား တံခါးကို ဆောင့်ကန်သည်။ Jem ထွက်မလာဘူးလား၊ ငါ တံခါးကို ဖျက်ပြီး ဝင်လာရမလား . . . ခုဖွင့်စမ်းဟု ဒေါသသံဖြင့် ကုန်းအော်သည်။ တံခါးကျက်ဖြုတ်သံနှင့်အတူ အမှောင်ခန်းထဲမှ Jem ထွက်လာသော် မောင်ပါပီ တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ ဖူးယောင်နေသော မျက်နှာ၊ ဒဏ်ရာဗလပွဖြင့် သွေးဆုတ်ဖြူရော်နေသော ကောင်မလေးကို ငေးကာ ဘုရားသခင် . . . ဖြစ်ရလေ ရေရွတ်မိချေပြီ။

Jem ကား အင့်ခနဲ တစ်ချက်ရှိုက်ကာ မောင်ပါပီကို အတင်းဖက်တွယ်ထားရင်း တအီးအီး မြည်သံပြုရင်း ဝိုင်းလေသည်။ ထိုကောင်မ ပိန်ပိန်လေးအား ပြန်ဖက်ထားရင်း ကျောက်ပုတ်ကာ တစ်မိနစ်မျှ နှစ်သိမ့်ပြီးသော် ရေခွေးဂေါက် ဖွင့်ပေး၍ ရေပူပူဖြင့် ရေချိုးခိုင်းလိုက်သည်။ ရေခိုးချိုးအဝတ် အစားလဲပြီးသော် ဧည့်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာခုံသို့ စွေခနဲပွေ့ချီသွားကာ ချထားပေးလိုက်သည်။ ထမင်းခူးခပ်ကာ ကျွေးသည်ကို ခေါင်းခါပြသည်။

မစားလို့ရမလား သေသွားမယ် ဟု ဟောကံကာ အတင်းခွံ့ကျွေးသော် စား၏။ သို့သော် မျက်ရည်ကျမြဲ ကျလျက်ပင်။ ထမင်းစားပြီးသော် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်စီ သောက်ရင်း ဆစ်ကလက် ဖွာစေသည်။ Duke က ငါ့ညီလေးပဲဆိုတော့ ငါက နင့်အကိုပေါ့ဟာ၊ ဘာမှမကြောက်နဲ့ တော့၊ ငါရှိတယ်ဟု အားပေးရင်း သူမ ရယ်ပြီးစေရန် ပုံတိုပတ်စ ပေါက်ကရလေးများအား ဟာသ

လုပ်ရင်းပြောရာ အတန်ကြာသော် အငိုရပ်ကာ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးစပြုလာသည်။

ညနေစောင်းသော် မောင်ပါပီ အိမ်အောက်ထပ်သို့ဆင်းကာ ပြုနေကျအတိုင်း ကိုယ်လက်လှေကျင့်ခန်း ဒိုက်ထိုး၊ ဘားဆွဲ လုပ်နေသည်။ ထိုစဉ် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ကြားရသဖြင့် အိမ်တံခါး ဖွင့်ကြည့်သည်။ ရှုရွတ်ခန်းကို ပန်းစည်းလေး ကိုင်လျှက်သား ဘွားခနဲ တွေ့သည်။ မထီတရီ ဟန်ဖြင့် မောင်ပါပီကို ကြည့်ရင်း Jem ရှိလားဟုမေးသည်။ တံခါးကို အသာအယာ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ ပြန်ဆွဲဖွင့်ကာ ရှုရွတ်ခန်း၏ ပေါင်ကြားတည့်တည့် အလစ် ဆောင့်ကန် လိုက်ရာ “အု” ဆိုသည့် အသံခပ်အုပ်အုပ်ထွက်လာပြီး ခွေကျသွားသည်။ ထို့နောက် ခပ်မြန်မြန် နောက်သို့ အသာအယာဆုတ်ကာ မြေပြင်ပေါ် ခွေနေသည့် ရှုရွတ်ခန်း၏ စောက်ခွက်အား လွှဲ၍ ကန်သည်။ ရင်ဘတ်ပေါ် ခူးဖြင့်ဖိထားကာ မျက်ခွက်ကို လက်သီးဖြင့် ဘယ်ညာထိုးသည်။ ထိုး၍ အားရသော် ခုခံရန် မစွမ်းသာတော့သော ၎င်းအား ဆံပင်မှကိုင်ကာ တရွတ်ဆွဲသွား၍ အိမ်ရှေ့ မြေကွက်လပ်ရှိ မေပယ်ပင်၏ ပင်စည်နှင့် ခေါင်းကို ဆောင့်တိုက်ပေးသည်။

“ကောင်းလား ခွေးမသား ကောင်းလား ဟမ်” ဟု အာခေါင်ဖြစ်အော်ရင်း ဆောင့်တိုက် ပေးနေရာ၊ “အကို...မလုပ်နဲ့ အကို... သူသေသွားလိမ့်မယ် တော်ပါတော့” ဟု အသံစူးစူးလေးဖြင့် အတင်းအော်ဟစ်ကာ သိုင်းဖက်ခံရမှ သတိဝင်လာသည်။ Jem ကားငိုယိုရင်းမောင်ပါပီကို အတင်း သိုင်းဖက်ထားသည် မဟုတ်လော။

“မအေရီး... သွားစမ်း... မင့်ကို ဒီမြို့မှာ ထပ်မြင်ကြည့်၊ ဇောရက်စ်ဟောလ်က အိုင်းရစ်ရှိ လူခိုက်တွေမှန်သမျှ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေချည်းပဲ၊ ငါ့နန်းဆက်ပြီး မင့်ကို သတ်ခိုင်းမယ်၊ ခိုက်ထိ ဓားဝင် သွားမယ်... ရီးပဲ” ဟု ဒေါသမပြေသေးပဲ အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေမိသေးသည်။ သွေးစက်လက် ဖြစ်နေ သော ရှုရွတ်ခန်းကား အတင်းအားယူထကာ မောင်ပါပီတို့ နှစ်ယောက်အား မျက်နှာချင်းဆိုင် မကြည့်ရဲပဲ ခေါင်းကလေးငုံ့ရင်း အရီးအရိုင်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားရာလေသည်။

အထက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး အတန်ကြာသော် မောင်ပါပီကား Duke နှင့် Jem ဟူသည့် ယိုးဒယားစုံတွဲ၏ အကိုကြီးလူခိုက် ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။ ထမင်းစားလည်း အကို ပါမှ၊ ချေးပါလည်း အကိုပါမှ လုပ်လာတတ်ကြသည်။ ကျောင်းပါတီပွဲများတွင် အသောက်လွန်ပြီး ထိုနှစ်ကောင် အိမ်မပြန်နိုင်လျှင် ဖုန်းဆက်ကာ လာကြိုပါဦး လုပ်တတ်လာသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဟိုကောင်အားတွဲ၊ ဟိုကောင်မလေးအား ကျောပိုးရင်း အိမ်ပြန်ခေါ်ရတတ်လေသည်။

၎င်းတို့စုံတွဲရန်ဖြစ်တိုင်း အကိုညီမကလေး၊ အကိုညီမကလေးအစရှိသဖြင့် အတိုင်းအတော ထုတတ်ကြသည်။ မောင်ပါပီကား လူကြီးပီပီ ပြီးစိပ်ဖြင့်နားထောင်ရုံမျှသာ။ မိမိရှေ့တွင် ရန်ဖြစ်ပြီး သတ်ကြလျှင် မအေဘေးလေးတွေ တိတ်ကြစမ်းဟု ဟောကံတတ်သည်။

ယခုအခါ သူတို့နှင့်ကွဲကွာခဲ့ရပြီဖြစ်သော အကိုကြီးလူခိုက် မောင်ပါပီသည် ဒင်းကလေး တို့အား လွှမ်းဆွတ်မိနေလေသည်။

မြက်ရိတ်သော နေ

ဒီနေ့ အသုဘရှုသွားတယ်။ အမေ့မေ့အလျော့လျော့ နေခဲ့မိတဲ့ သေခြင်းတရား ဆိုတာ ကြီးကို အနီးကပ် ထပ်မြင်ပြန်ရော ဆိုပါတော့။ ငိုကြွေးမှုတွေ၊ စိစွတ်တဲ့ မျက်လုံးတွေ၊ ကျန်ရစ်သူ တွေရဲ့သောကဗျာပါဒတွေ အစရှိသဖြင့် မြင်ရတယ်။

ငယ်စဉ်က ဥမမည် စာမမြောက် အရွယ်လေးမှာ (စာလုံးပေါင်းဖတ်တတ်ခါစ) မြို့အပြင် ထွက်ပေါက် ကုလားသမိုင်း အပေါက်ဝ မှပ်ဦးက စာလုံးတွေကို အသံထွက်ဖတ်ကြည့်ပြီး ကြောက် လန့်တုန်လှုပ်သွားခဲ့ဖူးတာကို သတိရတယ်။

“သင်တို့ ရှောင်ပုန်းနေသော သေခြင်းတရားသည် သင်တို့ထံ တစ်နေ့မှချ ရောက်လာ မည်တည်း...” တဲ့။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိဘူး။ အဲ့ဒီစာလုံးတွေကို ဒီနေ့အထိ တစ်ခါတလေ မျက်လုံးမှိတ် လိုက်တိုင်း ပြန်ပြန်မြင်နေသေးတယ်။

ဒီနေ့လည်း ထိန်ပင်သမိုင်းမှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်ကို မီးသင်္ဂြိုဟ်တော့ မီးခိုး ခေါင်းတိုင်က မီးခိုးတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ဘေးမှာ ရပ်နေတဲ့ မားဆိုးကို လှမ်းပြောမိတယ်။

“ဟေ့ ... မား၊ ဦးကျော်(ကျော်ဟိန်း)ရေးဖူးတဲ့ ဝတ္ထုတို “ပြာ” ဆိုတာ သတိရသေးလား ဗျာ” လို့။ အင်မတန်လှတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးကိုး။

သူ့ကို အဲ့လိုလှမ်းပြောရင်း ဘိုင်ကျလို့ အသုဘကားတွေ လမ်းကြိုလိုက်စီးတဲ့ ဗန်းမော် တင်အောင်နဲ့ သော်တာဆွေကို သတိရပြန်ရော။ ကြံတောသမိုင်းနား ရောက်တော့ သော်တာဆွေ က ဗန်းမော်တင်အောင်ကို လှမ်းပြောတာလေ...

“ဟေ့ ... ကိုတင်အောင်၊ ခင်ဗျာဆရာ ရှင်ဥက္ကဋ္ဌက လူသေရင် လူဖြစ်တယ်ဆို၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ လူသေရင် ပြာဖြစ်တယ်ဗျ” ဆိုတာ။ ဗန်းမော်တင်အောင် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးသွားတယ် ဆိုလား။

ထိန်ပင်က ထွက်လာတော့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ကြတယ်။ ဗမာ တွေပီပီ အသုဘရှုပြီးတာနဲ့ ဘာသာရေးတွေ ဘာတွေဖက် စကားလမ်းကြောင်း ရောက်ကုန်တယ်။ အဲ့ဒီမှာ စဉ်းစားစရာက သေခြင်းတရားနဲ့ ဘာသာရေးဟာ မျှိတ်ဆက်နေသလားပေါ့။ ကျနော် အသေအချာမသိပါဘူး။ သို့သော် လူတွေဟာ သေခြင်းတရားကို ကြောက်လန့်ရာကနေ သေခြင်းရဲ့ အခြားတစ်ဖက်ကို စဉ်းစားကြရင်း ဘာသာတရားတွေ ဖြစ်တည်လာတာမျိုးလားလို့ တွေးနေမိ သေးတယ်။

ဒီလိုပြောလို့ ကျနော်ကို ဘာသာတရားတွေအကြောင်း ဆွေးနွေးတတ်တဲ့ကောင်းမျိုးလို့ မထင်လေနဲ့။ တော်ရုံ ခင်တဲ့လူတွေ အတည်အပေါက် ဘာသာရေးအကြောင်းပြောရင် ထပြန်တာ ရယ်။ အဲဒီကိစ္စကြီးဟာ (ဘာသာရေးအကြောင်းဆွေးနွေးတာ) ကောင်းကျိုးထက် ဆိုးကျိုးကို ပိုများ စေတယ်လို့ ကျနော် ယူဆတာကိုး။

အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဟိုစဉ်က အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သတိရမိသေးတယ်။ တရားဟော ဆရာတွေ ပေးခဲ့တဲ့ ဒုက္ခတွေပေါ့။ အိမ်တိုင်ရာရောက် တရားပတ်ဟောတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့။ ကျနော် လည်း မူလက ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ အဲလို လာဟောရင် ထိုင်နားထောင်ပြီး ကန့်လန့်တွေ ပြန်ပြန်တိုက် တာရယ်။ နောက်တော့ ကိုယ့်ကို ပြိုင်မငြင်းနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ပြီး တစ်ခါသား တရားဟောဆရာ ခုနစ်ယောက်လောက် ကားကြီးနဲ့ ပြန်သွားခေါ်ပြီး လာဟောတော့တာပဲ။ ချစ်သား ငမိုက်သားကို ကယ်တင်မယ်ပေါ့။ ကမ္ဘာ့ရဲ့ သူတစ်ပါးဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်လို လည်ပင်းထည့်ချင်လာတယ်။ ခုနစ်ယောက်လောက် ဝိုင်းကြပ်တဲ့အပြင် ငြင်းခုံရတဲ့ ဘာသာစကားက ကိုယ့်မိခင်ဘာသာစကားမှ မဟုတ်တာကိုး။

အဲအဖြစ်အပျက်ပြီးတော့ ကျနော်လည်း အတော်သတိထားသွားတယ်။ တရားဟော ဆရာတွေ လာရင် ပတ်ကိုပြေးတော့တာရယ်။

ဒီလိုနဲ့ နွေဖက်ရောက်လာတော့ ကျနော် မြို့ထဲဆင်းပြီး မြက်ရိတ်တယ်။ ဘေးအိမ်က အဘွားကြီးရယ် အနားရောက်လာတဲ့ပြီး ပြုံးပြတယ်။ ကိုယ့်များ တစ်ခုခု အကူအညီတောင်းမလား ပေါ့။ ဟုတ်ကဲ့ မအိမ်ဆိုတော့ ...

“သား ဘာကိုးကွယ်သလဲ” တဲ့။

ကျနော်စိတ်ထဲ “အင်း...လာပြန်ပြီ” ပေါ့။ ခပ်တင်းတင်းပဲမျက်နှာထားနဲ့ “ဘာမှမကိုးကွယ် ဘူး” လို့ ဘုတောလွှတ်ရော။

“ဘာသာမဲ့လား” တဲ့။

“ဟင့်အင်း ဘာသာလည်း မမဲ့ဘူး။ ဘယ်ခေါင်းစဉ်အောက်မှာမှ မနေဘူးဗျာ” လို့။

အဲဒီမယ် အမျိုးသမီးကြီးက ပြုံးတယ်ဗျာ။ ရင်ထဲမှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားစေတဲ့ အပြုံးမျိုး။ ကျနော်လက်ကို ဖမ်းကိုင်တယ်။

“စိတ်ဓာတ်ခွန်အား ပြင်းတဲ့ လူတွေသာလျှင် အဲလိုနေနိုင်တာ။ သိပ်ကောင်းတယ် ငါ့သား” တဲ့။

အဲလိုပြောပြီး ကျနော်လက်ထဲကို ချောကလက်တစ်ပြား ထည့်ပေးပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက် သွားတာပါပဲ။ ကျနော်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။

ဂျိုင်းကင် တိတ်ခါကဝေး

အော်စကာတို့လင်မယားနဲ့ ပထမဆုံး စကားစပြောတုန်းက လူကို အူတိအူကြောင်ရယ်။ ဘယ်နှယ် ဘာရုတ်ခေါင်းဖြူလင်မယားက ဂျော်ဒီစကားတွေ ပြောနေတာကိုး။ ကိုယ်ကလည်း အဲ့ဒီ နယ်ကို ရောက်စဆိုတော့ကာ ဂျော်ဒီစကားကို တစ်လုံးတလေတောင် နားလည်ဖို့ အနိုင်နိုင်ရယ်။ ဂျော်ဒီဆိုတာ ဘီလပ်အရှေ့မြောက်ပိုင်းနယ်က လူတွေပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဒိုင်ယာလက်တစ်ခု ဆိုပါ တော့။ အင်္ဂလိပ်စကားကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် ပြောတတ်တဲ့ လူတွေတောင် ဘာမှန်းမသိတဲ့ စကားတွေပေါ့။ သူတို့ ကိုယ့်ကို အင်တာဗျူးတော့ မေးတယ်။

“မင့်မယ်ဟင်းနီရှိလား” တဲ့။

ဘေးက ကိုယ့်ကို အလုပ်သွင်းပေးဖို့ခေါ်လာတဲ့ ကုလားလေးကို နဝေတိမ်တောင်နဲ့ ဘာလဲဟင် ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ မျက်စိပစ်ပြတော့၊ မင့်ကို မေးနေတာ၊ မိန်းမရှိသလား အိမ်ထောင် ရှိသလားလို့ မေးနေတာတဲ့ (ရိုးရိုး အင်္ဂလိပ်လို ဘာသာပြန်ပေးနေရတယ်။ ဒုက္ခ)။ လက်စသတ် တော့ Hinny ဆိုတာ ဂျော်ဒီလို မိန်းမ ကြင်ဖော်ပေါ့လေ။ အဲ့ဒါနဲ့ ကိုယ်လည်း သံယောင်လိုက်ပြီး ဂျော်ဒီလေသံဖမ်းရင်းခပ်တည်တည်နဲ့ ပြန်ဖြေပလိုက်တယ်။

“နီး...ဟင်းနီ...” လို့ (မိန်းမ မရှိဘူးပေါ့)။

ဒါဆိုရပြီတဲ့။ တစ်နာရီကို ၆ ကျပ်နဲ့ ပြား ၇၀ ရမယ်။ နက်ဖန် နေ့လယ် နှစ်နာရီကနေ စပြီး အလုပ်လာဆင်းပေတော့တဲ့(ဘယ်နှယ်အင်တာဗျူးမှန်းမသိပါဘူးဗျာ)။

စီးတီးစနံတာ ဘူတာကနေ စ ဘူတာတိတ် ရထားစီး။ လူအဆင်းအတက်မရှိတဲ့ မြို့အစွန် ဘူတာလေးတစ်ခုမှာ ဆင်း။ သမိုင်းတစ်ခုကို ဖြတ်၊ ခုံးတံတားသေးသေးလေးကို ကျော်ပြီးရင် Joy King Takeaway ဆိုတဲ့ တရုတ်ဘုရင်ထမင်းစားနေတဲ့ ပန်းချီကား ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားတဲ့ ဆိုင် ကလေးဆီ ရောက်ရော။ ထမင်းကြော် ခေါက်ဆွဲကြော် အစရှိတဲ့ တရုတ်စားတွေကို ပါဆယ်ဆွဲလို့ ရတဲ့ ဆိုင်သေးသေးလေးပါပဲ။ ဖုန်းဆက်မှာတာတွေကို အိမ်အရောက်ပို့တယ်ပေါ့။

ဆိုင်ရှင် အော်စကာက ကောင်တာထိုင်၊ ဖုန်းနဲ့ အော်ဒါလက်ခံမယ်။ ကုလားနှစ်ကောင် ရယ် ကိုယ်ရယ်က မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အောက်ခြေသိမ်းလုပ်မယ်။ အော်စကာမိန်းမ တရုတ်မကြီးက ကြော်မယ် လှော်မယ်။ အော်ဒါတွေကို လိုက်ပို့တဲ့ ဒရိုင်ဇာက အားလီ (အလီ ဖြစ်မယ်) ဆိုတဲ့ အီရန် ကုလားကြီး (သူလည်း ဂျော်ဒီစကားပဲပြောတဲ့ ဗြိတိသျှကုလား)။ ဒါပဲ လူအင်အားက။

ပထမဆုံးနေ့မှာတင် တရုတ်အဘွားကြီးက ကိုယ့်ကို တစ်ချိန်လုံး ဆဲနေတော့တာပဲ။ အဓိက အချက်က သူပြောတဲ့စကားကို ကိုယ်မှ နားမလည်တာကိုး။ သူကြော်လှော်နေတုန်း ဟိုပစ္စည်း ဒီပစ္စည်း တောင်းတဲ့အခါ ဘာက ဘာမှန်း၊ ဘယ်နားမယ်မှန်း ကိုယ်က မသိသေးဘူး။

အဲ့ဒါအပြင် တချို့အလုပ်တွေက အထာမှ မသိတာ။

ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ဆေးကြောတဲ့အခါ ကိုယ့်အိမ်မှာလို ဆေးနေလို့တဲ့။ ဒါ နှင့် အိမ်မဟုတ်ဘူး။ နှင့်အိမ်ပြန်မှ သွားလုပ်၊ အဲ့လို ဘာညာနဲ့ ဖယ်စမ်းဆိုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် တဝန်းဝန်းနဲ့ ဝင်ကြမ်းပြတယ်။ ဒီလိုဆေးရတယ်။ နောက်နေ့ အချိုးမပြောင်းရင် အလုပ်ပြုတ်ပြီသာမှတ် တဲ့။ ကိုယ်လည်း ခပ်ရဲ့ ရဲ့ နဲ့ သူပြတာထက် မြန်အောင် ဆေးပြတော့တာပဲ။ ပန်းကန်ကွဲလည်း ငါ့အပူ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ အထာနဲ့ ရှူးရှူးရှားရှားဝန်းဒိုင်းကျပြီး ဆေးတော့တာ။

ဒီဆိုင်ရဲ့ အခြေအနေကလည်း အဲ့ဒီလို မလုပ်လို့မရမှန်း မြင်ရလာတာကိုး။ ညဗိုးချုပ် သွားတာနဲ့ လာလိုက်တဲ့ အော်ဒါတွေဆိုတာ ပလုကိုပျံနေတာပဲ။ အော်ဒါဖုန်းတွေ လက်ခံနေတဲ့ ကောင်တာက အော်စကာဆီက ဖုန်းပြန်ဖြေသံ အဆက်မပြတ်ကြားနေရတယ်။

“ဟလို...ဂျိုင်းကင် တိတ်ခံကဝေး...ဟလို...ဂျိုင်းကင် တိတ်ခံကဝေး...” အဲ့ဒီအသံ တွေချည်ပဲ။ အဆက်မပြတ် ပန်းကန်ဆေးနေရတဲ့ ကြားထဲက Joy King ကို “ဂျိုင်းကင်” လို့ တရုတ်သံ မပေါက်ပေါက်အောင် အသံထွက်ပြနေတဲ့ သူ့အသံကို ကြားရလို့ စောက်တရုတ်တော့ အင်္ဂလိပ်တွေကို ဖိန့်နေတာပဲလို့ တွေးမိပြီး ပြုံးမိသေးတယ်။

ဒီလောက် အလုပ်တွေများနေတဲ့ ကြားထဲက ကိုယ့်ပန်းကို လာပုတ်လို့ လှည့်ကြည့် တော့ တရုတ်အဘွားကြီး၊ မီးဖိုချောင်နောက်ဖေး မလွယ်ပေါက်ကို လက်ညှိုးတိုးပြပြီး နှစ်မိနစ် ထွက်လို့ရမယ်တဲ့။ ဘာမှန်းမသိလို့ အူကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်မိတော့ ဆစ်ကလက်ဖွာတဲ့ ပုံစံ လုပ်ပြတယ်။ သွားသောက်ချေပေါ့။ နှစ်မိနစ်ပဲ ပေးမယ်တဲ့။ ဆစ်ကလက် မကုန်သေးရင် မီးသတ် ပြီး ပြန်ဝင်ခဲ့။ နောက်တစ်နာရီပြည့်ရင် ကျွန်တို့တစ်ဝိုင်း ပြန်သွားထွက်သောက်လို့ ရတယ်တဲ့။ နောက်မှ သိရတာက အဘွားကြီးက တစ်ချိန်က ဆစ်ကလက် တအားသောက်တာတဲ့။ ရောဂါ ကြောင့် ရုပ်ထားတာ။ ဒါကြောင့် ဆေးလိပ်သမားချင်းချင်း နားလည်လို့ ချွန်စ်ပေးတဲ့ သဘောပေါ့ လေ။

တရုတ်အဘွားကြီးက မီးဖိုချောင်ထဲက ကုလားနှစ်ကောင်နဲ့ ကိုယ့်ကို တစ်ချိန်လုံး အော်ဟစ်ဆဲဆိုနေသလို၊ ရှေ့ကောင်တာက အော်စကာကလည်း အော်ဒါလိုက်ပို့တဲ့ အီရန်ဒရိုင်တ ကို တစ်ခုခု အမှားအယွင်းဖြစ်လာရင် ဆဲချက်တွေက မိုးမွန်နေတာ။ ကိုယ်အသင့်ထုပ်ထားတဲ့ အော်ဒါထုပ်တွေနဲ့ စာရွက်တွေ မီးဖိုထဲလာဝင်ယူတိုင်း မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်နဲ့ အော်စကာ သိပ်အော်တယ် သူငယ်ချင်းလို့ ကိုယ့်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် စောင်တင်းချပြီး အထုပ်ကလေးဆွဲလို့ မြန်မြန်ပြန်ပြေးထွက်သွားတာပါပဲ။

ည ၁၀ နာရီလောက်မယ် အော်ဒါပါးစ ပြုလာလို့ ထမင်းစားဖို့ပြင်ကြရတယ်။ တရုတ် လင်မယားဟာ ညစာအတွက် သူတို့ကိုယ်တိုင် တရုံရုံ ကြော်လှော်တယ်။ လေးငါးမိနစ်အတွင်း ဟင်း ၅ ပွဲလောက် ဖြစ်သွားတယ်။ အသီးအရွက်တွေထည့်တဲ့ ထင်းရှူးပုံးလေးတွေ ဆက်တဲ့ပြီး

စားပွဲလုပ်ထားတဲ့အပေါ်ထမင်းတွေဟင်းတွေတင်တဲ့ပြီးလက်ရည်တပြင်တည်းလူကုန်တက်ကုန် စားကြတာပါ။ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ အဘိုးကြီးအဘွားကြီး လင်မယားဟာ သူ့အလုပ်သမား ကုလားနှစ်ကောင်နဲ့ ကိုယ့်ကို စကားစမြည်တွေပြော၊ ဟိုမေးဒီမေးလုပ်တဲ့အခါ မျက်နှာတွေက ပျော့ပျောင်းပြီးချိုနေပြန်တယ်။ အော်ဒါတွေ တဖြေးဖြေးအရှိန်ကျလာတဲ့နောက် ဆယ့်တစ်ထိုးခါ နီးဆို ဆိုင်သိမ်းတယ်။ ဆေးကြော သိမ်းဆည်းပြီးတာနဲ့ အားလုံး ကားပေါ်တက်၊ အော်စကာက ကိုယ်တို့ တက္ကသိုလ်အဆောင်ဝင်းထိပ်ထိ နာရီဝက်လောက်ကြာအောင် ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ တယ်။ တစ်နေ့တာပြီးဆုံးတယ်။

နောက်တစ်နေ့နေ့လယ်မှာ ကိုယ်ဟာ ရထားစီးပြီး Joy King ကို သွားတယ်။ ကုလား နှစ်ကောင်နဲ့အတူ တရုတ်အဘွားကြီးရဲ့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း အသီးအရွက် သားငါးတွေ လှီးရွတ် ပြင်ဆင်တယ်။ ညနေ ၆ နာရီ ထိုးတာနဲ့ Open ဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်လိုက်တယ်။ Takeaway ဆိုင်ကလေးထဲမှာ ကမ္ဘာ့ပျက်သလို ဆူညံပွက်လောရိုက်လာပြန်ရော။

ရက်တွေလတွေကြာလာတဲ့အခါ အော်စကာနဲ့ ဒရိုင်ဗာအားလီတို့ အပြန်အလှန် စကား ပျားတာတွေ၊ အော်စကာရဲ့ဖုန်းပေါ်ကနေ ကာစတမ်မာတွေနဲ့ အဆီအဆိုလေးတွေ၊ အဘွားကြီးရဲ့ မီးဖိုချောင်ထဲက ဝုန်းခိုင်းကျဲ ဆဲဆိုတာတွေ၊ လက်ကို စက်တပ်ထားသလို အမျှင်မပြတ် လှုပ်ရှားရ တာတွေဟာ အသားတကျဖြစ်လာပါတယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ချွေးပြန်ပါစေ၊ နားဆူပါစေ၊ ထမင်းစား ချိန်ရောက်ရင် မုန့်တိုင်းထန်နေသမျှဟာ သာယာသွားမှာပဲ ဆိုတဲ့ အတွေးက ကိုယ့်ခေါင်းထဲ ရှိနေပြီမဟုတ်လား။ တစ်နာရီ ၆ ကျပ် ပြား ၇၀ နဲ့ တစ်ရက် ပေါင် ၅၀ ကျော်ဆိုတာ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတိုင်း မက်မောတဲ့ ဝင်ငွေမဟုတ်လား။

အဲ့ဒီလိုနဲ့ တစ်ညသား၊ အော်စကာက ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း စကားခေါ်ပြော တယ်။ နက်ဖန် နောက်ဆုံးပဲတဲ့။ ကိုယ့်မယ် အူတီအူကြောင်ရယ်။ ငါ့ကို အလုပ်ထုတ်တာလား ဆို တော့၊ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ မင့်တို့မအိမ် (တရုတ်မကြီး) လက်အရမ်းကိုက်နေတာ နှစ်ချီနေပြီ။ တစ်နေ့က သွားပြတော့ အရိုးကင်ဆာ ဆိုလားကွာတဲ့။ ငါတို့ ဒီဆိုင်လေးကို ပိတ်ပစ်ရတော့မယ်တဲ့။ ကိုယ့်မယ် အလုပ်ပြုတ်တာထက် ဖြစ်ရလေဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ အော်စကာကို ငေးကြည့်နေမိတယ်။ အော်စကာ က စိတ်မကောင်းဟန် ဖြစ်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုကြည့်ရင်း စကားဆက်ပြောတယ်။

“အနှစ် ၄၀ ကွာ၊ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ရှိခဲ့ပြီ။ ဒီဆိုင်လေးကို ငါတို့ဖွင့်ခဲ့တာ။ ငါက ဟောင်ကောင် က တရုတ်ပေါ့။ မင့်တို့မအိမ်က ဒီမယ်မွေးတဲ့ တရုတ်မ။ သူ့မိဘတွေက အင်မီးရရနဲ့တွေ့ဆိုပါတော့။ အဆက်အစပ်တွေနဲ့ ငါ့ကို ဒီကိုခေါ်လာတဲ့ပြီး အဲ့ဒီ တရုတ်မနဲ့ ပေးစားတာပဲ။ ငါတို့ ညားပြီး သိပ် မကြာ ဘူး။ ဒီဆိုင်လေးဖွင့်ပြီး ထမင်းရောင်းခဲ့ကြတာ။ သားသမီး ၄ ယောက် ပွားစီးခဲ့တယ်။ ငါတို့ တစ်ရက်တောင် အနားမယူခဲ့ဖူးဘူး သိလား။ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း နေ့စဉ်နဲ့အမျှ ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီး စွာနဲ့ ဒီလိုရူညံပဲ။ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ရောင်းခဲ့ရတာ။ နေပူပူ မိုးရွာရွာ နင်းကျကျ ဘာကြီးဖြစ်နေ

နေ ငါတို့ဆိုင်မပိတ်ခဲ့ဘူး။ ခု ငါ့သားသမီး ၄ ယောက်စလုံးဟာ ရှေ့နေတွေ၊ ဆရာဝန်တွေချည့်ပဲ။ တစ်ရက်ကလေးမှ မနားခဲ့ရပေမယ့် တန်ပါတယ်လေ။ အေးလေ ... နောက်ဆုံးတော့ ငါ့မိန်းမဟာ ခုခါမှပဲ နားရပြီပေါ့လေ...” တဲ့။

“ခုမင်းကို ဘာကြောင့် အရင်ခေါ်ပြောရသလဲဆိုတော့ ဟိုကလေးတွေ (ကုလားနှစ်ကောင်) ထက် စာရင် မင်းက လူကြီး။ ရင့်ကျက်ပြီး သားကောင် ဆိုတာ စကားပြောပုံဆိုပုံ ကြည့်တာနဲ့ သိတယ်။ ငါ သူတို့ကို နက်ဖန်ပြီးရင် အလုပ်မရှိတော့ဘူးဆိုတာ ပြောမထွက်ဘူး။ ဒီည အလုပ်သိမ်းလို့ မင်းတို့အဆောင်ပြန်ရောက်ရင် မင်းကြည့်ပြောလိုက်ပေတော့ကွာ...” တဲ့။

အဲ့ဒီည ထမင်းစိုင်းမယ် အော်စကားတို့ လင်မယားရယ်၊ ကိုယ်ရယ်ဟာ ဖျက်နာမကောင်းကြဘူး။ ဟိုကုလားလေး နှစ်ကောင်ကတော့ ဘုမသိဘမသိ အခါတိုင်းလို နောက်ပြောင်ရင်းညစာကို မြိန်ရည်ယုက်ရည် စားနေကြတယ်။

Joy King ရဲ့နောက်ဆုံးညဟာ တိတ်ဆိတ်နေတာပဲ။ အော်ဒါတွေအများကြီးရပေမယ့် လို့ အခါတိုင်းလို အော်ဟစ် ဆူညံမနေကြဘူး။ အားလုံး တိတ်တဆိတ်နဲ့ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်နေကြတယ်။ စကားတစ်ခွန်းတလေလောက်ပဲ ပြောထွက်ကြတယ်။

အဲ့ဒီနောက်ဆုံးညမှာ ထမင်းစိုင်းဟာ အတော်ကြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်တဲ့ ထမင်းစိုင်းပဲ။ အော်စကားက ဟင်းပွဲတွေ မွစိတနေအောင် ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်တယ်။ စားကြစမ်းပါ။ မြိန်ရည်ယုက်ရည် စားကြလို့ ဆော်ဩပေမယ့်လို့ ဘယ်သူမှ သိပ်ဆာဟန်မတူပါဘူး။ မြိန်မြိန်လက်စသတ်ပြီး ဆေးကြောသုတ်သင်ကြတယ်။ အိုင်ဗာ အားလီက သူ့နောက်ဆုံးအော်ဒါကို သွားမပို့ခင် ထုံးစံအတိုင်း အိမ်အပြန် ပါဆယ်ထုပ်သွားဖို့ တစ်ပွဲမှာတယ်။

“စပါယ်ရှယ်ဖရိုက်ရိုက်စ်ဖော်ဝမ်းလပ်စ်တိုင်းမ်...” တဲ့။ စပါယ်ရှယ်ထမင်းကြော် (အသားများ၊ ကြက်ဥများ၊ အသီးအရွက်များ) နောက်ဆုံးအနေနဲ့ပေါ့လေ။

အသွားကြီးက ထတဲ့ပြီး တရုံရုံနဲ့ အများကြီးရအောင် ကြော်တယ်။ ဂေမနေတော့ အားလီ ပြန်ရောက်လာပြီး သူ့နောက်ဆုံး ထမင်းထုပ်ကြီးကို လာယူတယ်။ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘေးမှာ ကောလိပ်ကျောင်းသူအရွယ် ကုလားမလေး ပါလာတယ်။ အော်စကားတို့လင်မယားနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။

“ဒါ မင်းတို့ မမွေးခင်ကတည်းက အဖေ့ကို အလုပ်ပေးခဲ့တဲ့ လင်မယားပေါ့။ ကားမဝယ်နိုင်ဘူး အဖေက။ အဲ့ဒါကို အော်စကားက သူ့ကားကို ပေးမောင်းတာကွာ။ နောက်တော့ အပိုင်ပေးလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီကနေ စတဲ့ပြီး နှစ်ပေါင်းများစွာ အဖေက သူတို့အိုင်ဗာပေါ့။ သမီးကို တမင်ခေါ်လာတာကတိုင်း... အဖေ့ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက် သမီး” တဲ့။

ကုလားမလေးက အော်စကားတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ပေါ့။ တရုတ်လင်မယားက တဟားဟားပဲ။ အားလီ နှင်ဘာကိစ္စ ကလေးကို ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲတဲ့။

ပြီးတော့ အော်စကာက တောင်းပန်တယ်။ အားလီ... ငါဟာ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာမှာ မင့်ကို ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းခဲ့တာတွေ အများကြီးပဲ။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်မလား တဲ့။ အီရန်ကုလားကြီးက ဘာပြန်ပြောလဲဆိုတော့ မင့်ဖာသာ ဆဲချင်တာ ဆဲလေ။ မင့်အဆဲခံရတိုင်း ငါကလည်း မီးဖိုခန်းထဲက အလုပ်သမားတွေနဲ့ မင့်ကွယ်ရာမှာ စောင်တင်းတွေတုပ်ခဲ့တာပါပဲ။ ကြေရောပေါ့တဲ့ အဲလိုပြောပြီး တဟီးဟီးနဲ့ နှစ်ယောက်သား အော်ရယ်နေကြပြန်တယ်။

ကိုယ့်စိတ်ထဲ မျှော်တလင့်လင့်ဝတ္ထုထဲက ရှေ့နေနဲ့ သူ့တပည့်ကို ပြေးမြင်မိသေးတယ်။ နောက်တော့ ကုလားကြီးဟာ ကိုယ်တို့တွေကိုပါ လက်ဝှေ့ရမ်းပြပြီး ဝှမ်းဘိုင်လို့ အော်တဲ့ပြီး သူ့သမီးလေးကို လက်တစ်ဖက်ဆွဲ၊ နောက်လက်တစ်ဖက်က စပါယ်ရှယ် ထမင်းကြော်ထုပ်ကြီး ကိုင်တဲ့ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့တာပါပဲ။

အဲဒီညက နောက်ဆုံး ကိုယ်တို့အဆောင်ရှေ့ရောက်တော့ ကားအပေါ်က အဆင်းမယ် အော်စကာတို့လင်မယားနဲ့ လက်ချင်းဆွဲထားရင်း အတင်းလှုပ်ရမ်း နှုတ်ဆက်ကြတာပေါ့။ လုပ်ခလစာအပြင် မုန့်ဖိုးဆိုပြီး တစ်ယောက်ကို ၂၀၀ စီ အတင်းပေးသေးတယ်။ တစ်ခါက နှုတ်ကြမ်းလျှာကြမ်းလို့ ထင်ခဲ့ဖူးတဲ့ တရုတ်မကြီးဟာ မျက်ရည်လည်ရွှန်း၊ ငါ့သားတို့ကို ငါ့ဆူခဲ ဆဲခဲ့တာတွေ ခွင့်လွှတ်နေ... တဲ့။ ကိုယ်တို့က အမလေး မဒမ်ရယ်... ကိုယ့်ဖာသာ ကျန်းမာအောင်သာ နေပေတော့၊ မဒမ်အဆူအဆဲတွေ အောက်မှာပဲ ပျော်ရင်း ထမင်းဝခဲ့ရတာ ဘာညာနဲ့ ပြန်ပြောတော့ ကိုယ်တို့ကို ငါ့သားတွေ ပညာတတ်ကြီးတွေ မြန်မြန်ဖြစ်ကြပါစေ လို့ ဆုပေးနေသေးတယ်။

လူ့ဘဝဆိုတာ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအရှည်ကြီး ဆိုပါတော့။ မသေမချင်း ဆက်လက်ရိုက်ကူးနေရတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီးပေါ့။ ကိုယ့်မှတ်ဉာဏ်ဟာ တစ်မျိုးပဲ။ အဲဒီ ဘဝဇာတ်ကားရှည်ကြီးထဲက တချို့ဇာတ်ကွက်တွေကို မတော်တဆလည်း မေ့မသွားဘူးရယ်။ တစ်ခါတလေကျရင် အိပ်မက်ထဲမှာ ရထားစီးပြီး ငြိမ်အစွန်ဘူတာတစ်ခုမှာ ဆင်းတယ်။ သင်္ချိုင်းတစ်ခုကို ဖြတ်တယ်။ ခုံးတံတားလေး တစ်ခုကို ကျော်တယ်။ ဘယ်ရောက်နေမှန်းမရေရာဘူး။ ငါဒီနေရာကို ရင်းနှီးနေတယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ မှန်ချပ်အကြီးကြီး မျက်နှာစာမှာ ကာထားတဲ့ ဆိုင်လေးတစ်ခုထဲကို ဝင်သွားမိရော။ ဆိုင်ထဲမှာ တရုတ်အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ဟာ တယ်လီဖုန်းဖြည့်သံကြားလို့ ဆတ်ခနဲကောက်ကိုင်ပြီး ပြန်ဖြေတယ်။

“ဟလို... ဖျိုင်းကင် တိတ်ခိကဝေး...” တဲ့။

ညီမလေး မြစ်

ဟိုစဉ်က နွေရာသီတစ်ခုမှာ ကိုယ်နဲ့ညီမလေးဟာ အဲဒီမြစ်ကြောင်းအတိုင်း လှေကလေးတစ်စင်းကို မျက်နှာချင်းဆိုင် လှော်လို့ပေါ့။ ရူးတူးပေါတော ကိုယ်ဟာ ရုတ်တရက် လှော်တက်ကို လှေပေါ်ကန့်လန့်ဖြတ်တင်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေတဲ့ ညီမလေးရှေ့မှာ အလယ်ခေတ်က သူရဲကောင်းစတိုင်ဖမ်းလို့ ဒူးကိုကွေးရင်း "အကယ်၍ မင်းသာ အကို့ကို မချစ်ဘူးလို့ ငြင်းဆန်ခဲ့ရင် ဟိုးမိုးကုပ် စက်ဝိုင်းအထိ လှော်ခတ်သွားဖို့ ဝန်မလေးဘူး" လို့ ခြိမ်းခြောက်အကြပ်ကိုင် ချစ်ရေးဆိုခဲ့တာပေါ့။ ညီမလေးက တခွံခွံရယ်၊ ဘာမှပြန်မဖြေဘူး။ ကိုယ့်ကို တအားဖက်ပြီး မှတ်မှတ်သိပ်သိပ် နမ်းခဲ့တယ်။ နမ်းလို့ဝမှ မောနေတဲ့အသံလေးနဲ့ "အကိုဟာ သောက်အကြီး၊ ရှင်မပြောလည်း ကျမ ရှင့်ကို နမ်းဖို့ကြံနေတာ အထမြောက်ခါ နီးနေပြီ" တဲ့။ ကိုယ်လေ ပျော်လွန်းလို့ သေသွားမလား မှတ်ခဲ့တာပေါ့။ နောက်နှစ် အနည်းငယ်အကြာမှာ သောက်ကြီး ကိုယ်ဟာ အဲဒီမြစ်လေးထဲ တစ်ယောက်တည်း လှေလှော်ရင်း ခပ်ဆွေးဆွေး ကျန်ရစ်ခဲ့ပြန်တယ်။ သံယောဇဉ်မြစ်ကလေးအတွက် တစ်ခွက်၊ ရက်စက်သူ မိမိမ်းကားလေးအတွက် တစ်ခွက်၊ ကိုယ်စီစကို နှစ်ခွက်ကို လှေလှော်ရင်း သောက်ခဲ့တာမှတ်မိပါသေးတယ်။

သေချာတာက လှေလှော်ရင်း ငိုခဲ့မိတဲ့ ကိုယ်၊ အဲဒီနေရာကို ဘယ်တော့မှ ထပ်မလာရဲတော့ဘူးဆိုတာပါပဲလေ။

ဂွတ်ဒ်ဘိုင် မေရီ

မေရီနဲ့ ကျနော် နောက်ဆုံးစကားပြောခဲ့ရတာ ဖုန်းပေါ်မှာ။ ကျနော်ဘာဖြစ်သွားခဲ့တာလဲ သူသိခဲ့ဟန် မတူဘူး။

“ဟလို မေရီ”

“ဟန်နီ... နင်ဘယ်မှာလဲ ငါစိတ်ပူလို့သေတော့မယ်”

“မေရီ... ကိုယ်တို့ နောက်နောင် ပြန်မဆုံနိုင်တော့ဘူး”

“ဟန်နီ... နင်ဘယ်မှာလဲလို့ ငါမေးနေတယ်လေ”

“ငါ့ကို ဂရုစိုက်ခဲ့တာတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးဟာ... နင်ဘယ်မှာလဲ ငါ့ကိုပြောလေ ငါလာမယ်အခု”

“မေရီ... နင်မငိုပါနဲ့ဟာ၊ နင်လိုက်လာလို့မရတော့တဲ့နေရာမှာ ငါ...”

“အား... ဟန်နီ နင်အဲဒီလိုမပြောနဲ့၊ ငါ နင်မရှိပဲ ဘယ်လိုမှ နေလို့မတတ်...”

“မေရီ... ဂွတ်ဒ်ဘိုင် အချစ် ဂွတ်ဒ်ဘိုင်”

(ပါပီယွန်၏ထရော်မာ - ၂၄)

ကျနော် သူနဲ့ အဲဒီလို နောက်ဆုံးစကားပြောခဲ့စဉ်က အချစ်ကားထဲမှာကိုး။ လက်ထပ် နောက်ပြန် အခတ်ခံထားရတဲ့ အချစ်သားတစ်ယောက်ကိုင်ထားပေးတဲ့ ဖုန်းကို ကုန်းကွဲကွဲ ပြောခဲ့ရတာ။ ဖုန်းထဲက အော်ဟစ်ငိုယိုနေတဲ့ မေရီအသံကို ကျနော် ဆက်နားမထောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ပြီး ဖုန်းကိုင်ပေးထားတဲ့လူကို ဖုန်းချလိုက်တော့လို့ ကတုန်ကယင် အော်ဟစ်မိခဲ့ သေးတယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေးတိုင်း ခုထိ ဘယ်ဖက်ရင်အုံထဲ တစ်ချက် တစ်ချက် စူးခနဲဖြစ်သေးတယ်။ ငါ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ နင်ပစ်ပြေးသွားခဲ့ရတာလဲဟာလို့ မေရီဟာ တစ်ဘဝလုံး တွေးနေရှာမလားပေါ့။

ကျနော်အဲဒီမေရီဆိုတဲ့ စင်္ကာပူတရုတ်မလေးနဲ့ ဘယ်လိုဆုံခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သတိရမိပါ သေးတယ်။

လူ့အောက်တန်းစားဘဝနဲ့ ဝဲခွဲနေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ စင်္ကာပူပန်နီဆူလား ပလာဇာမှာ ဗမာ ထမင်းဆိုင်တောင် တစ်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်လောက်ပဲရှိတဲ့ ကာလဖြစ်မယ်။ အဲဒီမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင် ဘူပိတ်နေတုန်း ဝလုံးတွေထဲက (အိုဗာစတေးနဲ့ နေတဲ့လူတွေကို ဝလုံးလို့ခေါ်တယ် အင်္ဂလိပ် အက္ခရာ အို - O ကို ဗမာမူပြုထားတာ) ကျနော် နာမည်မမှတ်မိတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်က အလုပ်လိုချင်ရင် ဒီဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်ဆိုလို့ ခေါ်ကြည့်တော့ မန်းနီးဆိုတဲ့ ကုလား ကန်ထရိုက်တစ်ဦး နဲ့ အဆက်အသွယ်ရတယ်။ စက်ရုံတွေက စတိုခန်းတွေလိုက်ရှင်းတဲ့ ကန်ထရိုက်ကုလား။

ကုလားမန်းနီးဆီမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း နှစ်ပတ်လောက်နေတော့ ကျူရောင်းဖက်က စက်ရုံ တစ်ခုရဲ့ စတိုခန်းကို သွားရှင်းရတယ်။ ပစ္စည်းတွေဆွဲထုတ်၊ ပစ္စည်းတင်တဲ့ စင်အမြင့်ကြီးတွေရဲ့ သံဖရိမ်တွေကို တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်ဖြုတ်၊ အဲဒီဖရိမ်အလေးကြီးတွေကို ထမ်းတဲပြီး စက်ရုံထောင့် မှာပုံ၊ အတော်ဖားတဲ့ အလုပ်မျိုး။ ကျူနော် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေက ဘင်လားကုလားတွေ။ နည်းနည်းထုံတယ်။ ဉာဏ်သိပ်မသုံးဘူး။ ပျင်းတုံပျင်းရိဟန်နဲ့ အလုပ်လုပ်တတ်တယ်။ အဲဒီမှာ ရာတိတ်လေး ကျူနော်က စွာတေးလေးပေါ့။ အလုပ်သမားခေါင်းလေးပေါ့။ စက်ရုံမန်နေဂျာနဲ့ စတို မန်နေဂျာ အနားရောက်လာရင် ကုလားဖြူလို စကားစမြည်ပြောလိုက်၊ တရုတ်စကား မတောက် တခေါက်နဲ့ ပွားလိုက်လုပ်တတ်တယ်။ စပ်ဖြူနဲ့ နောက်တီးနောက်တောက်တွေ ပြောတယ်။ ရက် ကြာလာတော့ အတော်ခင်လာကြရော။ ကော်ဖီတွေဘာတွေ လာတိုက်တဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။

တစ်ရက်သား ဟောဟိ ဟောဟိနဲ့ သံဖရိမ်တွေထမ်းနေတုန်း ဂျင်မီ (စက်ရုံမန်နေဂျာ) နဲ့ မေရီ (စတိုမန်နေဂျာမလေး) ကျူနော်အနား ရောက်လာတယ်။ စက်ရုံရှင်းလင်းရေးအလုပ်တွေက အပြီးသတ်ခါနီးပြီ။ ထုံးစံအတိုင်း နောက်ပြောင်နေကြရင်း ဂျင်မီက စပ်ဖြူနဲ့ စတယ်။ ဟေ့ရောင် မေရီက မင်းကို အရမ်းသဘောကျနေတာတဲ့။ သံဖရိမ်တွေ ပန်းပေါ် ပစ်တင်ပြီး အော်ဟစ်ရင်း သယ်သွားတာများ သိပ်သန်မာလွန်းတဲ့ ကောင်လေး တဲ့။ မင်းကို ဒိတ်ချင်နေတာလားမသိဘူး ဟီ တဲ့။ ကျူနော်ဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း သိတဲ့အတိုင်း မျက်နှာအတော်ပြောင်တာဆိုတော့ မေရီ ဆိုတဲ့ တရုတ်မလေးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး မျက်စိတစ်ဖက်မှိုက်ပြလိုက်တယ်။ ဆံပင်ရှည် ရှည်၊ ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူကျပ်ကျပ်၊ စတိုင်ပန် အနက်ကလေးနဲ့ အဲဒီ တရုတ်မလေးဟာ လျှာကလေး တစ်လစ် ထုတ်ပြပြီး ခေါင်းငုံ့သွားရော။ ရှက်သွားတယ်ပေါ့လေ။ အို... ရှက်နေပြန်ပြီ၊ ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ယူမလားလို့ ကျူနော်က စတော့ ပန်းသွေးရောင်မျက်နှာနဲ့ ကျူနော်ကို အသာယာ ခိုးကြည့်ရင်း တကယ်ပေးရဲလို့လား တဲ့။ ဂျင်မီကတော့ ကျူနော်တို့ နှစ်ယောက် ဖြစ်ပျက်နေကြတာကို ကြည့် ရင်း တဟားဟားနဲ့ အော်ရယ်နေတာပါပဲ။

နောက်တော့ ကျူနော်လည်း အလုပ်ပြီးသွားလို့ အဲဒီစက်ရုံကို သွားစရာမလိုတော့ဘူး။ ကုလား မန်းနီးဆီကလည်း အလုပ်ထွက်လိုက်တယ်။ ဝုဒ်လန်းစက်မှုဇုထဲက စတီးဖရိမ်တွေ မီးခံမှန် တွေ တံခါးတွေလုပ်တဲ့ စက်ရုံမှာ အလုပ်ရသွားတာကိုး။ နှစ်ပတ်လောက်အကြာ တနင်္ဂနွေတစ်ရက် မှာ ဖုန်းတစ်ကောင် ဝင်လာတယ်။ ဘယ်သူမှန်း မသိဘူး။ ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ဟေး ငါ မေရီပါတဲ့။ နင်ဘယ်မှာလဲ တဲ့။ ကျူနော် ရယ်ချင်ရက်ပက်ကျီအသံနဲ့ ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ကရတာလဲ ဆိုတော့ မန်းနီးဆီက တဲ့။ နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ ကျူနော် တီရှပ်အနက်ရောင်၊ ဂျင်းပန်အပြာလေး ဝတ်လို့ ဝုဒ်လန်းဘူတာရုံနား ရောက်သွားတာပဲ။ ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေတုန်း နောက်ကျောက နေ တစ်စုံတစ်ယောက်က သိုင်းဖက်တာကိုခံရတယ်။ ဟာ ဆိုပြီး လှည့်ကြည့်ဖို့ လုပ်တာ မရဘူး။ သိုင်းအောက်ကနေ လက်လှို့ပြီး နောက်ကနေ အတင်းသိုင်းဖက်ထားတာ။ မွှေးပျံ့နေတဲ့ ရနံ့လေးနဲ့

အတူ လှည့်မကြည့်နဲ့ ငါ့ရှက်တယ်တဲ့။ အသံစွာစွာလေး ကြားလိုက်ရတယ်။ နှစ်မိနစ်လောက်အထိ အဲလိုကြီး လုပ်နေတာရယ်။ ငါတို့ တစ်သက်လုံး ဒီလိုလုပ်နေကြမှာလားလို့ ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှိုသိပ်ပြီး အော်တော့မှ လွှတ်ပေးတယ်။ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထားပြီး မချင့်မရဲ ဟန်ရယ်။ ရှက်ဝဲဝဲဟန် ပေါင်းထားတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မေရီ ဆိုတဲ့ကောင်မလေး။ ကျနော်ရင်ဘတ်ကို ဆတ်ခနဲ လက်သီးနဲ့ထိုးပြီး ဆဲရင်း အကျင့်ပုတ်ကောင် ငါ့ကို ဖုန်းနံပါတ်မပေးပဲ လစ်သွားတာတဲ့။

အဲဒီနောက်တော့ မေရီဟာ ရွှင်မြူးနေတဲ့ မြင်းမလေးပဲ။ ကျနော်က ဘေးကနေ အဲဒီ ခုန်ဆွဲဆွဲ လုပ်နေတဲ့ လည်ဆံမွှေးတလွှားလွှားနဲ့ မြင်းဖြူမလေးကို ဇက်ကြီးလှမ်းလှမ်းဆွဲရင်း ကျေနပ်နေတဲ့ ဂျော်ကီလေးပေါ့။ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ပူးပူးကပ်ကပ်ထိုင်။ ဆစ်ကလက်တူတူ ထွက်ဖွား၊ စကားတွေဖောင်းဖွဲ့ တစ်ခွံခွံ ပျော်နေကြတာပါပဲ။ ညနေစောင်းလို့ မိုးချုပ်တဲ့အထိ တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် ရီဝေဝေစိုက်ကြည့်ရင်း ကြည့်မိကြတာရယ်။ အင်းလေ ကျနော်က ရှိလှမှ အသက် နှစ်ဆယ်။ မေရီက နှစ်ဆယ်သုံး။ ရူးရူးမိုက်မိုက် နှလုံးသားနုနုနယ်နယ် အရွယ်လေးတွေ ကိုး။ မိုးစုံစုံချုပ်တော့ ကျနော် မေရီကို လိုက်ပို့တယ်။ အန်မိုက်ရီတူတာနဲ့ ကပ်လျှက် တောင်ကုန်းလေးရဲ့ တစ်ဖက်အဆင်းနားမှာ သူ့အိမ်က။ ဘူတာရုံက ထွက်၊ တောင်ကုန်းပေါ် တက်သွားကြရင်း တစ်ဖက် ဆင်ခြေလျှောလေးအဆင်းမှာ သစ်တောအုပ်ကလေး။ အဲဒီသစ်တောအုပ်ကလေးထဲ အဖြတ်မှာ မေရီက ကျနော်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်တယ်။ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်တယ်။ ခြေဖျား ထောက်တယ်။ ဟန်နီ . . . တဲ့။ မျက်နှာကို မော့ထားပေးတယ်။ ကျနော်တို့ အရူးအမူးဖြစ်သွားခဲ့တယ် ထင်တာပဲ။ သစ်တောအုပ်ကလေးထဲမှာ ဖက်လိုက် နမ်းလိုက် ဟိုဖက်လျှောက်လိုက် ဒီဖက်လျှောက်လိုက်နဲ့ ပတ်ချာလှည့်နေခဲ့တာ အကြာကြီးရယ်။

ငါ့ကို ဘာလို့ကြိုက်ရတာတုံး Bloody Mary (သရဲမ) လေးရာလို့ ကျနော်မေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူမက ရှက်ဝဲဝဲဟန်နဲ့ နောက်နောင်မှာ ပြန်ပြောင်းပြောပြတယ်။ ငါ နင့်ကို မြင်ခဲ့စဉ်က ဒီလောက် ဆင်းရဲပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်နေရတာတောင် လောကကို အကောင်းမြင်နေတဲ့ မျက်နှာမျိုးကြောင့်တဲ့။ သယ်ရပိုးရ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့ အလုပ်ကြောင့် နင့်ဘေးက ဘင်္ဂလားလေးတွေဟာ ငိုငဲ့တွေတွေ ငူတူတူရုပ်တွေ ပေါက်နေပေမယ့် နင့်မျက်နှာက ပြုံးစိစိရယ်။ ငါနဲ့ ဂျင်မီ အနားရောက်လာတိုင်း အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ပြီး ရယ်ရယ်ပြနေတာလေ။ ဆံပင်ဂုတ်ထောက်ကို စွပ်ကျယ်အဖြူ ခေါင်းပေါ်အုပ်ပြီး ပေါင်းထားတဲ့အောက်က မျက်နှာ၊ ချွေးတွေသံတွေ ကြားထဲက တစ်ဖက်သားကို ရယ်ပြရင်း နောက်ပြောင်နေနိုင်သေးတဲ့ ဝိန်ရည်ရည်ကောင်လေး . . . ငါ့ကြော့ခဲ့ရတာပေါ့ဟာတဲ့။ အဲလိုပြောပြီး ရှက်နေပြန်ရော။

အေး ငါကတော့ သတိတောင်မထားမိဘူး။ ဘူတာရုံမှာ နောက်ကနေ လာသိုင်းဖက်တာ ခံရမှ ဒီးလဲတက်သွားတာ သိလားလို့ ပြောရင်း တဟားဟားအော်ရယ်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဒေါသ

ထွက်ပြီး ကျနော်ရင်ဘတ်ကို ဝန်းခနဲမြည်အောင် လက်သီးနဲ့ ပိတ်ထိုးတော့တာပါ။

အဲဒီလိုနဲ့ သစ်တောအုပ်ကလေးထဲမှာ သူ့အလုပ်မသွားခင် မနက်အစောကြီး၊ ဒါမှ မဟုတ် အလုပ်ကအပြန် ညနေခင်းတွေမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျနော်တို့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြဖူးပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ညမှောင်မှောင် လူရှင်းတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ သံပြင်ပေါ် ပက်လက်လှန် အိပ်ရင်း အရက်တွေတူတူမှူးလို့ ဆစ်ကလက်ကိုယ်စီခဲရင်း ကောင်းကင်ထဲက ကြယ်ကလေးတွေ ကိုတူတူရေတွက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။

တစ်ခါတလေကျတော့ သူ့မ မအောင့်အည်းနိုင်စွာနဲ့ ကျနော်ကို မေးခွန်းထုတ်တတ်ပါတယ်။ ဟန်နီ... နင်ဘာဖြစ်လို့ ဒီဘဝရောက်နေရတာလဲတဲ့။ ကျနော်မှာ နဝေတီမ်တောင်နဲ့ ဟေဆိုပြီး သူ့ကိုငေးနေတာပါ။ နင်က ဘာလားတွေလို့၊ အိန္ဒိယတွေလို့၊ ယိုးဒယားတွေလို့ တောနယ်ကလာတဲ့ လယ်သမား အသိဉာဏ်နဲ့ချာတဲ့သူလည်း မဟုတ်ပဲနဲ့ဟာတဲ့။ ကူလီတွေထမ်း ကြုံရာကျ ပန်းတွေ လုပ်နေပြီး တော်စတိုင်းတွေ၊ ဟိမင်းဝေးတွေ ဘာပြုလို့ပြောနေတာလဲတဲ့။ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် နေတတ်ပြီး ဘာလို့ အင်မတန်ယဉ်ကျေးနေရတာလဲ တဲ့။ ငါအသေချာသိတယ်။ နင်နဲ့ ဒီဘဝနဲ့ မတန်ဘူးဟာတဲ့။ ငါက နင့်ကိုချစ်နေလို့ ဒီလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူးဟာ တဲ့။ ငါချစ်တဲ့ ငါ့ကောင်လေးရဲ့ဘဝကို ငါတွေးမိတိုင်း ရင်နာရတယ် နင်သိလားတဲ့။ ငါက သာမန်စာရေးမလေးပါ။ ချမ်းချမ်း သာသာလည်း မဟုတ်ရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ နှစ်ယောက်ဘဝတွေက... ဆိုပြီး ဆက်မပြောနိုင် ရှာတော့ဘူး။ ဆိုဆိုနင့်နင့်ဖြစ်ပြီး တိတ်သွားတယ်။

ကျနော်က စပ်မြဲဖြစ်ပါ။ သင်တို့အား စက်မှုနိုင်ငံသူများနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခွင့် မပေးပါ ဆိုပြီး ကြေညာထားတာကို ဒီတိုင်းပြေရောက်ခါစ အလုပ်သမားရုံးမှာ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင် သွား ယူစဉ်က မြင်ခဲ့ပြီးသားမဟုတ်လား။ ဆံပင်ဂုတ်ထောက်နဲ့ တရုတ်ရှပ်ပေါက်နေတဲ့ ကျနော်၊ မေရီနဲ့ အတူတူသွားတဲ့ အခါတိုင်း ကလေးကချေ လူ့အောက်အလွှာက နိုင်ငံခြားသားအလုပ်သမားလို့ လူတွေ မသိဘူး။ ဒါပေမယ့် တကယ်ဘဝမှာတော့ အင်း ကျနော်ဟာ နိုင်ငံခြားသား အလုပ်သမား၊ အောက်တန်းစား။ အဲဒါအပြင် လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေတဲ့ ဥပဒေပြင်ပကလူ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာပါ။ အဲဒါကိုလည်း ကျနော်မကွယ်ဝှက်ပါဘူး။ မေရီကို အကုန်ပြောပြထားတာပါ။ သူက ဘာပြန်ပြောလဲ ဆိုတော့ ငါဂရုမစိုက်ဘူးတဲ့။ နင်က ငါ့ချစ်သူပဲတဲ့။ ပြီးတော့ ဒီအကြောင်းတွေ ခဏခဏ ငါ့ကိုမပြောပါနဲ့။ ငါမေ့ထားပါရစေတဲ့။ ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆို ထပ်မပြောပါနဲ့တဲ့။ သနားစရာ ကောင်းတဲ့ မေရီလေး။ လက်ရှိဘဝကို မေ့ထားပြီး ပျော်သလိုနေဖို့ ကြိုးစားနေတာကို ကျနော် ရည်းစားလေးပေါ့။

အချိန်တွေ ကြာလာတာနဲ့အမျှ သံယောဇဉ်တွေ ပိုပိုလာတဲ့အခါ ကျနော်ဟာ ရက်စက်ခဲ့ပါတယ်။ မေရီကို မှူးမှူးနဲ့ ဖုန်းထဲကနေ ဆဲပါတယ်။ နောက်နောင် ငါ့ဆီမလာပါနဲ့တော့လို့ မောင်းထုတ်ပါတယ်။ လူလူချင်း ခွဲခြားဆက်ဆံတတ်တဲ့ မင်းတို့တိုင်းပြေကို ယီးပဲ ထင်တယ်။ မင်းမျက်နှာ

လည်း မမြင်ပါရစေနဲ့တော့လို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျနော်သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ မောင်းထုတ်တာတွေကို သူ စိတ်မနာပါဘူး။ တစ်ရက် နှစ်ရက်လောက် ငြိမ်သက်သွားပေမယ့်လို့ သုံးရက်မြောက်ဆို ကျနော်ဆီ ရောက်လာတာပါ။ ပြုံးစိစိနဲ့ ဟန်နီမလာတော့ ငါလာတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ ဟောကထုတ်တဲ့အခါ အိုး . . . ငါ့ရည်းစားဆီ ငါလာတာ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့လို့ မချို့မချွတ် မျက်နှာပေးနဲ့ စိတ်ဆိုးဟန်မပြပဲ ပေကပ်ပြီး အနားက မခွာတော့ဘူးရယ်။ နောက်ဆုံး စိတ်ပျောက်တဲ့ ကျနော် ပုံမှန်ပန်ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ကလေးတစ်ယောက်လို ကျနော်ရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းထိုးထည့်ပြီး အော်ငိုတော့တာပါ။ ငါ့ကို နောက်ထပ် အုံ့လို့မလုပ်ရဘူး။ ငါသေသွားလိမ့်မယ် တဲ့။ ငါ့ကို နမ်းစမ်းပါ ဟန်နီတဲ့။ အပြန်အလှန်နမ်းကြရင်း တအိအိနဲ့ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုနေသေးတာရယ်။

ဒီလို မတူညီတဲ့ ဘဝနှစ်ခုကို ဘာနဲ့မှပေါင်းစပ်လို့မရမှန်းသိသိကြီးနဲ့ ကျနော်တို့ ဆက်ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ သူက ကျနော်ကို ဗမာပြေကို ပြန်စေချင်တယ်။ ပျံ့စွဲအသစ်တစ်ခုနဲ့ ပြန်လာစေချင်တယ်။ ပညာရေးနောက်စ် မရှိတဲ့ ကျနော်ကို ကျောင်းလေး ဘာလေး ပြန်လာတက်ဖို့ပေါ့။ လူရာဝင်ဖို့ပေါ့လေ။ စာရေးမလေး မေရီက ကျနော်ကို ကျောင်းထားပေးမယ်ပေါ့။

ဘဝကြီးက မရေမရာပါ။ လကုန်ရက်ရောက်တိုင်း လီပိုက်စ်ဂျင်းပန် တစ်ထည် မေရီ ကျနော်ကို ဝယ်ပေးတတ်တယ်။ အဲ့ဒီလိုနဲ့ ဂျင်းပန် တစ်ဆယ့်ရှစ်ထည်တိတိ ရအပြီးမှာ ကျနော်ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တာပါ။ ပျံ့စွဲသိမ်းထားပြီး မတရားလုပ်တဲ့ အလုပ်ရှင် တရုတ်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကျူးလွန်မှုရယ်။ ရက်ကျော်မှုရယ် အစရှိသဖြင့်ပေါ့။ မထင်မှတ်ထားတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြောင့် မေရီကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှမပြောခဲ့နိုင်ပါဘူး။

စီရင်ချက်ချအပြီး အပြစ်ဒဏ်ကျခံရမယ့် ကွင်းစ်တောင်း အကျဉ်းထောင်ကို သွားတဲ့ လမ်းပေါ်က အချုပ်ကားပေါ်ကနေ လက်ထိပ်တန်းလန်းနဲ့ ဖုန်းဆက်ခဲ့တာ နောက်ဆုံးပါ။ ဖုန်းပေါ်မှာလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် မပြောခဲ့ပါဘူး။ ငါ မလာနိုင်တော့ဘူး မေရီ အချစ်ရယ်။ ငွတ်ဒ်ဒိုင် ဒါပါ။

အဲ့ဒီနောက်မှာ အလုပ်ဝတ် အမှောင်ခန်းတွေ၊ သံတိုင်တွေ အစရှိသဖြင့် ကျနော်ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ကို နှင့်နှင့်သီးသီးလွမ်းပါတယ်။ သို့သော် ဘာဒုက္ခမှ ထပ်မပေးလိုတော့ပါ။ ကျနော်တို့ဟာ အပြီးအပိုင် ဘဝခြားခဲ့ကြပြီမဟုတ်လား။ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိပဲ ပျောက်ဆုံး ထွက်ပြေးသူလို့ သူ ကျနော်ကို နာကျည်းသွားပါစေတော့လို့ပဲ ဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကလေးကချေ နိုင်ငံရပ်ခြားက ရွှေ့ပြောင်းကူးလိတ်တစ်ကောင်ကို ချစ်မိလို့ ကံဆိုးရှာသူလေး မေရီပေါ့။ ဒီလောက်ပါ။

ဒါပါ။ မေရီနဲ့ ကျနော်အကြောင်းက။ ဒါပေမယ့် တကယ်မပြီးသေးဘူးရယ်။ အရက်ခွက်ရဲ့ အဝက ကျယ်တယ်။ လူ့ဘဝက တိုတောင်းတယ်။ အဲ့ဒီလူ့ဘဝတိုတိုလေးထဲမှာကို မယုံနိုင်လောက်ဖွယ် တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိသေးတယ်ဗျ။

နောက်ထပ် ၁၀ နှစ်တိတိ အကြာမှာ ကျနော်ဟာ လန်ဒန်မြို့တော်က ဟိဒါသရီး လေဆိပ်ထဲမှာ တစ်နေရာက ပြန်အလာ၊ နူးကာဆယ်ကို ဆက်သွားဖို့ အဲ့ဒီလေဆိပ်ထဲမှာ တစ်လည်လည် လုပ်နေတုံး မှန်ချပ်ကြီးရဲ့ တစ်ဖက်ကနေ မိန်းမတစ်ယောက်ရယ် ကျနော်ကို အံ့ဩတုန်လှုပ်ဟန်နဲ့ ကြည့်နေတာရယ်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ထားတယ်။ တစ်ယောက်ကို လက်က ဆွဲထားတယ်။ မေရီမူ မေရီအစစ်။ ၁၀ ခုနှစ် တစ်ခုကြာခဲ့တာတောင် ဒီရုပ်ဒီရည်ပဲ။ ကျနော်ကို အသေအချာ မှတ်မိဟန်နဲ့ မှန်ချပ်ကြီးတစ်ဖက်ကနေ တွေ့တွေ့လေး ငေးနေရှာတာ။ ကျနော်ကလည်း ဟိုစဉ်က လှိပ်ပိန်ရှည်ရှည် ဆံပင်ဝတ်ထောက်ကိုး။

ကျနော် ဘာလုပ်ရမလဲ။ စကားလည်း လှမ်းပြောလို့မရဘူး။ မှန်ချပ်ကြီး ခြားထားတယ်။ ငါ ထောင်ကျသွားခဲ့တယ် အချစ်ရာ . . . ငါရှောင်ပုန်းသွားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငါလေ နှင့်ကို ဒီ တစ်သက်ပြန်မမြင်ရတော့ဘူး ထင်နေတာ။ နှင်အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီပေါ့။ ကလေးတွေက ချောလိုက်တာဟာ။ နှင့်ရုပ်ကလေးတွေနော်။ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်တယ်မလား။ နောက်ဘဝရှိသေးရင် နှင်နဲ့ ဆုံပါရစေလို့ အမြဲဆုတောင်းနေမယ် ဟာ။ ဒီမယ်ကြည့်စမ်း . . . ငါ ခုဝတ်ထားတဲ့ ဂျင်းပန်က နှင်ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဟာလေ။ ဝတ်လို့ရသေးတယ် တွေ့လား။ ခုထိ ရှိရှိသေသေသိမ်းထားတာနော် ဟာဟာ။ ဘဝက ဘာမှမပြောင်းဘူးဟာ။ ခုထိ ကူလီထမ်းနေရတုန်း။ နိုင်ငံပဲ ပြောင်းသွားတာ။ တစ်ခုပဲ နှင်မြစ်စေချင်တဲ့ ပညာတတ်ဖြစ်ဖို့ ငါ ခုကြိုးစားနေတာ လမ်းခုလပ်ရောက်နေပြီသိလား။ နှင်ပျော်တယ်မလား။ ဒီလိုကြားရတော့။ နှင်အိမ်ထောင်နဲ့ကော အဆင်ပြေလား။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ နှင်ကို Bloody Mary လေးလို့ ခေါ်တတ်တဲ့ ကူလီထမ်း ရှည်းစားဟောင်းကို လွမ်းမှာပေါ့။ ဟုတ်တယ်မလား။ မညာပဲ ပြောကြေးဟာ။ လွမ်းရင် လွမ်းတယ်ပေါ့။ ဟေ့ ငါတော့ မတော်တဆ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ရင် သမီးလေးမွေးမှာ သိလား။ နာမည်ကိုတော့ မေရီလို့ ပေးဦးမှာ။ စိတ်ကောင်းနုလုံးကောင်း ရှိပြီး လူတန်းစား မခွဲခြားတတ်တဲ့ နှင်လို မိန်းမပျိုလေး ဖြစ်လာစေချင်တာ။ ကိုင်း နှင်မကျေနပ်ဘူးလား ငါ့အကြံအစည်ကို။ ပြောရင်းနဲ့ အားမရလိုက်တာဟာ ဒီမှန်ချပ်ကြီးကလည်း . . .။

စိတ်ထဲမှာ အဲ့လိုတွေ အဆက်မပြတ် ပြောနေမိတယ်။ လက်တွေ့မှာတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မှန်ချပ်ကို ထွင်းဖောက်ပြီး စိုက်ကြည့်နေရင်းက ကျနော်မှန်း သူ့သေချာသွားအောင် တစ်ချက် ရယ်ပြလိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ့ဘယ်လို ကျန်ရစ်ခဲ့ရလဲ မသိတော့ဘူး။

ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ မကြုံဖူးခဲ့တဲ့ ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုမျိုးကြီးဗျာ။

ပျောက်ဆုံးသွားသော အရာများသည် ရှိနေသည်

ပထမဆုံးပျောက်သွားတာ Mohi ပဲ။

သူက အိမ်ထောင်ရှိတာကိုး။ သူတိုက်ခန်းမှာ ငါတို့တတွေကို ညစာခေါ်ကျွေးတယ်။ သူမိန်းမလက်ရာ အာရပ်အစားအသောက်တွေပေါ့။ စားသောက်ပြီးတော့ မုန့်အချိုတွေ၊ စွပ်လွန်သီးတွေ၊ ပင်လယ်ဝကို လှမ်းမြင်နေရတဲ့ ဝရန်တာမှာ ကုလားလက်ဖက်ရည်တွေနဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ကြရင်း ဆစ်ကလက်ကိုယ်စီ ဖွာကြတယ်။ အဲဒီမှာ Mohi ကကေားစတယ်။

“ငါနက်ဖန်အိမ်ပြန်တော့မယ်...” တဲ့။ ဒါများ ဘာဆန်းသလဲပေါ့။ ခက်တာက မနေ့ကပဲ ဘွဲ့ယူရသေးတယ် ခု ငါတို့ကို ထားသွားတော့မယ်ဆိုတော့ နည်းနည်း မြန်လွန်းမနေဘူးလား။ သူ ဘာဆက်ပြောလဲဆိုတော့...

“ငါ မင်းတို့နဲ့ ပျော်ချင်ပါသေးတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့မိန်းမက ဒီနေရာမှာ တစ်စက္ကန့်မှ ဆက်မနေချင်တော့ဘူး” တဲ့။

“ဈေးသွားတိုင်း အင်္ဂလိပ်ငမ္မားတွေက စောက်ကုလားမ အိမ်ပြန်စမ်း။ ဒါ နှင့်တိုင်းပြေ မဟုတ်ဘူး လို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ အမြဲအဆဲခံခဲ့ရတာပဲ သူ့အဖို့မှာလည်း ဘယ်နေချင်ဖို့မလဲကွာ၊ ငါနားလည်ပါတယ်...” တဲ့။

ငါတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ငြိမ်ကျသွားခဲ့တယ်။ ခဏလောက်တိတ်နေကြပြီး မပျော်ရွှင်တဲ့စိတ်နဲ့ ငါတို့ထပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တို့ကောင်တွေနဲ့ သူတို့လင်မယား နှုတ်ဆက်ကြတော့ မျက်ရည်လည်ရွှဲပေါ့။ ငါကတော့ အားလုံးထဲမှာ အသက်အကြီးဆုံးလူကြီးမလား။ ပြီးဖြူဖြူနဲ့ “အိဂျစ်သွားလည်ရင် ပျံစို့ သတိထား ညီလေးရာ...” လို့ နောက်တောက်တောက် လုပ်ခဲ့သေးတာပေါ့ (သူငယ်ငယ်က အိဂျစ်ကဇာတန်းမယ် ပျံစို့ပျောက်ဖူးတယ်ဆိုကိုး)။ Mohi... Mohi... ဆော်ဒီကုလားလေး။ တက္ကသိုလ်ကို မိန်းမပါခေါ်လာပြီး လာတက်တဲ့ကောင်း ပြီးတုတ်နဲ့ ဆစ်ကလက် ပါးစပ်ကမချွတ်တဲ့ ကျောင်းစာတော်တဲ့ ကုလားလေး။ ငါတို့တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်မှာ သူမိန်းမကိုယ်ဝန်ပျက်ကျတော့ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ စုံလင်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကလေးအသေလေးကို ငါတို့တတွေ သင်္ချိုင်းမှာ သွားမြှုပ်ကြတယ်။ မိုးမျှုပ်နဲ့တွေ့နဲ့ ပိန်ပိတ်အောင်မှောင်ပြီး အေးခဲနေတဲ့ သင်္ချိုင်းကြီးထဲမှာ ကလေးကို မြှုပ်ပြီးတော့ Mohi ကို ပြန်ကြည့်လို့ခေါ်တော့ ဒီကောင် မလိုက်ဘူး။ ကလေးမြေပုံရှေ့မယ် ပေးပြီး ရပ်နေတယ်။ ငါတို့မှာ အေးလွန်းလို့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။ ဒီလိုနေရာမျိုးကြီးမှာ ငါ့ကလေးလေးကို မထားရက်ခဲ့နိုင်ဘူးကွာ တဲ့။ ငါတို့ကောင်တွေ ဒီကောင်ကို ဝိုင်းချုပ်ပြီး ကားပေါ်ဆွဲတင်ခဲ့ရတာပေါ့။ ရုတော့လည်း ဒင်းသွားရှာပြီပေါ့လေ။

ဒုတိယမြောက်လစ်သွားတာ ယိုးဒယားကောင်လေး။

Duke မအေဘေးလေး။ ယူအက်စ်နဲ့ ကနေဒါမှာ အထက်တန်းထိ ကျောင်းတက်၊

နောက်တော့ တရုတ်ပြေမှာ တက္ကသိုလ်သွားထားပြန်တော့ ပထမနှစ် နှစ်ခါကျ။ ကျောင်းထွက်။ မိဘတွေမေ့မှာ မနေနိုင်ရှာတော့ ဘီလပ်ကို ထပ်ပို့ရာက ငါတို့နဲ့တွေ့တာပါပဲ။ ငါတို့နဲ့ မတွေ့ခဲ့ရင် ဒင့်ဘဝလည်း ဆုံးမှာပါ။ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်ဝက်အထိ အရက်သောက်တာရယ်၊ ပါတီတက်တာ ရယ်က လွှဲပြီး ဘာမှလုပ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ အုပ်စုဖွဲ့လုပ်ရတဲ့ပရောဂျက်တွေမှာ ဘယ်တော့မှ မိတင် လာမတက်။ စာကြည့်တိုက်ကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူး။ ငါဆီဖန်များတော့မှ အင်တာနက် ထဲက တွေ့ကရာတွေ ကူးယူလာပြီး မိတင်မှာ လာဆွေးနွေးတော့ ပိုင်းရယ်တာခံရတဲ့ ကောင်။ ဒါပေမယ့် ငါ့ကိုတော့ အတော်ညှာတာပါတယ်။ ငမ္မဲကောင်မှန်း သိတော့ ထမင်းဝယ်ကျွေး၊ ကော်ဖီ တိုက်၊ ဆစ်ကလက်တိုက်၊ သူ့ချည့်ပဲ အကုန်အကျခံခဲ့ရတာရယ်။ လူ behavior တွေဟာ ကူးစက်တတ်သလား ငါမသိပါဘူး။ ဒီကောင်ဟာ သူ့ဌေးသား လူပေါ်ကြော့ဘဝကနေ ပိုက်ဆံမလိုပဲ ငါတို့နောက်လိုက်တဲ့ပြီး ပန်းကန်ဆေး၊ ကြမ်းတိုက်၊ စားပွဲထိုးတွေ လျှောက်လုပ်လာတော့တာပဲ။ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အကုန်စုထားတဲ့ပြီး သူ့အမေအတွက် LV အိတ်တွေ ဘာတွေ ဝယ်ပို့တယ် ဆိုလား။ အဘွားကြီးမယ် အံ့တော့ဩတဲ့ပြီး ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လာသေးတယ်၊ ကျမသားလေးဟာ ခပ်ဆိုးဆိုး တေတေလေးကနေ သူငယ်ချင်းတွေကြောင့် ခုလို သိတတ်လာတာပါတဲ့၊ ဟာ . . . ဟာ . . . ကျောင်းစာလည်း တကယ်လိုက်လုပ်တော့၊ အမယ် နောက်ဆုံးကျတော့ ပထမအဆင့် အော်နာနဲ့တောင် ဘွဲ့တွေ ဘာတွေ ရသွားတာများ။ သူ့ပင်ကိုယ်က ဉာဏ်ကောင်းတဲ့ ချာတိတ်ကိုး။

နောက်ဆုံးတစ်နေ့တော့ သူလည်း ယိုးဒယားက သူ့အိမ်ပြန်ဖို့ပြင်တယ်။ ငါလည်း သူ့အိမ် လိုက်သွားပြီး သိမ်းဆည်းထုပ်ပိုးကုတယ်ပေါ့။ အားလုံးပြီးတော့ သူ့အိမ်နားက နော်လ်ဖော့ခ်လမ်းက အဘိုးကြီးများ အရက်ဘားမှာ အတူတူသောက်ကြတယ်။ စကားများများ သိပ်မပြောဖြစ်ကြ တော့ဘူး။ ငါ အဲ့ဒီညက ရေဂါပုံး ၁၀ ပက်လောက်တောင် ချိမ်သလားပဲ။ အတော်မူးကုန်တယ်။ နောက်နောင်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်တိုင်း ဟိုလိုလုပ်ပါ၊ ဒီလိုလုပ်ပါ ငါမင့်ကို အကြံပေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ် ဘူး။ ပေတေ လေလွင့်တာတွေဟာ မကောင်းကြောင်း ငါ့ဘဝနဲ့ယှဉ်လို့ မင်းကို ငါအကြိမ်ကြိမ် ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်။ အခု မင်း လူကြီးဖြစ်ပြီ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စောင့်ရှောက်ပေတော့လို့ . . . ငါ့ဘဝမှာ မလုပ်ဖူးတဲ့ ရှားရှားပါးပါး ဩစပေးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ခိုမိလိုက်သေးတယ် ထင်တာပဲ။

ငါလည်း ဘားထဲက ထွက်ကော ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ မအေဘေးလေးဟာ ဘားအဝင်ဝက ဆင်နားရွက်တံခါးကို ကိုင်ထားရင်း လှမ်းအော်တယ်။

"Hey Thet, it fucking hurts, matey!" တဲ့။ စောက်ရမ်း ကြေကွဲတယ် သူငယ်ချင်းရာ ပေါ့။

ငါမျက်မှောင်ကြွတ်၊ လက်နှစ်ချောင်းကို V ပုံစံ ပြောင်းပြန်ထောင်ပြပြီး ချာခနဲ လှည့် ထွက်လာခဲ့တယ်။ အဓိပ္ပာယ်က Fuck Off! ပေါ့။ စောင့်ရှူးလေး မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း နဲ့ ရှိပုန်းလား။ သူ့ကို ပြောမယ့်သာ ပြောရတယ်။ ငါတစ်ယောက်တည်း အိမ်ကို လမ်းလျှောက်အပြန် မယ် ငါတို့တွေ ပြန်မဆုံနိုင်ကြတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသိနဲ့ တစ်ယောက်တည်း မျက်ရည်ခိုးကျခဲ့ရတာ

ပါပဲ။ သိတယ်မလား။ ငါဆိုတဲ့ကောင်က လူရှေ့မှာကျဟန်ဆောင်ကောင်းသလောက် ကွယ်ရာမှာ အသည်းနှုတ်ကောင်လေး။

အီရန်ကောင် Saman ...။

ရှုပ်ရှင်ရှုံ့ထဲမှာ ရှေ့ဆုံးတန်းကထိုင်ပြီး ကြည့်နေတုန်း ဟားလီးဝုဒ် ဇာတ်လမ်းတွေ အတိုင်း အီရန်တွေကို ဝီလိန်တွေအဖြစ် ပြနေတာကို ကြည့်တဲ့ပြီး ဒေါသထိန်းနိုင်ပဲ ပိတ်ကားကို လက်ညှိုးငါးငါးတိုင်းထိုးရင်း။ "ယန်းကီးတွေ ရီးပဲ" လို့ အကျယ်ကြီးအော်ဆီလို့ ဝါတို့တွေ သူ့ကို ရှုပ်ရှင်ရှုံ့ထဲက အတင်း ဆွဲထုတ်ခဲ့ရဖူးတာပေါ့။ သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့ ပီဇာဆိုင်က အင်္ဂလိပ်မက အရက် ကလေးတွေတွေနဲ့ သူ့အိမ်ကို လာလည်တယ်။ ဟိုက ခေါင်းလောင်း တတောင်တောင် တီးနေတာ ကို ဖွင့်မပေးရဲပဲ ချောင်းကြည့်ပေါက်ကနေ ချောင်းနေရင်း ငါ့ဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်။ ငါ... ငါ ဘာ လုပ်ရမလဲတဲ့။ အိမ်ထဲခေါ်ပြီး ထိုင်ရှိခိုးလိုက်ပေါ့ကွာလို့ ငါက နောက်တောက်တောက် ပြန်ပြောတာ ကို ဒင်းက အင့်... အင်း ငါမဖွင့်ပေးရဲဘူး။ ကြောက်တယ်တဲ့။ စောက်ပေါက်ကောင်။ နောက်နေ့ တွေ့ တော့ မေးကြည့်တယ်။ အဲ့ အင်္ဂလိပ်မကို မင်းက မကြိုက်ဘူးလားဆိုတော့ ကြိုက်တယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် တကယ်ချစ်မချစ် မသေချာဘူးတဲ့။ ငါက တကယ်ချစ်မှ လူပျိုရည်အပျက်ခံမှာတဲ့။ ဒါကြောင့် တံခါးမဖွင့်ပေးရဲတာ တဲ့။ ငါတို့မယ် ရယ်လိုက်ရတာ ဆိုတာလေး။ အီရန်ဟာ သိပ္ပံပညာ မှာ တခြားကုလားတွေထက် ရှေ့ရောက်နေတာ မဆန်းဘူး။ ငါ့ဘော်ဒါ အီရန်ဟာ တက္ကသိုလ်မှာ အမြဲတမ်း ထိပ်ကချည့်ပဲ။ ဘွဲ့ရတော့လည်း ဆုတွေ ဘာတွေ ရလိုက်သေးတာရယ်။ ဒါပေမယ့် ဆင်းရဲနဲ့ချာတဲ့ တိုင်းပြေက ကောင်တွေ ထုံးစံအတိုင်း သူ အိမ်မပြန်ချင်ဘူး။ ဘီလပ် ထိပ်တန်း တက္ကသိုလ်တွေထဲ ပါတဲ့ ဘုရင့်ကောလိပ်မယ်ပီအိတ်ချ်ဒီဒုနဲ့ သွားလုပ်မယ်တဲ့။ လောလောဆယ် အားနေတဲ့ အချိန်လေး မန်ချက်စတာဖက်သွားပြီး ပန်းကန်ဆေး ဝိုက်ဆံသွားရှာတော့မယ်ဆိုပြီး အထုပ်အပိုးပြင်တယ်။ သူ့ကား အစုတ်လေးပေါ်တင်တယ်။ ဒီမြို့ကနေ အပြီးခွာမယ်ပေါ့။ ကားဘေး မှာ ရပ်နေတဲ့ ငါ့ကို သိုင်းဖက်တယ်။ ငါ့ပါးကိုဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းတယ်။ ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေမှာ မင်းသာ မရှိခဲ့ရင် ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေ ခုလို ခင်ခင်မင်မင် စုဖွဲ့မိခဲ့မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ငါ့ဘဝမှာ လမ်းပေါ် ရန်မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဂစ်တာ မတီးဖူးဘူး။ အရက် မသောက်ဖူးဘူး။ လောင်းကစား မလုပ်ဖူး ဘူး။ ရည်းစားသနာရယ်လို့လည်း ခုထိ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရှိဖူးဘူး။ ကိုရွှေသာ ဆိုတဲ့ မင့်ပုံပြင် တွေထဲက လူစားမျိုးနွယ်လည်း မိတ်ဆွေမဖြစ်ဖူးဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲ့ဒါတွေ အကုန်လုံးကို တက္ကသိုလ် နှစ်တွေမှာ မင့်ဆီက ကြားဖူးခဲ့တယ်။ အဲ့ဒါတွေ နားထောင်ပြီး ငါ့ဘဝမှာ ယောက်ျားဖြစ်ရတာ သိပ်မတန်သလိုကြီးကွာတဲ့။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ မင့်လို သူငယ်ချင်းမျိုး ရှိခဲ့ဖူးတာနဲ့တင်ကျေနပ်ခဲ့ရပါ ပြီတဲ့။

အဲ့ဒီမှာ ငါက မချီမချင်မျက်နှာပေးနဲ့ သူ့ကိုပြောရော။ အမယ်... စောက်ပီတွေပြောသွား သေးတယ်။ မန်ချက်စတာမှာ အင်္ဂလိပ်မ အပိုက်လေးတွေ အိမ်လိုက်လာရင် တံခါးပိတ်ပြီး ထပ်ပုန်း မနေနဲ့။ လူပျိုရည်ဆိုတာ ကုန်သွားတဲ့ အမျိုးမှ မဟုတ်တာလို့ ပြောင်ချော်ချော်ပြောရင်း သူ့ကား

တံခါးကို ဝန်းရံနေ တွန်းပိတ်ပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ခွဲရတဲ့စိတ်အပြင် နောက်ဆုံးတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပါကောလား ဆိုတဲ့ စိတ်ကြောင့် ထင်တယ်။ ငါ့ အိမ်အပြန်လမ်းဟာ ခြောက်ခြားဖွယ်ရာကောင်းလိုက်ပုံများ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ ငါ့စိတ်တွေဟာ ဂယောက်ဂယက်ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ နှစ်တွေအကြာကြီး ငါ့ကောင်တွေနဲ့ ကျင်လည် ကျက်စားခဲ့ရာ ဒီမြို့ကြီးထဲ မြင်မြင်နေရာမှာ ငါတို့ခြေရာတွေချည့်ပဲ မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက် အထီးကျန်ချင်စရာကြီးလဲလို့။ သူတို့ထွက်သွားပြီး နှစ်ပတ်အကြာမှာ ငါလည်း အထုပ်အပိုးပြင်တော့တာပါပဲ။ အလုပ်တစ်ခုခု မရင်စပ်ကြား တောင်ပိုင်းက ကမ်းခြေမြို့ လေးတစ်မြို့မှာ ဆေးကုစားနေတဲ့ ငါ့ညီလေးဆီ သွားဖို့တော့မယ်ပေါ့။

နှစ်အတန်ကြာနေခဲ့ဖူးတဲ့ ငါ့အိမ်ကလေးက ထွက်လာတော့ ဘာမှများများစားစား မပါ ပါဘူး။ ဒီမြို့ကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ ဘီးလုံးတပ်ထားတဲ့ အိတ်အကြီးတစ်လုံးရယ်၊ ကျောမှာ လွယ်ထားတဲ့ ဂစ်တာရယ်၊ ဒါပါပဲ။ အပိုအားဖြင့် ဘွဲ့လက်မှတ်ဆိုတဲ့ စက္ကူတစ်ရွက်တော့ အိတ်ထဲပါ လာတယ်။ မြို့လယ်ခေါင်က ပတ်ကလိန်းကို ဘတ်စ်ကားစီးဖို့ လမ်းလျှောက်လာရင်း ငါ့အတွေးတွေ ဟာ တောင်ရောက်မြောက်ရောက်။ အေးစက်တဲ့ လေပြင်းတွေ အမြဲတိုက်နေတဲ့ ပင်လယ်ဘေးက ဒီမြို့ဟာ ငါ့အတွက် လွမ်းစရာ တစ်စက်ကလေးမှ မကောင်းခဲ့ပါဘူး။ အူတီအူကြောင် ပိန်ညောင် ညောင် ကောင်လေးအဖြစ် ဒီမြို့ကို ငါ့ရောက်လာခဲ့တယ်။

ဒီမြို့ထဲမှာ ငါ့ သိပ္ပံပညာရှင်မလေးကို ငါ့ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ ငါ့ညီမလေး မယ်ဒီ ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့တယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်း မာလကာသီး တံတားပေါ်က ခုန်ချသွားခဲ့တယ်။ ငါ သွေးမြေကျခဲ့ရဖူး တယ်။ ငါ့ကို လမ်းသစ်တွေက ရိုက်လှသွားခဲ့ဖူးတယ်။ ငါက လမ်းသစ်တွေကို ပြန်ရိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အိမ်အပြန်ညာတွေမှာ ဓားတန်းလန်းနဲ့ သေနေတဲ့ အလောင်းတွေ မြင်ခဲ့ရဖူးတယ်။ နာမည်ဆိုးတဲ့ ဖောရက်စ်ဟောလ်က အိမ်အပြန်နောက်ကျတဲ့ ညတွေမှာ တစ်နေ့နေ့မှာ ငါဟာ လမ်းပေါ်မှာ ဓား ထိုးခံရပြီး သေမလားလို့ အခြိမ်းရိမ်နေခဲ့ရဖူးတယ်။

ငါ ပီဇာဖတ်ခဲ့ရတယ်။ ငါ ပန်းကန်ဆေးခဲ့ရတယ်။ ငါ ကူလီထမ်းခဲ့ရတယ်။ ငါ့ချစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဆုံခဲ့ရတယ်။ ငါ ဘဝကို လက်မြှောက်အရှုံးပေးလုနီးပါး အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်ခဲ့ရ တယ်။ လက်မတင်မီလေးတင် ပြန်ပြန်ထူမ နိုင်ခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ငါဟာ လေအရေမှာ မတော်တဆ လွှင့်ပါသွားတဲ့ လဲဖို့ပွင့်လေးတစ်ခု လို တိတ်တဆိတ်ပဲ ဒီမြို့က ထွက်ခွာသွားရတော့မယ်။ ဘတ်စ်ကားပေါ် ပစ္စည်းတွေ တင်အပြီးမှာ ငါ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့တဲ့ မြို့ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ချက်ငေးလိုက်သေးတယ်။

တစ်ခါက ငါ အင်မတန်မုန်းတီးခဲ့ဖူးတဲ့ ဒီမြို့အပေါ်မှာ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း ဘာမှမရှိတော့ ဘူး။ ဘဝဆိုတာ မိုးရေထဲမှာ ဘယ်လို ကခုန်ရမလဲလို့ သင်ယူရတာ မဟုတ်လား။ ဘတ်စ်ကား ထွက်ခဲ့ပြီ။ ငါ့နောက်ပြန်မလှည့်တော့ဘူး။

(Mohi ဝိုလာတဲ့ ဓာတ်ပုံအဟောင်းတွေကြောင့် ဒီဇာကိုရေးတယ်)

မြူတင်းပေါက်

ကဗျာဆရာကြီးတစ်ယောက်ဟာ ဘူတာရုံအိုလေးတွေကို ရူးသွပ်ကြောင်း လူသိရှင်ကြား ဝန်ခံဖူးသလိုပေါ့။ ကျနော်ဟာ အိုဟောင်းနေတဲ့ စာတိုက်တွေကို ရူးသွပ်သူပါ။ ဘဝမှာ စာပို့သမားတစ်ယောက်ဖြစ်ချင်ခဲ့ကြောင်း၊ ပိုင်ရဲ့စာပို့သမားကဗျာကို အိပ်ခန်းနံရံမှာ ချရေးခဲ့ဖူးကြောင်း၊ တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ခြေခင်းလက်ခင်းသာတဲ့ စနေနေ့လယ်ခင်းမျိုးမှာ ကျနော်ဟာ တက္ကသိုလ်စာတိုက်ရှေ့ သွားရပ်တဲ့ပြီး ဆစ်ကလက်ခဲရင်း ငေးကြည့်နေခဲ့ဖူးတယ်။ မရေမတွက်နိုင်တဲ့ စာတွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်ဆီ ကျနော် ဒီနေရာကနေ ပို့ခဲ့ဖူးတာကိုး (ရည်ညွှန်း - Santiago ပဲနွယ်ကုန်းတွင် ကွယ်လွန်သည်)။ အတိတ်ဟာ ကြည်နူးစရာ၊ နာကျင်စရာတွေအပြည့်။

“ကြည်ပြာဝေး” ရဲ့စာအဟောင်းလေးတွေကို ဓာတ်ပုံတွေအဖြစ်နဲ့ ကျနော်တို့ဖတ်ခဲ့စဉ်က နာကျင်ဆွေးမြေ့ရတာမျိုး။ အိတ်ချိန်းရုံးက တယ်လီဖုန်းမှန်ခန်းလေးတွေထဲက ၁၀ မိနစ်စာ ကြည်နူးမှုမျိုး။ စာတိုက်က ရောက်လာတာတို့ စာတွေထဲက စာလုံးလေးတွေကို အထပ်ထပ် အလွှတ်ရအောင် ဖတ်ရင်း စာခေါက်ကလေးကို ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ရင်း တသိမ့်သိမ့်တုန်တဲ့ ရင်အစုံနဲ့ အိပ်စက်ရတာမျိုး။ မထည်ဝါလှတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခုတ်ချာချာလေးတွေထဲ ချက်နို့ဆီနဲ့ ဖျော်တဲ့ ချိုပျစ်ပျစ် လက်ဖက်ရည်ကို ငုံ့ရင်း။ မွန်ထရီ ဆစ်ကလက်ဖွာရင်း ခုချိန်ဆို သူ ဘာတွေများ လုပ်နေရာမလဲလို့ အဝေးကိုငေးရင်း ရော်ရမ်းမှန်းဆရာတာတွေ...။

ကျနော်တို့ဟာ လူပီသစွာနဲ့ ကျနော်တို့ရဲ့ imagination တွေကို ဖြန့်ကျက်ထားရင်း အဲဒီအတွေးကမ္ဘာလေးတွေထဲမှာ ချစ်ရသူတွေနဲ့ ကြည့်မွေ့ခဲ့ကြဖူးတာပေါ့။

မကြာသေးတဲ့ နှစ်ကာလတစ်ခုမှာ သတင်းတစ်ခု ကြည့်ရဖူးတယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကာလကြီး အတွင်းမှာ အမေရိကန်စစ်သားတစ်ယောက်နဲ့ အင်္ဂလိပ်မလေးတစ်ယောက်ဟာ လန်ဒန်က သိမ်းခြိမ်းခံဘေးမယ် ချစ်ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသတဲ့။ အသက် ၂၀ ကျော် ကောင်လေးနဲ့ ၁၇ နှစ် အရွယ်ကောင်မလေးဆိုတော့ အရူးအမူးပေါ့လေ။ နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အချစ်ဦးတွေတဲ့။ သိပ်မကြာပါဘူး။ မဟာမိတ်တွေရဲ့ ဒီဒေကမ်းတက်တိုက်ပွဲမှာ အမေရိကန်စစ်သားလေး ပါသွားတယ်။

“ငါပြန်လာခဲ့မယ်...” လို့မှာသွားခဲ့သတဲ့။

စစ်ကြီးဟာ သူတို့နှစ်ယောက် ကမ္ဘာခြားသွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ စာလေးတွေ အပြန်အလှန် ရေးနေရင်း ကောင်လေးက စာတစ်စောင်ရေးလိုက်တယ်။ ငါမင့်ကို လက်ထပ်ဖူးဖြစ်မယ်တဲ့။ အဲဒီစာက ကောင်မလေးဆီ ရောက်မလာပဲ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ကောင်မလေးဟာ မမျှော်လင့်တော့ပါဘူး။ သူ့ချစ်သူဟာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်လိုက်ပြီလို့ ယူဆတဲ့ပြီး အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ပါ။ တစ်ဖက်ကလည်း တစ်နေ့မှာ လေယာဉ်ပျက်ကျမှုတစ်ခုရဲ့ သတင်းထဲက နာမည်တူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အလောင်းဟာ ကောင်မလေးရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ ကိုက်ညီနေကြောင်း ကောင်လေးဖြစ်သူ ဖတ်လိုက်ရတဲ့အခါ သူမ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီလို့ တစ်ထစ်ချမှတ်ယူလိုက်သတဲ့။

အဲဒီလိုနဲ့ နှစ်ပေါင်း ၇၀ ကြာခဲ့တယ်။ နှစ်ပေါင်း ၇၀...။

အိုမင်းရင့်ရော်နေတဲ့ အခါကျမှ ယနေ့ခေတ်နည်းပညာရဲ့ အကူအညီနဲ့ သူတို့ဟာ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တစ်နေရာစီမှာ သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေကြသေးမှန်း ရှာတွေ့ခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ဖက် သားသမီးတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ အင်တာနက်မှာ ဝီဒီယိုကောလ် ပြောကြတယ်။ သတင်းထဲမှာ အဲဒီ ဝီဒီယိုကောလ် ခေါ်နေတဲ့ အခိုက်အတန့်လေးကို ပြနေတာ။ အသက် ၉၀ ကျော် အဘိုးကြီးနဲ့ အသက် ၈၀ ကျော် အဘွားကြီးဟာ ကွန်ပျူတာ မျက်နှာပြင်ကနေ တစ်ဆင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ငေးလို့...။

အဘိုးကြီးက ပြောတယ်။ "I still dream of you" ကိုယ်မင့်ကို အိပ်မက်မက်နေတုန်းပဲတဲ့။ အဘွားကြီးက "You do ..." တဲ့။ အဲလိုပြောရင်း ပြီးနေတယ်။ အဲဒီသတင်းအတိုလေးကို ကြည့်ရင်း ကျနော်မှာ ပြောမပြတ်အောင် ကြည့်နူးခဲ့ရဖူးတယ်ပေါ့။

ယနေ့ခေတ် နည်းပညာတွေဟာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိုးတက်လာတယ်။ ကျနော်တို့ စာတွေ မရေးကြတော့ဘူး။ စာတိုက်က ရောက်လာမယ့် စာတွေကို မမျှော်ကြတော့ဘူး။ ကျနော်တို့မှာ အဝေးကို ဆွေးရီရီငေးရင်း သူဘယ်လိုများ နေရှာမလဲလို့ ရော်ရမ်းမှန်းဆတာတွေ မလုပ်ကြတော့ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကျနော်တို့ သိပ်မတွေးတော့ဘူး။ ခုပို ခုချက်ချင်းရောက်နိုင်တဲ့ စာအတိုတွေကို နည်းပညာအကူအညီနဲ့ ပို့နိုင်ပြီ။ Messenger, Viber, WhatsApp လက်မလေးနဲ့ ဖိပွတ်လိုက်တာနဲ့ ရည်ရွယ်သူဆီ ချက်ချင်း တစ်စုံတရာ လှမ်းပြောနိုင်ခဲ့ပြီ။ တစ်ခါက အိပ်မက်တောင် မမက်ဖူးတဲ့ အသည်းပုံတွေ၊ ရယ်မောနေတဲ့ ပုံတွေ၊ လျှာထုတ်နေတဲ့ပုံတွေ၊ မျက်လုံးမိုတ်ပြနေတဲ့ပုံတွေ အစရှိတဲ့ စတစ်ကာတွေ ပို့နိုင်ပြီ။ ဘာလုပ်နေလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်သူနဲ့လဲ အစရှိသဖြင့် ချက်ချင်းလှမ်းမေးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ကျနော်တို့မှာ imagination မရှိတော့ဘူး။ ယခုလက်ရှိ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အရာတွေပဲ ရှိတော့တယ်။ လိင်စိတ်ဖောက်ပြန်တဲ့ ပုံတွေ၊ စကားစမြည်ပြောဆိုမှုတွေ၊ ဝီဒီယိုတွေ ပိုပိုများလာတယ်။ လက်မတစ်ချက် ရွှေတာနဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ရိုသဲ့သဲ့လုပ်လို့ ရနေတယ်။ အလွယ်တကူ ချစ်ကျွမ်းဝင်ပစ်လိုက်လို့ ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဟိုစဉ်ကလို ခေါင်းထဲ အကြာကြီး ထည့်မထားနိုင်ကြ

ဘူး။ အလွယ်ချစ်တယ်။ အလွယ် မေ့တယ်။ နောက်ထပ် နောက်ထပ်တွေ အများကြီး ကျနော်တို့ကို စောင့်နေတယ်။ တွေးခြင်း ငေးခြင်းတွေဟာ ဒီခေတ်ဒီအခါမှာ ခေတ်နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

တစ်ခါတစ်ခါမှာ အဲဒီအရာတွေကနေ လွတ်မြောက်ဖို့ ကျနော်ဟာ ဖုန်းဖျက်နာပြင်ကို မကြည့်ပဲ အဝေးကိုငေးဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ စာရွက်နဲ့ ဘောလ်ပန်ကို ရှေ့မှာ ချထားပြီး ဆစ်ကလက် ဖွာပါတယ်။ မတီးဖြစ်တာ ကြာပြီဖြစ်တဲ့ ဂစ်တာကို ကောက်ကိုင်ပြီး ခေတ်ဟောင်းသီချင်းတွေထဲက မှတ်မိသလောက် သီချင်းတချို့ကို နည်းနည်းတီးဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ဟိုတီးဒီခတ်နဲ့ နည်းနည်း ဂျာနံ ဝင်လာတဲ့ အခါ စာရွက်ပေါ်ချရေးပါတယ်။

သို့

ခုချိန်ခါမှာ မင်းတစ်ယောက် ဘာလုပ်နေရှာမလဲလို့ ကိုယ်တွေးနေမိတယ်မေ...

ကိုယ်မနေ့ညက ဘိုင်ရွန်ရဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်နေရင်း မင့်ကို နှင့်နှင့်သည်းသည်း သတိရခဲ့တယ်သိလား...

...

ဆက်ရေးစရာ မလိုသေးဘူး။ ဒါက ခုပို့ခုရောက်တဲ့ အပလီကေးရှင်းတစ်ခုမှ မဟုတ်တာ။ ဆစ်ကလက် ဆက်ဖွာတယ်။ ဂစ်တာကို ဟိုကုတ်ဒီကုတ် လုပ်တယ်။ ပြုတင်းပေါက်က တစ်ဆင့် အဝေးကို ငေးတယ်။ တွေးတယ်။ အချိန်တွေ အများကြီး ရပါသေးတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဗျာ။

ခရမ်းချဉ်သီးလေးတွေ

အဓိပ္ပာယ်မဲ့လွန်းတဲ့ ဗမာဓာတ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေကို မောင်ပါပီ ဘယ်တော့မှ မကြည့်ဘူး။ လူတွေကို ကလိထိုးပြီး ရယ်ခိုင်းတာကို ကြည့်ပြီး လိုက်ရယ်နေတဲ့လူတွေ၊ ဇွတ်ကြီး ဒေရာမာ ဆန်ပြတာကို လိုက်ခိုနေတဲ့လူတွေကိုလည်း မောင်ပါပီ နားမလည်ပါ။ အပ်ကြောင်းထပ်ပြီး ယုတ္တိမဲ့လွန်းတဲ့ ထိုးဇာတ်တွေနဲ့ ဖန်တရာတေတဲ့ ဟာတွေ၊ ဆပ်ပြာအော်ပရာလို့ခေါ်တဲ့ ကိုးရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲတွေလည်း ထိုနည်းတူပဲ။ အဲလိုပြောလို့ ဟောလီးဝုဒ်ဇာတ်ကားတွေကကော ဘယ်လောက် ကောင်းလို့လဲလို့ မေးလာရင် လူကြိုက်များတဲ့ ပေါ့ကြောင်ကြောင် အမေရိကန်ဇာတ်ရှင်တွေလည်း အများကြီးပါပဲ ဆိုတာ ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် အော်စကာဆုရတဲ့ ဇာတ်ကားတွေကို ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ကြည့်ပါ။ သူတို့မှာ အင်မတန် အနုပညာမြောက်တဲ့ ဇာတ်ရှင်တွေလည်း ထွက်နေသေးတာကိုးဗျ။ တစ်နာရီကျော် နှစ်နာရီလောက် ပေးလိုက်ရတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ရင်ဘတ်ထဲ ငြိသွားအောင် လုပ်ပြနိုင်တဲ့ ဇာတ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ခုဟာ(ကိုယ့်ပြောနေကျ စကားနဲ့ ပြောရရင်) "လူဖြစ်ရတာ တန်လိုက်လေ" ဆိုတဲ့ အရသာမျိုး။ သီချင်းကောင်းကောင်း တစ်ပုဒ်နားထောင်လိုက်ရတဲ့အခါ၊ စာအုပ်ကောင်းကောင်းတစ်အုပ်ကို ဖတ်လိုက်ရတဲ့အခါ၊ ပီစကီကောင်းကောင်း ဥပက်လောက် သောက်လိုက်ရတဲ့အခါ ငါဟာ အင်မတန် လူဖြစ်ရကျိုး နှပ်လိုက်တာပါလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးဝင်လာတတ်တာမျိုး။ ထားလိုက်ပါတော့။

တစ်ခါတုန်းက ဗမာဇာတ်ရှင်သိပ်ကြိုက်တဲ့ မောင်ပါပီကြီးဒေါ်ကြီးတွေနဲ့ အဲဒီဟာတွေကို သိပ်မုန်းတဲ့ မောင်ပါပီတို့ အစပ်အဟပ်မတည့်ခဲ့ပုံလေး ပြောချင်လို့။ အိမ်ခဏပြန်တဲ့ မောင်ပါပီ တစ်ယောက်ပေါ့ဗျာ။ ညမိုးချုပ် အရက်ဆိုင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက အာရိုက်ပြီး အိမ်ပြန်လာရင် စိတ်ဆင်းရဲရတာက ဗမာဇာတ်ရှင်ကို ဧည့်ခန်းမှာ အသံအကျယ်ကြီးဖွင့်ပြီး ထိုင်ကြည့်တတ်တဲ့ ဒေါ်ကြီးနဲ့ ဒေါ်လေးတို့ကြောင့် စိတ် အင်မတန်ဆင်းရဲခဲ့ရတာပေါ့။ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ဝူးဝူးဝါးဝါး ခိုင်ယာလော့ကတွေ၊ ကြောင်တောင်တောင် တီးလုံးတွေ မကြားချင်လည်း အိမ်ခန်းထဲကနေ ကြားနေရတာကိုး။ အဆင့်မရှိတဲ့ ဟာတွေ ဘာညာ သွားဝေဖန်ပြန်ရင်လည်း ငါတို့ဇာတာ ကြိုက်လို့ ကြည့်တာ မကြားချင် နားပိတ်ထားဆိုပြီး အဟောက်ခံရသေးတာ။

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ အိမ်ပြန်လာတော့ သူတို့တွေ ဧည့်ခန်းမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေကြပေမယ့် ဗမာကားတွေ ဘာတွေ ကြည့်မနေဘူးဗျ။ အဲဒီမှာ မောင်ပါပီ အိမ်ခန်းထဲဝင်ပြီး ရန်ကုန်က တေးရေးဆရာတစ်ယောက်က ဒါလေးကြည့်ကြည့်၊ ရေလည်မိုက်တယ် မောင်ရ ဆိုပြီး လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့ DVD ချပ်ကို သွားယူလာပြီး ဖွင့်ကြည့်တော့တာပဲ။ ကြီးဒေါ်ကြီးတွေကလည်း ဟဲ့ ဘာကားတုံး

ဆိုပြီး ဝင်မော့တာပေါ့။

ဇာတ်ကားက အီရန်ဇာတ်ကားဗျ။ မဂျစ် ဆိုတဲ့ အီရန်ဒါရိုက်တာ ရိုက်တာ။ ဇာတ်လမ်းက စကားပြောခန်းကို သိပ်မပါတာရယ်။ တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ အဲလိုလေးတွေချည့်ပဲ (ဗမာကားတွေနဲ့ ဘာကွာလဲ ကြည့်)။ အကျဉ်းချုပ်ပြောရရင် အာဖဂန်နစ္စတန်က စစ်ပြေးဒုက္ခသည်တွေဟာ အီရန်ထဲ ဝင်ပြေးလာပြီး တီဟီရန်မြို့ဆင်ခြေဖုံးတွေမှာ ဝိုလှုံနေကြတဲ့အချိန်။ မှတ်ပုံတင်မရှိ၊ အလုပ်လုပ်ခွင့်မရှိ၊ အဲလို တရားမဝင်ဘဝတွေပေါ့။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းတွေမှာ အလုပ်ကြမ်း ဝင်လုပ်ကြပြီး အသက်ဆက်၊ ရဲတွေ ဝင်ဖမ်းရင် ပြေး (တစ်ချိန်က စကာပူ၊ အခုမလေးရှားနဲ့ ယိုးဒယားက တရားမဝင် ဗမာတွေလိုပေါ့)။ အဲဒီဆောက်လုပ်ရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုမှာ အီရန်တစ်ကောင်က အလုပ်သမားတွေကို လက်ဖက်ရည်ဖျော် မုန့်ကျွေးလုပ်တဲ့ကောင်၊ အလုပ်သမားတွေနဲ့ တည့်ကို မတည့်ဘူး။ တစ်ချိန်လုံး ရန်ဖြစ်နေတာ။

အဲဒီမှာ အာဖဂန်အလုပ်သမားတစ်ယောက် မတော်တဆဖြစ်ပြီး ခြေကျိုးသွားတယ်။ အဲဒီလူ ခြေကျိုးသွားတော့ သူ့နေရာအစားထိုးဖို့ သူ့ဆယ်ကျော်သက် သားလေး ရောက်လာကော။ အာဖဂန်ချာတိတ်လေးက ပျော့တိပျော့ဖတ်နဲ့ အလုပ်ကြမ်းသိပ်မလုပ်နိုင်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဖိုမင်လုပ်တဲ့သူက လက်ဖက်ရည်ဖျော်တဲ့ အီရန်နဲ့ အာဖဂန်ချာတိတ်လေးကို အလုပ်ချင်း နေရာလဲပေးကော။

အဲဒီမှာ လက်ဖက်ရည်ဖျော်တဲ့ အီရန်ကောင်က ပေါက်ကွဲတော့တာပေါ့။ တစ်ချိန်လုံး သူ့နေရာ လူသွားတဲ့ အာဖဂန်ချာတိတ်လေးကို ဒုက္ခပေးမလို့ ချောင်းနေတာ။ ချောင်းနေရင်း ဘာသွားတွေ့လဲ ဆိုတော့ အာဖဂန်ချာတိတ်လေးဟာ ကောင်လေး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ အာဖဂန်မလေး၊ ဆံပင်တွေ ဖီးသင်နေတာကို ချောင်းကြည့်ရင်း တွေ့သွားတာ။

နောက်နေ့တွေကျတော့ ခပ်ဆိုးဆိုး အီရန်ကောင် အချိုး ချက်ချင်းပြောင်းသွားတယ်။ ယောက်ျားလေး ယောင်ဆောင်ထားတဲ့ အာဖဂန်မလေးကို အကာအကွယ်ပေး၊ ကူညီပေး၊ ရေလည်တွေ စွတ်ကြောတော့တာ။ ဟိုက သူ့ကို စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ သူတို့ဆောက်လုပ်ရေးထဲကို လဝကတွေ အလစ်ဝင်ဖမ်းတော့ အာဖဂန်တွေ အကုန်ထွက်ပြေးရတယ်။ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေတဲ့ အာဖဂန်မလေးကို တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတဲ့ အီရန်ကောင်က အတင်းပြေးခိုင်း၊ သူကတော့ လဝကတွေကို အတင်းဝင်လုံး၊ ခြေသလုံးတွေ ဘာတွေကို အတင်းဆွဲဖက်ထား၊ ကောင်မလေးကို အော်၊ ပြေးတော့ ပြေးတော့ ဘာညာပေါ့။ လဝကရဲတွေက သူ့ကို ဝိုင်းရိုက်ပြီး ရဲစခန်းကို ဖမ်းသွားရော၊ အာဖဂန်မလေးကတော့ လွတ်သွားတယ်။ ရဲစခန်းက ပြန်လွတ်လာတော့ အဲဒီ အီရန်ကောင် အာဖဂန်မလေးကို လိုက်ရှာတယ်။ မတွေ့ဘူး။ အာဖဂန်စစ်ပြေးတွေ နေတဲ့ နေရာတွေအထိ လိုက်ရှာတယ်။ မတွေ့ဘူး။ ကောင်မလေးက သူ့ကို တစ်နေရာကနေ မြင်ပြီး ငေးနေတာ။ မိန်းကလေးလို ဝတ်စားထားတော့ သူက သတိမထားမိ၊ သူ့ခမျာ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီ။

နောက်ဆုံး သူ့အလုပ်ထဲက အာဖဂန်တစ်ကောင်နဲ့တွေ့တော့၊ ကောင်မလေး ဘယ်နေရာမှာလဲ ဆိုတာ သိသွားတယ်။ အသာလေးသွားကြည့်တော့ သူ့ရင်ကျိုးပြန်ရော၊ ကောင်မလေး မျော မြစ်ထဲမှာ ကျောက်တုံးတွေဆယ်တဲ့ အလုပ်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ လုပ်နေတာ တွေ့လိုက်တာကိုး။ ဒါနဲ့ အီရန်ကောင် သူ့ဆောက်လုပ်ရေးက ဖိုမင်ဆီမှာ အပ်ထားတဲ့ သူ့ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ထုတ်(ကောင်မလေး ဒုက္ခရောက်နေတာကို မကြည့်ရက်လို့)၊ ခုနက အာဖဂန်ကောင်ကို ကောင်မလေးရဲ့အဖေလက်ထဲ ထည့်ပေးပါဆိုပြီး အပ်လိုက်တယ်။ သူပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံက ကောင်မလေးရဲ့အဖေက မရပ်ကြားထဲက အာဖဂန်ကောင်က ယူပြီး အာဖဂန်နစ္စတန်ကို လစ်သွားပြန်တယ်။ ကောင်မလေးကို သွားကြည့်ပြန်တော့ မြစ်ထဲမှာ ကျောက်တုံးဆယ်တဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်း တုန်တုန်ရီရီလေး။ ကောင်မလေး အဖေက ဆောက်လုပ်ရေးအလုပ်ရှင်ဆီမှာ ပိုက်ဆံလာချေးတယ်။ သူ့အာဖဂန်နစ္စတန်ကို မဖြစ်မနေ ပြန်ရတော့မယ်။ ငွေလိုတယ်ပေါ့။ ချေးလို့မရဘူး။

ဇာတ်လိုက်ကျော် အီရန်က အဲ့ဒီအဖြစ်အပျက်ကို သိသွားတော့(ကူညီစရာ ပိုက်ဆံကလည်း သူ့မှာ မရှိတော့ဘူး) ဘာလုပ်သလဲဆိုတော့ သူ့အီရန်မှတ်ပုံတင်ကို သွားရောင်းပစ်လိုက်တယ်။ ရတဲ့ပိုက်ဆံကို ကောင်မလေးအဖေကို ကူညီပါတယ်ဆိုပြီး လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ကောင်မလေးတို့ မိသားစုဟာ အာဖဂန်နစ္စတန်ကို ပြန်ဖို့ပြင်ပြီး မိုးမြူမြူတွေ ကြားထဲ လော်ရီကားပေါ်ကို အိုးတွေ ခွက်တွေ ပုံးတွေ ပလုံးတွေ တင်ကြတဲ့နေရာမှာ ဇာတ်လိုက်ကျော် အီရန်ကောင်ဟာ ဝင်ပြီးကူတယ်။ ကောင်မလေးလက်ထဲက ခြင်းတောင်းထဲ ထည့်ထားတဲ့ ဟင်းချက်စရာ ပစ္စည်းလေးတွေ လွှတ်ကျသွားတယ်။ အီရန်ကောင်က ပြန်ကောက်ကူတယ်။ ခရမ်းချဉ်သီး အနီရောင်လေးတွေ၊ ကြက်သွန်နီတွေ၊ ကြက်သွန်ဖြူတွေ အတူတူကောက်ကြရင်း လက်ချင်းဆုံလုနီးပါး ဖြစ်ဖြစ်သွားရာက မော့ကြည့်တယ်။ နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံတယ်။ မျက်လုံးချင်း ချစ်နေကြတယ်။ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်... ပစ္စည်းတွေကောက်လို့ ပြီးတယ်။ ကောင်မလေးက မျက်နှာကို အဝတ်နဲ့ ကာပစ်လိုက်တယ်။ ခြင်းတောင်းလေးဆွဲလို့ ကားပေါ်ကို အပြေးလေးတက်တယ်။ ဗွက်အိုင်ထဲ ခြေတစ်ဖက်နှစ်ပြီး ဖိနပ်လေးကျွတ်အကျွန် အီရန်ကောင်က ပြေးတဲ့ပြီး ဗွက်ထဲက ဖိနပ်လေးကို ဆွဲထုတ်၊ ပေနေတဲ့ရွဲတွေကို လက်နဲ့သပ်ချပြီး ကောင်မလေးကို စီးပေးတယ်။ ကောင်မလေး ကားပေါ်တက်တယ်။ လော်ရီကားအစုတ်ကြီး ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။

အီရန်ကောင်ဟာ ငူတူတူကြီးရပ်လို့၊ ခုနက ကောင်မလေးချွန်သွားခဲ့တဲ့ ဗွက်ထဲက ဖိနပ်ရာလေးကို ငေးလို့၊ အဲ့ဒီအချိန်မှာ မိုးတွေက တဝေဝေကျလာတယ် ခြေရာလေးပေါ်မှာ မိုးပေါက်တွေ။ ဇာတ်လိုက်ကျော်ဟာ ပြုံးပြီး ခြေရာလေးကို ငေးနေခဲ့တယ်။ ဇာတ်လမ်းက ဒါပါပဲ။

အချစ်ဇာတ်လမ်းတဲ့ ဗျား၊ ချစ်တယ်လို့ တစ်ခွန်းမပြောသွားခဲ့ဘူး။ အလုပ်ထဲမှာ အတ္တကြီးပြီး ဝှတိုက်တဲ့ အီရန်ကောင်ဟာ ကောင်မလေးကို မိန်းကလေးမှန်း သိသွားတဲ့နေ့မှာ အင်မတန် ညစ်ပတ်ပေပွတဲ့ ဆောက်လုပ်ရေး အလုပ်ထဲကို ဘောင်းဘီအသစ်တွေ ဘာတွေ ဝတ်လာပြီး

ရှိုးတွေများပြတဲ့အခါကျနော်ရယ်ချင်မိခဲ့တယ်။ အလုပ်ကိုလဝကတွေဝင်ဖမ်းတော့ ကောင်မလေးကို ပြေးခိုင်းပြီး ရဲတွေကို ခြေသလုံးဖက် တရွတ်တိုက်ပါတဲ့အထိ တားဖို့ကြိုးစားတဲ့ အဲဒီကောင်ကို ကျနော် သနားခဲ့တယ်။ မြစ်ထဲက ကျောက်တုံးတွေကို ဆယ်ပြီး ပင်ပန်းဆင်းရဲကြီးစွာ အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ကောင်မလေးကို သွားငေးကြည့်ရင်း တိတ်တခိုး ကြေကွဲရတဲ့ ကောင်။ ကောင်မလေးဘဝ အဆင်မပြေတဲ့အခါ သူတတ်နိုင်သလောက် ကူညီဖို့ ကြိုးစားရှာတယ်။ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ပြောင်သွားတဲ့အခါ သူ့ဘဝပျက်သွားနိုင်တဲ့အထိ လျှောက်လုပ်ပစ်တယ်။ မှတ်ပုံတင်ကို သွားရောင်းစားပြီး ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံကို သွားပေးပစ်တာမျိုး။ ဘယ်လောက်မိုက်မဲလိုက်သလဲ။

အဲဒီဟာတွေအတွက် သူပြန်ရလိုက်တာက ပြုတ်ကျသွားတဲ့ ခရမ်းချဉ်သီး အနီရောင်လေးတွေ အတူတူကောက်စဉ်က ကောင်မလေး ကြည့်သွားတဲ့ အကြည့်လေးတစ်ချက်ပဲတဲ့။ နှုတ်ခမ်းချင်း စုပ်နမ်းတာတွေ မပါဘူး။ လိင်ပြကွက်တွေ မပါဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး စကားတောင် ကောင်းကောင်း မပြောဖူးလိုက်ဘူး။ ဒါပေမယ့် မောင်ပါပီ သိလိုက်တာက ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာသာလူမျိုး ယဉ်ကျေးမှု ဘယ်လိုကွဲပြားကြပါစေ၊ လူတွေဟာ အတော်မိုက်မဲကြတယ် ဆိုတာပဲ။

ဇာတ်လမ်းဆုံးတော့ မောင်ပါပီ မျက်ရည်ကျတယ်။ လက်ခုံနဲ့ ပွတ်ပြီး မျက်ရည်သုတ်တော့ မောင်ပါပီကြီးအိမ်တွေက တအံ့တဩရယ်။ ဟဲ့ နင့်ဇာတ်ကားက ဘာတွေမှန်း မသိတဲ့ဟာ။ နင်က ဘာပြုလို့ ငိုနေရတာတုံးတဲ့။ ဇာတ်လိုက်ကုလားကလည်း အူတိအူကြောင်နဲ့တဲ့။ သူတို့ကို ဘာမှ ပြန်မပြောခဲ့ဘူး။ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်တယ်။ မီးပိတ်တယ်။ အိပ်ရာပေါ်မှာ တလူးလူးတလို့မိုလို့မိုနဲ့ ဆစ်ကလက်တစ်လိပ်ဖွာရင်း တွေးတယ်။

တကယ်တော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ခရမ်းချဉ်သီးလေးတွေ တစ်ခါလောက် အတူ ကောက်ဖူးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ငါလူဖြစ်ရတာ တန်သွားခဲ့ပြန်ပြီလို့။

မတ်မတ်ရပ်တဲ့ သူ

ဘဝမှာ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက် ခေါင်းမာခဲ့ဖူးလဲ။ လူတွေဟာ မိမိယုံကြည်ရာတစ်ခု အတွက် မကြောက်မရွံ့ဘယ်လောက် ခေါင်းမာနိုင်မှာမို့လဲ။ သေခြင်းတရား၊ ခြိမ်းခြောက်မှု၊ ဖိနှိပ်မှု တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ ကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်တဲ့လူတွေ လောကမှာ ဘယ်လောက်ရှိခဲ့သလဲ။ ဖျွန်လရဲ့ နှင်းပွင့်လေးတွေလို၊ ကြက်မရဲသွားတွေလို အင်မတန်ပါးရှားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ကိုယ့်ယုံကြည်မှု အတွက်မတ်မတ်ရပ်ရဲတဲ့ လူတွေဟာ သာမညောင်ညလူ nobody တွေ မဟုတ်တဲ့ လူလွန်မသား somebody တွေပေါ့။

ခုတိယကမ္ဘာစစ်နောက်ပိုင်း အမေရိကန်တွေ ဦးဆောင်တဲ့ အနောက်အုပ်စုနဲ့ ဆိုဗီယက် ရုရှား ဦးဆောင်တဲ့ အရှေ့အုပ်စုတို့ ရန်စောင်နေခဲ့တဲ့ အရင်းရှင်ကမ္ဘာနဲ့ ကွန်မြူနစ်ကမ္ဘာတို့ရဲ့ စစ်အေးကာလမှာပေါ့။ ကမ္ဘာကြီးက အချိန်မရွေးထပေါက်နိုင်တဲ့ ချိန်ကိုက်ခုံးကြီးတစ်လုံးပဲ။ ၁၉၅၇ ခုနှစ် ယော့ခ်မြို့တော် ဘရွတ်ကလင်းအရပ်က ရူးဒေါ့စ် အေဘယ်လ် ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် အိမ်ကို အက်ဖ်ဘီအိုင် အေးဂျင့်တွေက ဝင်ရောက်စီးနင်းပါတယ်။ သူဟာ ဓာတ်ပုံစတူဒီယို ပိုင်ရှင် ခပ်ရိုးရိုးအေးအေး ပန်းချီထိုင်ဆွဲနေတတ်တဲ့ အဘိုးကြီးလို့ သရုပ်ဖော်ထားပေမယ့် တကယ်တမ်း က ဆိုဗီယက်ထိပ်သီး စပိုင်ကြီးပါ။

ရူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ်ဟာ (အမည်ရင်း ဖစ်ရှာ) အင်္ဂလန်နိုင်ငံ နူးကာဆယ်မှာ မွေးပြီး ငယ်စဉ်က မိဘတွေနဲ့အတူ ရပ်ရှားကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ပါတယ်။ တပ်နီတော်ထဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ် က ရေဒီယိုအော်ပရေတာ လုပ်ခဲ့ပြီး အင်္ဂလိပ်၊ ရပ်ရှား၊ ဂျာမန်၊ ပိုလစ်ရှ်နဲ့ ဂျူး ဘာသာစကားတွေကို ကျွမ်းကျင်တဲ့အတွက် ဆိုဗီယက်ထောက်လှမ်းရေး ကေဂျီဘီက အမေရိကားကို စပိုင်အဖြစ်နဲ့ စေလွှတ်ထားတဲ့သူပါ။ ဆိုဗီယက်စပိုင် ထိပ်သီးကြီးကို မိပြီဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် တစ်နိုင်ငံလုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက် ဖြစ်နေပါပြီ။

အမေရိကန်အစိုးရဟာ သူတို့ထုံးစံအတိုင်း တရားမျှတတဲ့ တရားစီရင်မှုကိုပြုချင်တဲ့ အတွက် ဆိုဗီယက်စပိုင်ဖက်က လျှောက်လဲမယ့် တရားခံရှေ့နေ ငှားပါတယ်။ ဘယ်ရှေ့နေကမှ ရန်သူ့စပိုင်ဖက်က ရှေ့နေ မလိုက်ချင်လို့ ငြင်းပယ်ကြပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဂျိမ်းစ် ဒိုနီဗန် ဆိုတဲ့ အမေရိကန် ရှေ့နေတစ်ယောက်က ဆိုဗီယက်စပိုင် ရူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ်ရဲ့ ရှေ့နေအဖြစ်လက်ခံ လိုက်ပါတယ်။

တရားခွင်မှာ စပိုင်ထိပ်သီး ရူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ် ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးဟာ မတုန်လှုပ်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ သေလူလို့သတ်မှတ်ထားပုံ ရပါတယ်။ သူဟာ စပိုင်အချင်းချင်း သစ္စာဖောက်ခံရလို့

အဖမ်းခံရသော်ငြား သူတို့ စပိုင်ကွင်းဆက်တွေကို အပြစ်လျော့လိုလျော့ငြား မဖော်ပါ။ သေဒဏ်သာ အကျခံမယ့် အမှုအရာပါပဲ။ ထူးခြားတာက သူ့ဖက်က လျှောက်လဲချက်ပေးနေတဲ့ တရားခံရှေ့နေ ကိုမ်းစ်ဒိုနိုဗန် ဆိုတဲ့လူပဲ။ တစ်နိုင်ငံလုံးက အာရုံစိုက်မုန်းတီးနေတဲ့ ဆိုဗီယက်စပိုင်ဖက်က လျှောက်လဲနေတယ်။ တရားခံနဲ့ ရှေ့နေလုပ်သူတို့ သီးသန့်စကားပြောတာကို အမေရိကန်စီအိုင်အေတွေက နားထောင်ချင်တာကို(တရားမျှတမှု မရှိဘူးလို့) ငြင်းဆန်တယ်။ ကိုမ်းစ် ဒိုနိုဗန်က ပြောတယ်။

“ကျွန်ုပ်က ခင်ဗျာဖက်က လျှောက်လဲပေးဖို့ တာဝန်ပေးခံရတာ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ဘယ်သူမှ ခင်ဗျာအတွက် ရှေ့နေ မလိုက်ချင်ကြဘူး။ အားလုံးက ခင်ဗျာကို လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ပေါ် ပို့ချင်နေကြတာ”

ရှူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ်က “အင်း” လို့တစ်လုံးတည်း ပြန်ပြောတယ်။

“ခင်ဗျာကြည့်ရတာ ဘာမှမဖြစ်သလိုပဲဗျာ၊ မစိုးရိမ်ဘူးလား” လို့ မေးတော့ ရှူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ပြန်ဖြေခဲ့တယ်။ Would it help? (ဘာထူးမှာလဲ) တဲ့။

သီးသန့်အခန်းလေးထဲမှာ တရားခံ ရှူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ်က ခေါင်းမာမာနဲ့ သူ့ဖက်က လျှောက်လဲနေတဲ့ ရှေ့နေဖြစ်သူထံက ဆစ်ကလက်တစ်လိပ် တောင်းသောက်ပြီး စကားစမြည် ပြောတယ်။

“မင်းရပ်နေတဲ့ ပုံကိုမြင်တော့ ငါငယ်ငယ်က အိမ်လာလည်တတ်တဲ့ အဖေ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကိုသတိရတယ်။ ငါ့အဖေက ပြောတယ်။ အဲ့ဒီလူကို စောင့်ကြည့်ထားတဲ့။ ငါလည်း သူလာတိုင်း ကြည့်ကြည့်နေတာပဲ။ ဘာမှလည်း မထူးခြားပါဘူးကွာ။ တစ်နေ့သာ။ ငါ မင့်သားလေး အရွယ်လောက်ရှိမှာပေါ့။ ငါတို့အိမ်ကို ဒါဇင်နဲ့ချီတဲ့ နယ်ခြားစောင့်ပြည်သူစစ်တွေ ဝင်စီးရော။ ငါ့အဖေကို ရိုက်တယ်။ ငါ့အမေကို ရိုက်တယ်။ အေး... ခုနက ပြောတဲ့ ငါ့အဖေရဲ့သူငယ်ချင်း။ သူ့ကိုလည်း ရိုက်တယ်။ ငါလည်း ကြည့်နေလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီလူ တစ်ခါအရိုက်ခံရတယ်။ လဲကျတယ်။ ပြန်ထလာတယ်။ ခပ်ပြင်းပြင်း ထပ်ရိုက်တယ်။ လဲကျတယ် ပြန်ထတယ်။ နောက်ဆုံးအဲ့လို ပြန်ပြန် ထရပ်လွန်းလို့ စစ်သားတွေက ဆက်မရိုက်တော့ပဲ ချမ်းသာပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ထွက်မသွားခင်မှာ အဲ့ဒီလူကို ပြောသွားသေးတယ်ကွာ။ စတိုက်ကီမှုဖ် တဲ့။ အဓိပ္ပာယ်က ဘယ်လိုခေါ်မလဲ။ မတ်မတ်ရပ်တဲ့လူပေါ့”

အမှုကို ဆက်လက်စစ်ဆေးတဲ့အခါ ရှေ့နေဖြစ်သူ ကိုမ်းစ် ဒိုနိုဗန်ဟာ ဆိုဗီယက်စပိုင်ကို သေဒဏ်မချဖို့ ကျားကုတ်ကျားခဲ လျှောက်လဲတယ်။ ရှူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ်ဟာ သူတိုင်းပြောအတွက် သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူပါ။ အမေရိကန်စပိုင်တွေကော ဆိုဗီယက်မှာမရှိလို့လား။ သေဒဏ်ချလိုက်လို့ အမေရိကန်တွေအတွက် ဘာမှ အကျိုးအမြတ်မရနိုင်ဘူး။ သူ့ကို ထောင်ဒဏ်သာ အပြစ်ပေးလိုက်ရင် တစ်ချိန်မှာ စပိုင်ချင်း လဲလှယ်လို့မရနိုင်ဘူးလား အစရှိသဖြင့် ခုခံပါတယ်။

စစ်အေး အချိန်မြင့်ချိန်ကာလ အမေရိကန်တွေဟာ ဆိုဗီယက်ကို အင်မတန်မှန်းတီးနေတဲ့ အချိန်ဖြစ်တဲ့အတွက် ရန်သူဖွဲ့တက် ရှေ့နေလိုက်သူ ဂျိမ်းစ်ဒိုနိုဗန်ဟာ တစ်နိုင်ငံလုံးရဲ့ မှန်းတီးမှုကို ခံယူရပါတယ်။ ဝေဖန်မှုတွေ၊ ငြိမ်းခြောက်မှုတွေအပြင် မိသားစုနဲ့ အတူနေထိုင်ရာ အိမ်ကို သေနတ်နဲ့ ခြောက်လှန်ပစ်ခတ်တာတွေပါ ခံလာရပါပြီ။ ဂျိမ်းစ် ဒိုနိုဗန်ဟာ သူယုံကြည်ချက်ကို ကြံကြံခံပြီး နောက်မဆုတ်ပါ။

နောက်ဆုံးမှာ ရုံးတော်က ဆိုဗီယက်စပိုင်ထိပ်သီး ရူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ်ကို သေဒဏ်မချပဲ ထောင်ဒဏ် အနှစ် ၃၀ စီရင်ချက် ချလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအမှုကြီးအပြီး ၁၉၆၀ ခုနှစ်မှာ ကမ္ဘာကျော် ယူတူးလေယာဉ် ပစ်ချခံရတဲ့ အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပွားပါတယ်။ ယူတူး လို့ခေါ်တဲ့ အမေရိက သူလျှို့ဝေယာဉ်ဟာ ဆိုဗီယက်ပိုင်နက်ပေါ် တိတ်တဆိတ် ပျံသန်း ထောက်လှမ်းနေရင်း ပစ်ချခံရပါတယ်။ အမေရိကန်လေယာဉ်မှူး ဂယ်ရီ ပါဝါစ်ကို ဆိုဗီယက်တွေက လက်ရဖမ်းမိသွားပြီး ကမ္ဘာ့အလယ်မှာ ကုလသမဂ္ဂစင်မြင့်ပေါ်မှာ အရှက်ခွဲပါတယ်။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ရှေ့နေ ဂျိမ်းစ် ဒိုနိုဗန်ဟာ ဆိုဗီယက်လက်အောက်ခံ အရှေ့ဂျာမနီက ပို့လိုက်တဲ့ စာတစ်စောင်ကို လက်ခံရရှိပါတယ်။ ပေးပို့သူက၊ အမေရိကန်မှာ ထောင် အနှစ် ၃၀ ကျနေတဲ့ သူ့အမှုသည် ရူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ်ရဲ့ ဇနီးလို့ ဆိုပါတယ်။ စာက ဘာမှထွေထွေထူးထူး မပါပါ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ ဆိုဗီယက်အစိုးရက သူတို့စပိုင်ထိပ်သီး ရူးဒေါ့စ် အေဘယ်လ်နဲ့ အမေရိကန်စပိုင်လေယာဉ်မှူး ဂယ်ရီပါဝါစ်ကို လိမ်လေးလို့ အမေရိကန်အစိုးရဆီ အချက်ပြတဲ့ စာလို့ ယူဆရပါတယ်။ ဒိုနိုဗန် တစ်ချိန်က ယူဆခဲ့သလို တကယ်ဖြစ်လာပါပြီ။ အဲဒီမှာ အမေရိကန်အစိုးရဟာ ဂျိမ်းစ် ဒိုနိုဗန်ကို ဂျာမနီကို တရားမဝင် စေလွှတ်လိုက်ပါတယ်။ ရန်သူ ဆိုဗီယက်နဲ့ စပိုင်ချင်း လဲလှယ်တာဟာ တရားဝင်ကိစ္စမဟုတ်ပါ။

အရှေ့နဲ့အနောက် နှစ်ခြမ်းကွဲနေတဲ့ ဂျာမနီနိုင်ငံ ဘာလင်မြို့တော်မှာ အဲဒီအချိန်က အရှေ့ဘာလင်နဲ့ အနောက်ဘာလင် ခြားထားမယ့် ကမ္ဘာကျော် ဘာလင်တံတိုင်းကြီး စတင်ဆောက်လုပ်နေချိန် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆိုဗီယက်တွေ မင်းမူနေတဲ့ အရှေ့ဘက်ခြမ်းကို ဂျိမ်းစ် ဒိုနိုဗန် ကျော်ဖြတ်ဝင်ရောက်သွားပါတယ်။

ဆိုဗီယက် ကေဂျီဘီအေးဂျင့်နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ရူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ်ရဲ့ ဇနီးနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ လူချင်းလဲဖို့ ညှိနှိုင်းပါတယ်။ အရှေ့ဂျာမနီ (GDR) က ရှေ့နေချုပ်နဲ့ ထပ်တွေ့တဲ့အခါ အရှေ့ဂျာမနီက နယ်စပ်ဖြတ်ကျော်မှုနဲ့ ဖမ်းထားတဲ့ အမေရိကန်ကျောင်းသား ပရိုင့်ယာ ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ ရူးဒေါ့စ်အေဘယ်လ်ကို လူချင်းလဲချင်ပါတယ်လို့ အရေးဆိုပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က အရှေ့ဂျာမနီဟာ အမေရိကန်ရဲ့ အသိမှတ်ပြုမှုကို အသည်းအသန်လိုချင်နေပါတယ်။ အမေရိကန်သူလျှို့ ဝေယာဉ်မှူးအကြောင်း မပြောပါ။

ဂျိမ်းစ် ဒိုနီဇန် အနောက်ဂျာမနီဖက် ပြန်ကူးလာပြီး ဆွေးနွေးတဲ့အခါ စီအိုင်အေက အမေရိကန်ကျောင်းသားဂိစ္စ အသာမုထားပြီး ရူးဒေါ့ဖ်အေဘယ်လ်နဲ့ အမေရိကန် လေယာဉ်မှူး ဂယ်ရီပါဝါစ်ကိုပဲ လဲလှယ်ကြဖို့ ညှိနှိုင်းပါတယ်။ ဂျိမ်းစ် ဒိုနီဇန်ဟာ စီအိုင်အေရဲ့ ညွှန်ကြားချက်ကို ဂရုမစိုက်ပါ။

မင်းတို့ဖက်က လေယာဉ်မှူးနဲ့ အမေရိကန်ကျောင်းသား နှစ်ယောက်စလုံး ပေးမှ ငါတို့ ဖက်က ရူးဒေါ့ဖ်အေဘယ်လ်ကို ပေးမယ်။ မဟုတ်ရင် မလဲတော့ဘူးလို့ အကြောင်းပြန်ကြားလိုက်ပါ တယ်။ နောက်ဆုံး သဘောတူညီချက် ရသွားကြပါတယ်။

လဲလှယ်မယ့်နေရာက ပိုစီဒမ်နဲ့ ဘာလင်မြို့ကိုဆက်ထားတဲ့ ဂလင်နစ်ကယ် တံတားပေါ် မှာပါ။ အရှေ့ဂျာမနီနဲ့အနောက်ဂျာမနီ ခြားထားတဲ့ တံတားပေါ့။ ဘာလင်ကို တံတိုင်းခြားထားပြီး အဝင်အထွက်လုပ်တဲ့ ဂိတ်ပေါက်က မြို့လယ်ခေါင်မှာ ရှိပါတယ်။ ချက်ပွိုင့်ချာလီ လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နှစ်ဖက်စလုံးက တပ်တွေ ဟိုဖက်ဒီဖက် အပြည့်ချထားတဲ့ ကမ္ဘာကျော်နေရာပါ။ ဒါပေမယ့် စပိုင်ချင်း လဲတာကို အဲဒီနေရာမှာ မလုပ်ပါ (တရားဝင် မဟုတ်တဲ့ အတွက်)။ မြို့အစွန်လို့ ခေါ်ရမယ့် ဂလင်နစ် ကယ် တံတားပေါ်ကို ချိန်းဆိုပါတယ်။ အမေရိကန် ကျောင်းသားကိုတော့ စပိုင်ချင်းလဲမယ့် နေရာ ဆီ ခေါ်မလာပါဘူး။ ချက်ပွိုင့်ချာလီကနေ လွှတ်ပေးမယ်လို့ ပြောထားပါတယ်။

နှင်းပွင့်တွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေတဲ့ ဂလင်နစ်ကယ်တံတားပေါ်က ညတစ်ညမှာ အမေရိကန် ရှေ့နေ ဂျိမ်းစ် ဒိုနီဇန်နဲ့ တစ်ချိန်က သူ့အမှုသည် ဆိုဗီယက်စပိုင် အဘိုးကြီးတို့ ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ရပ်နေပါတယ်။ တံတားတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ နှစ်ဖက်စစ်သားတွေဟာ ဆလိုက်မီးမောင်းတွေ နောက်ကွယ်ကနေ လက်ဖြောင့်သေနတ်တွေနဲ့ ချိန်ရွယ်ထားကြတယ်။ အရှေ့ဖက်အခြမ်း ကေဂျီ ဘီ အေးဂျင့်တွေကြားထဲမှာ အကျဉ်းစံ အမေရိကန်လေယာဉ်မှူးကို မြင်နေရပြီ။

ဂျိမ်းစ် ဒိုနီဇန်က သူ့မိတ်ဆွေဟောင်း စပိုင်အဘိုးကြီးကို မေးတယ်။ "ခင်ဗျား စိတ်လှုပ် ရှားနေသလား" တဲ့။

ရူးဒေါ့ဖ်အေဘယ်လ်က ပြန်ဖြေတယ်။ Would it help? တဲ့။ သူတို့ နောက်ဆုံးဆုံးတွေ့ ခြင်းဆိုတာ သိနေကြတော့ စကားနည်းနည်း အပြန်အလှန် ပြောဖြစ်ကြတယ်။

အခု အလဲအလှယ်နဲ့အတူ ပြိုင်တူလုပ်မယ်လို့ သဘောတူညီမှုရထားတဲ့ ချက်ပွိုင့်ချာလီ ဂိတ်က အမေရိကန်ကျောင်းသားလေးကို မလွှတ်ပေးသေးဘူးလို့ ဖုန်းဝင်လာတယ်။ စီအိုင်အေ အရာရှိက ဝင်ပြောတယ်။ အဲဒီကျောင်းသား လွှတ်လွှတ်မလွှတ်လွှတ် ငါတို့ လူချင်းလဲကြစို့။ အချိန်မရှိ တော့ဘူးတဲ့။ အချိန်မရွေး ပစ်ခတ်မှုဖြစ်ပွားနိုင်တဲ့ နေရာမှာ ကြာကြာရပ်နေတာဟာ အန္တရာယ်များ လွန်းတယ် မဟုတ်လား။

တစ်ဖက်က အမေရိကန် လေယာဉ်မှူးကို ခေါ်လာတဲ့ ကေဂျီဘီ အေးဂျင့်တွေကလည်း လှမ်းအော်ပြောနေပြီ။ "ဟေ့ လဲမလား မလဲဘူးလား။ ခုမလဲရင် နောင်မမျှော်နဲ့တော့" တဲ့။

ဂျိမ်းစ် ဒိုနိုဗန်ကို ရူးဒေါ့ဖ်အေဘယ်လ်က မေးတယ်။ “မင်းလိုချင်တာ နောက်တစ် ယောက် ပါသေးတာလား” တဲ့။

“ကောင်လေးတစ်ယောက် ပါသေးတယ်” လို့ဂျိမ်းစ် ဒိုနိုဗန်က ပြန်ဖြေတော့ “မင်းအဲ့လူ ကို ရမှဖြစ်မှာလား” တဲ့။

“ငါလိုချင်တယ်” လို့ပြန်အဖြေမှာ ဘေးကစီအိုင်အေအရာရှိက ဆောက်တည်ရာမရဖြစ် ပြီး ရူးဒေါ့ဖ်အေဘယ်လ်ကို မောင်းထုတ်တယ်။ အဘိုးကြီး အေဘယ်လ်၊ ခင်ဗျားသွားတော့ မြန်မြန် သွား။ ခုသွားတော့တဲ့။

စပိုင်အဘိုးကြီးဟာ သူ့မိတ်ဆွေ ရှေ့နေလုပ်သူကို လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ခွန်းပြောတယ်။

“စတိုက်ကီမူဇ်” တဲ့။

ပြီးတော့မှ စီအိုင်အေ အရာရှိလုပ်သူကို လှမ်းပြောတယ်။ ငါစောင့်နိုင်ပါတယ်ကွာတဲ့။

ကိုယ် သေဒဏ်ကျခံရမယ့် အခြေနေမျိုးမှာ မတ်မတ်ရပ်ပေးခဲ့သူ မိတ်ဆွေရှေ့နေ အတွက် သူလွှတ်မြောက်ခါနီး အခြေနေမှာ မထွက်ခွာသွားဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ နားလည်တဲ့ စကားကိုဆိုပြီး ပေတေပြီး ရပ်နေခဲ့ပြန်တယ်။

အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ဖုန်းဝင်လာတယ်။ အမေရိကန်ကျောင်းသားလေး ချက်ပိုင်ချာလီဂိတ် က လွှတ်လပြီတဲ့။ ငါတို့အမေရိကန်ကောင်လေးကို ရပြီလို့လှမ်းအအော်မှာပဲ ရူးဒေါ့ဖ် အေဘယ်လ် က ဂျိမ်းစ် ဒိုနိုဗန်ကို ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်။

“ငါမင့်ကို ပန်းချီကားတစ်ချပ် လက်ဆောင်ပို့ထားတယ်။ မင့်အတွက် အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ရှိမယ်လို့ မျှော်လင့်တာပါပဲကွာ” တဲ့။

ဂျိမ်းစ် ဒိုနိုဗန်က ငါမင့်အတွက် လက်ဆောင်ယူလာဖို့ မေ့ခဲ့တယ်လို့ပြောတော့ အဘိုး ကြီးအေဘယ်လ်က အဲ့ဒါ လက်ဆောင်ပါပဲ လက်ဆောင်ပါပဲလို့ တဖွဖွပြောရင်း သူ့မိတ်ဆွေကို ကျောခိုင်းလို့ တံတားတစ်ဖက်ဆီကို နှင်းမှုန်တွေကြားထဲ တဖြေးဖြေးလျှောက်ရင်း ထာဝရ ကျော ခိုင်း ထွက်ခွာသွားခဲ့တယ်။

အခု ကျနော်အကျဉ်းရေးပြသွားတာဟာ Bridge of Spies ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားပါ။ မှတ်မိသလောက် ပြန်ရေးပြထားတာပါပဲ။ ခေါင်းမာပြီး မိမိယုံကြည်ရာအတွက် မတ်မတ်ရပ်ရဲတဲ့ လူတွေ လောကမှာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိမလဲ ကျနော် အတိကျမသိပါဘူး။ သူတို့သတ္တိတွေကိုတော့ ကျနော် လေးစားရပါတယ်။ ဒီဇာတ်လမ်းဟာ စိတ်ကူးယဉ်ရှုပ်ရှင် မဟုတ်ပါ။ ကမ္ဘာကျော် ဆိုဗီယက် စပိုင် ရူးဒေါ့ဖ် အေဘယ်လ် (ခ) ပီလီဖစ်ရှာနဲ့ သူ့ရှေ့နေ ဂျိမ်းစ်ဒိုနိုဗန်ရဲ့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်ပါ။ ရုပ်ရှင်ထဲပါတဲ့ ယူတူးလေယာဉ် ပစ်ချခံရမှု၊ ရူးဒေါ့ဖ်အေဘယ်လ်နဲ့ ဂယ်ရီပါဝါစ်တို့ လဲလှယ်ခြင်း၊ အရှေ့ဂျာမနီမှာ အဖမ်းခံထားရတဲ့ အမေရိကန်ကျောင်းသား ပရိုင်ယာ အစရှိသဖြင့် အားလုံးဟာ စစ်အေးခေတ်မှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပါပဲ။

သေဒဏ် အကျခံရတော့မယ် ဆိုတာတောင် ကိုယ်ယုံကြည်ရာ ကိုယ်လုပ်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် ကြောက်ရွံ့ဟန်တစ်စက်မှ ပြမသွားတဲ့ ဆိုဗီယက်စပိုင် အဘိုးကြီး ရူးဒေါ့စ်အဘယ်လ်။ စပိုင်တစ်ယောက်ကို သေဒဏ်ချတာဟာ အကျိုးမရှိဘူး။ သူ့တာဝန် သူ့ထမ်းဆောင်နေတာ ဖြစ်တယ်လို့ တစ်ထပ်ချ ယုံကြည်ပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးက သစ္စာဖောက်အဖြစ် စွပ်စွဲခံ၊ အငြိမ်းခြောက်ခံ နေရတာတောင် မတုန်လှုပ်ပဲ ခုခံချေပခဲ့သူ အမေရိကန်ရှေ့နေ ဂျိမ်းစ် ဒိုနိုဗန်။ အဲဒီဇာတ်ကောင် နှစ်ကောင်ဟာ ကျနော့်ကို တစ်သက်လုံး လွှမ်းမိုးထားတော့မယ် ထင်ပါတယ်။

ဇာတ်ကားရဲ့အလှဆုံးအခန်းက တံတားပေါ်မှာ စပိုင်အဘိုးကြီးက ထွက်သွားဖို့ငြင်းဆန် ပြီး သူ့မိတ်ဆွေရှေ့နေကို စတိုးကင်ကီမူဇ် လို့လှမ်းပြောတဲ့ အခန်းပါပဲ။

ကျနော့်ဘဝမှာ စတိုးကင်ကီမူဇ် ဖြစ်ခဲ့ မဖြစ်ခဲ့ မသေချာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒုက္ခသုက္ခတွေ ကြုံလို့ မတုန်လှုပ်ပဲ ပေခံနေလို့များ တစ်စုံတစ်ယောက်က စိတ်မညစ်ဘူးလားလို့ အမေးခံရတဲ့ အခါတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ Would it help? လို့ပြန်ပြောနိုင်ဖို့ဒီရုပ်ရှင်ကိုကြည့်အပြီးမှာအသင့်ပြင် ထားခဲ့ပါတယ်။

မိုင်းကွင်းအိမ်

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် ပြီးဆုံးခါနီးကာလမှာ အရှေ့ဖက်ကနေ ဒလကြမ်းချိုလာတဲ့ ရုရှားတပ်နီ တော်ဟာ ဂျာမနီကို တက်သိမ်းတဲ့အခါ လက်စားချေတဲ့သဘောနဲ့ သန်းနဲ့ချီတဲ့ ဂျာမန်အမျိုးသမီး တွေကို အမွေပြုကျင့်ခဲ့ပါတယ်။ ထပ်ပြောပါမယ်။ သန်းချီနေတဲ့ မုဒိန်းမူတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အဖြစ်အပျက်ကြီးဟာ ဘယ်တော့မှ ထင်ပေါ်တဲ့ စစ်ရာဇဝတ်မှုအဖြစ် သမိုင်းမှာ နေရာပေးခြင်း မခံခဲ့ရပါ။ ဂျာမန်တွေဟာ နာဇီတွေ၊ ကျူးကျော်သူတွေ၊ ကမ္ဘာစစ်မီးမွှေးသူတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် မိမိတို့ပြုခဲ့သမျှအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်ရခြင်းသာဖြစ်တယ်လို့ ယူဆဟန် တူပါတယ်။ သမိုင်းကို အောင်နိုင်သူတွေသာ ရေးတယ် ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ကျနော်တို့ အမှတ်ရစရာပေါ့။ ဒီနေရာမှာ ကျနော် မေးခွန်းထုတ်လိုတာက တစ်ဖက်က the Good ဆိုရင် တစ်ဖက်က the Evil ဆိုတာမျိုး ပုံသေ ထာဝရယူဆကြတာဟာ မှန်ကန်ကြရဲ့လား ဆိုတာပဲ။

အဲဒီမေးခွန်းဟာ သမိုင်းမှတ်တမ်းတွေ ဖတ်ရှုလေတိုင်း ကျနော်ဖာသာ ပြန်မေးမိတဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ မနေ့ညက ကြည့်ခဲ့မိတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား အဆုံးမှာလည်း အဲဒီမေးခွန်းကို ကျနော် ထပ်မေးမိပြန်တယ်။

ဥရောပရုပ်ရှင်ပွဲတော်မှာပြနေတဲ့ Undersandet(သဲပြင်အောက်မှာ)(သို့) Land of Mine (မိုင်းကွင်း) ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို ကြည့်အပြီးမှာပေါ့။ ကျနော်ဘဝမှာ စိတ်အထိခိုက် အတုန်လှုပ်ဆုံးဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေဟာ သိပ်များများစားစား မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒီဇာတ်ကားဟာ အဲဒီလိုအမျိုးအစားတွေထဲက တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ပြောနေကျအတိုင်း ပြောရရင် လူဖြစ်ရတာ တန်တယ်ပေါ့။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှာ ဂျာမန်စစ်တပ်ဟာ ဒိန်းမတ်ပြေမှာ မြေပြင်မိုင်း ၂ သန်းကျော် ကို ထောင်ထားခဲ့ပါတယ်။

၁၉၄၅ မေလမှာ ဒိန်းမတ်ဟာ ဂျာမန်လက်အောက်က လွတ်မြောက်တယ်။ ရုံးနိမ့်သွား တဲ့ Wehrmacht ဂျာမန်စစ်တပ်ဟာ ဒိန်းမတ်ပြေထဲက လက်နက်မဲ့ ဆုတ်ခွာနေချိန်မှာ ဒိန်းမတ် စစ်တပ်က တပ်ကြပ်ကြီးဟာ POW လို့ခေါ်တဲ့ ဂျာမန်စစ်အကျဉ်းသား လူတန်းကြီးထဲက ဒိန်းမတ် အလံကိုင်လာတဲ့ ဂျာမန်စစ်သားကို ဒေါသတကြီး ဆွဲထိုးပါတယ်။ ကျူးကျော်သူတွေအပေါ်ထားတဲ့ သူ့အမှန်းတရားကို ဖွင့်လှစ်ပါတယ်။ မင်းနဲ့ ဒီအလံနဲ့ ဘာဆိုင်သလဲလဲလို့ အော်အော်ပြီး ထိုးတာပါ။ ရုံးနိမ့်သူ စစ်အကျဉ်းသားတွေဟာ ခွန်းတံ့မပြန်ရဲပဲ ညှိုးငယ်စွာနဲ့ သူပြုသမျှနုပြီး ဆက်လက် ထွက် ခွာသွားရပါတယ်။

အဲဒီဂျာမန်တွေအပေါ် အင်မတန်မုန်းတီးသူ ဒိန်းမတ်တပ်ကြပ်ကြီး Rasmussen ထံကို ဂျာမန်စစ်အကျဉ်းသား ၁၄ ယောက်တိတိ ဒိန်းမတ်စစ်တပ်က ဝိုင်းရိုက်ပါတယ်။ သူတို့တာဝန်ကတော့ ဒိန်းမတ် အနောက်ဖက်ကမ်းခြေ သဲသောင်ပြင်အောက်မှာ ထောင်ထားတဲ့ မြေမြှုပ်ခိုင်းတွေကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်းဖို့ပါပဲ။ အဲဒီဂျာမန်စစ်သားလေးတွေဟာ ဥမမည်စာမမြောက်ဆယ်ကျော်သက် ကောင်လေးတွေပါ။ ဒိန်းမတ်တပ်ကြပ်ကြီး Rasmussen ဟာ သူ့လက်အောက် ရောက်လာတဲ့ ဂျာမန်ချာတိတ်တွေကို စတွေ့ကတည်းက မညှာတာပါ။ ငါတို့ ဒိန်းတွေဆီက သနားညှာတာမူတွေ ကရုဏာတွေရလိမ့်မယ် မင့်တို့မထင်နဲ့လို့ သူ့အကျဉ်းသားတွေကို ကြိုပြောထားပါတယ်။ တစ်နာရီကို ၆ လုံးနဲ့ မြေမြှုပ်ခိုင်းတွေ ဖော်ပြီးရင် ၃ လ ဆိုရင် ဂျာမန်ကို ပြန်ရမယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ လက်ဝဲလာ ကိရိယာတန်ဆာမပါပဲ သဲပြင်ပေါ် မှောက်ပြီး တုတ်ချောင်းလေးတွေနဲ့ မြေမြှုပ်ခိုင်းတွေကို တူး။ စနက်တံကို ဖယ်ထုတ်ရတဲ့ အသက်အန္တရာယ်နီးတဲ့ အလုပ်တွေကို တစ်ရက်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာအောင် ဂျာမန်စစ်သားလေးတွေ လုပ်ရပါတယ်။ အစာရေစာ မပေးပါ။ ကမ်းခြေ သဲသောင်ပြင်မှာ တစ်နေ့ကုန် ဝိုင်းတူး။ အလုပ်ပြီးရင် အနီးအနားက အချုပ်ဆောင်ထဲ ဝင်အိပ် ဒါပါပဲ။

သူတို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းက ယာတောအိမ်တစ်လုံးမှာ ဒိန်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးနဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် နေပါတယ်။ ဂျာမန်တွေကို တူးတူးခါးခါးမုန်းတဲ့အတွက် သူတို့ကို အဆက်အဆံ မလုပ်ပါ။ ရက်အနည်းငယ် အကြာမှာ အစာရေစာ မရတဲ့အတွက် သူတို့ အားအင်ချည့်နဲ့လာပါပြီ။ တပ်ကြပ်ကြီး Russmussen ထံ တင်ပြပေးမယ့် ဂျာမန်တွေအတွက် အစာမရှိဘူးကွလို့ ဝပ်တင်းတင်းပဲ ပြန်ပြောတာ ခံရပါတယ်။ စစ်ကြီးကြောင့် အစာရေစာ ပြတ်လပ်နေပါတယ်။

အဲဒီလို အင်အားချိနဲ့စွာ ဝိုင်းဖော်ရင်း သူတို့ထဲက Wilhelm ဆိုတဲ့ ဂျာမန်စစ်သားလေးဟာ ဝိုင်းထပေါက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်စလုံး ဖွာထွက်သွားပါတယ်။ သွေးအလူးလူးနဲ့ ဝေဒနာခံစားနေရတုန်း သူ ငိုယိုရင်း အော်ပါတယ်။

“မေမေရေ... မေမေ ... ကျနော် အိမ်ပြန်ချင်ပြီဗျာ” တဲ့။

တပ်ကြပ်ကြီး Russmussen က မော်ဖင်းတစ်လုံး ချက်ချင်းထိုးပေးပြီး စစ်တပ်ဆေးရုံကို ပို့လိုက်ပေးမယ့် Wilhelm သေသွားရှာပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ ဆေးရုံကို လိုက်သွားတော့ ဂျာမန်ကောင်လေး သေပြီဖြစ်ကြောင်း သာ သိလိုက်ရတဲ့ Russmussen ဟာ သူ့အကျဉ်းသားတွေဆီ ပြန်လာပြီး Wilhelm ဘာမှ မဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျာမန်ပြန်ခွင့်ရသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း လိမ်လိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒိန်းမတ်တပ်ကြပ်ကြီးဟာ စိတ်ထဲမှာ လူသားဆန်တဲ့ စိတ်တွေ ဝင်စပြုလာပါပြီ။ စစ်တပ်ပိုဒေါင်က ပေါင်မုန့်နဲ့ အာလူးတွေ ခိုးလာပြီး သူ့အကျဉ်းသား ဂျာမန်ကောင်လေးတွေကို ပေးစ ပြုလာပါတယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံစပြုလာပါတယ်။

တစ်ညမှာ အော်ဟစ်ငိုယိုသံတွေကြောင့် Russmussen လန့်နိုးလာပါတယ်။ မူးမူးနေ

တဲ့ မဟာမိတ်စစ်သားတွေဟာ သူ့အကျဉ်းသား ဂျာမန်စစ်သားလေးတွေကို အချုပ်ခန်းထဲက ထုတ်ပြီး သေးနဲ့ပန်းပြီး နှိပ်စက်ကာလ ပြုနေပါတယ်။ ဒိန်းမတ်တပ်ကြပ်ကြီးဟာ အပြေးအလွှား သွားပြီး အဲဒီလုပ်ရပ်ကို တားမြစ်တဲ့အခါ မဟာမိတ်စစ်သားတွေနဲ့ အတူပါလာတဲ့ ဒိန်းမတ်စစ်တပ် အရာရှိက စွပ်စွဲပါတယ်။ မင်းဟာ ဒီဂျာမန်ခွေးတွေကို ကရုဏာသက်နေတာပေါ့။ ဟုတ်လားပေါ့။ Russmussen က မတ်တင်းတင်းပဲ ပြန်ပြောခဲ့တယ်။ သူတို့က ကလေးလေးတွေပါကွာတဲ့။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်နောက်မှာ ဂျာမန်အကျဉ်းသားလေးတွေဟာ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဒိန်းမတ်တပ်ကြပ်ကြီးနဲ့ အတော် အဆင်ပြေလာကြပါတယ်။

မိုင်းတွေဆက်တူကြတယ်။ အမြာညီအကိုနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ Werner နဲ့ Ernst ဆိုတဲ့ ဂျာမန်ကောင်လေးနှစ်ယောက်ဟာ မိုင်းတွေတူးရင်း သူတို့အနာဂတ်အတွက် တိုင်ပင်ရင်းပေါ့။ ငြိကျပျက်စီးနေတဲ့ ဂျာမနီပြေကို ပြန်ရောက်ရင် ပန်းရန်လုပ်စားကြမယ်။ စစ်ကြီးကြောင့် အရာရာ ဟာ ပြန်လည် တည်ဆောက်ရမှာဆိုတော့ ပန်းရန်လုပ်ငန်းက ထောမှာကွပေါ့။ အဲဒီလို စိတ်ကူး နဲ့ ဖျော်နေကြစဉ်မှာပဲ Werner တစ်ယောက် မိုင်းအကြီးကြီးတစ်ခုကို အဖြုတ်မှာ ထပေါက်ပြီး ပျောက်သွားတယ်။ တစ်စစဖြစ်ပြီး ရှာလို့မတွေ့တော့ပါ။ Ernst ဟာ အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ပြီး Werner ကို လိုက်ရှာနေပါတယ်။ နောက်မိုင်းမှာ Ernst ဟာ abnegation လို့ ခေါ်တဲ့ အရှိတရားကို ငြင်းဆန်တဲ့ စိတ်ဝေဒနာရသွားပြီး သူ့အမြာညီအကို Werner သေသွားတာကို လက်မခံတဲ့ကောင်လေးဖြစ်သွားပါတယ်။

တစ်နေ့မှာ သူတို့ စခန်းနား ယာတောအိမ်က ဒိန်းအမျိုးသမီးရဲ့ သမီးလေး ပျောက်သွား ပါတယ်။ လိုက်ရှာတော့ မိုင်းကွင်းရဲ့ အလယ်မှာ အရှုပ်ကလေးနဲ့ ဆော့နေတာ သွားတွေ့ပါတယ်။ ဒိန်းအမျိုးသမီးဟာ သူမ အင်မတန်မုန်းတဲ့ ဂျာမန်ကောင်လေးတွေဆီ အပြေးလာပြီး အကူအညီ တောင်းတဲ့အခါ အုပ်စုလိုက် ပြေးလိုက်သွားပြီး မိုင်းကွင်းအလယ်က ကလေးမလေးကို ကယ်ဖို့ တစ်လက်မချင်း မိုင်းတွေကို စမ်းပြီးသွားနေရပါတယ်။ တပ်ကြပ်ကြီး Russmussen က နောက်က လိုက်လာပြီး ရင်တမမနဲ့ ကလေးကို ကယ်ဖို့လုပ်နေတာကို ရပ်ကြည့်နေရပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ Ernst ရောက်လာပြီး ခံစားချက်မဲ့ မျက်နှာနဲ့ မိုင်းကွင်းအလယ်ထဲ မကြောက်မရွံ့ လျှောက်သွားပြီး ကလေးကို ဖွေခေါ်တယ်။ လာကယ်တဲ့လူတွေ လက်ထဲ ကလေးကို ထည့်ပြီးတာနဲ့ ချာခနဲ လှည့်ထွက်ပြီး မိုင်းကွင်းထဲကို ဆက်လျှောက်သွားပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ ရဲ့ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်တားမြစ်တာကို ကြားဟန်မတူတော့ပါဘူး။ သူတို့နဲ့ ခပ်လှမ်း လှမ်း အရောက်မှာ မြင်းထန်တဲ့ ပေါက်ကွဲသံနဲ့အတူ ဗိုပွင့်ကြီးတစ်ခုပေါ်လာပြီး Ernst ဆိုတဲ့ ဂျာမန် ကောင်လေး ပျောက်ကွယ်သွားပါတယ်။ ဂျာမနီမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ မိဘတွေဟာ သေသည်ရှင်သည် မသိပါ။ တွယ်တာရာ အမြာညီအကိုဖြစ်သူဟာ သေဆုံးခဲ့ပြီးပါပြီ။ ယခုအခါ တွယ်တာရာလို့ ဘာမှ မကျွန်း၊ အနာဂတ်ရယ်လို့ တွေးဆနိုင်စွမ်းမရှိတော့တဲ့ ဆယ်ကျော်သက် ဂျာမန်စစ်သားပိန်ပိန်လေး

ဟာမိုင်းကွင်းထဲ ဖြတ်လျှောက်ပြီး အသေခံသွားခဲ့ပါတယ်။

စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တွေနောက်မှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဂျာမန်စစ်သားလေးတွေနဲ့ သူတို့ကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ဒိန်းမတ်တပ်ကြပ်ကြီးဟာ မိုင်းတွေ အဆက်မပြတ်ဖော်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ သူတို့တူးဖော်ထားတဲ့ မြေမြှုပ်မိုင်းတွေ ရာထောင်ချီပြီး ထရပ်ကားတစ်စီးပေါ် တင်နေကြပါတယ်။

ရုတ်တိတ်လေးတွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်နေကြပါတယ်။ ဘာလင်ကို ပြန်ရောက်ရင် အမဲသားနဲ့ အာလူးဟင်း ငါ့အမေချက်တာ စားရတော့မယ်။ ဘီယာသောက်ရတော့မယ်။ ရည်းစားလည်း ထားဦးမယ်ပေါ့။ သူတို့ ပြုံးပျော်ရွှင်စွာ တိုင်ပင်နေတုန်းမှာပဲ ပြင်းထန်တဲ့ ပေါက်ကွဲသံကြီးနဲ့ အတူ မြေပြင်ဟာ သိမ့်သိမ့်တုန်သွားပါတယ်။ တပ်ကြပ်ကြီး Russmussen နဲ့ မိုင်းဖော်နေတဲ့ ဂျာမန်ကောင်လေး ၄ ယောက် အပြေးအလွှားသွားကြည့်တော့ မည်းနက်နေတဲ့ မြေပြင်ကြီးသာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ ထပ်မံပျောက်ဆုံးခဲ့ရပါပြီ။ စနက်တံမပြတ်တဲ့ မိုင်းတစ်လုံးက အစပြုပြီး ရာထောင်ချီတဲ့ မိုင်းတွေ ထက်သွားဟန်တူပါတယ်။

လူ ၁၄ ယောက်နဲ့ အစပြုခဲ့တဲ့ သူတို့အုပ်စုလေးဟာ နောက်ဆုံးမှာ Sebastian ၊ Ludwig၊ Helmut နဲ့ Rodolf ဆိုတဲ့ ဂျာမန်ကောင်လေး ၄ ယောက်သာ ကျန်ပါတော့တယ်။ မြေမြှုပ်မိုင်းတွေ ဖော်ပြီးတဲ့ အချိန်မှာ ကတိဝတ်အတိုင်း ဂျာမန်ကို ပြန်ပို့မယ်ဆိုတာကို ဒိန်းမတ်စစ်တပ်က မလုပ်ပေးပါဘူး။ နောက်ထပ် မိုင်းတွေထပ်ဖော်ဖို့ အခြားကမ်းခြေတစ်ခုကို ကျန်ရစ်တဲ့ ဂျာမန်စစ်သားလေး ၄ ယောက်ကို ပို့ပစ်လိုက်ပါတယ်။

ရုတ်တိတ်တွေကို သံယောဇဉ်တွယ်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဒိန်းမတ်တပ်ကြပ်ကြီး Russmussen ဟာ အထက်အရာရှိနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ပါတယ်။ ကလေးတွေကို ဂျာမန်ပြန်ပို့ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါတယ်။ မရပါ။ ဂျာမန်တွေဟာ သူတို့အပြစ်တွေကို ပေးဆပ်ရမယ်။ ဒီမိုင်းတွေကို ရှင်းရမယ်။ ဒါ အထက်အမိန့်ပဲလို့ အငြင်းဆန်ခံရပါတယ်။ Russmussen က အော်ဟစ်တယ်။ "သူတို့က ကလေးတွေကွ၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးတွေ၊ မင်းတို့ မတရားမလုပ်နဲ့" ပေါ့။ ဒါပေမယ့် မအောင်မြင်ပါဘူး။

မြေမြှုပ်မိုင်းတွေ အပြည့်နဲ့ နောက်ထပ်ကမ်းခြေတစ်ခုမှာ ဂျာမန်အကျဉ်းသားတွေ ရပ်နေကြတယ်။ မိုးတွေ ဝိုက်ဝိုက်တုန်အောင် ရွာလို့။ အဲ့ဒီမှာ ဒိန်းမတ်စစ်တပ်အမိန့်နဲ့ ဂျာမန်အကျဉ်းသားတွေကို ရွှေ့ပြောင်းဖို့ အကြောင်းကြားစာ ရောက်လာတယ်။

- Sebastian
- Ludwig
- Helmut
- Rodolf

အဲဒီ ၄ ယောက်ကို ရွေးထုတ်ပြီး တာလပတ်အုပ်ထားတဲ့ ထရပ်ကားပေါ် တက်စေတယ်။ ထရပ်ကား မောင်းထွက်တယ်။ အတန်ကြာတဲ့အခါ တောစပ်တစ်ခုနား ရောက်တယ်။ တာလပတ်ဖွင့်ပြီး ဆင်းခိုင်းတဲ့အခါ သူတို့ရဲ့ ဒိန်းမတ်တပ်ကြပ်ကြီး Russmussen ဖြစ်နေတာ ဂျာမန်စစ်သားလေးတွေ တွေ့ရတယ်။

“ဟိုးမှာ တွေ့လား။ မိတာ ၅၀၀ လောက် ဝေးတယ်။ မင်းတို့ ပြေးကြပေတော့။ ဟိုဖက်က ဂျာမန်ပဲ။ အိမ်ပြန်ကြတော့ ကောင်လေးတွေ...” တဲ့။

ဂျာမန်ချာတီတ်လေးတွေက ကြောင်ငေးနေကြတယ်။ ဒိန်းမတ်တပ်ကြပ်ကြီးက အော်ဟစ်တယ်။ ဘာလုပ်နေတာလဲ ပြေးကြတော့လေတဲ့။

ကောင်လေးတွေ ပြေးတယ်။ ပြေးရင်း နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်တယ်။ မျက်ရည်တွေ ကြားထဲမှာ တစ်ခါက သူတို့ကို အင်မတန်မုန်းတီးတဲ့ ဒိန်းမတ်တပ်ကြပ်ကြီးဟာ ငေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ ရှာတယ်။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းက ဒါပါပဲ။

ဟားလီးဝုဒ် ရုပ်ရှင်တွေထဲက the Good & the Evil (နာဇီဂျာမန်တွေဟာ ထာဝရ ဆိုးယုတ်ပြီး မဟာမိတ်တွေဟာ လူကောင်းတွေ) ဆိုတာမျိုးကနေ ကွဲထွက်နေတယ်။ လူသားဝါဒ ကို မီးမောင်းထိုးပြထားတယ်။ ကြင်နာသနားတတ်မှု၊ တွယ်တာမှု၊ ပျောက်ဆုံးမှု၊ စစ်ရဲ့ ဆိုးယုတ်မှု ကြောင့် စားစားခံဖြစ်ရရှာတဲ့ ကလေးတွေ အစရှိသဖြင့် ရင်နှင့်စရာကောင်းတဲ့ လောကီထုပွတ်ကို ပြထားတယ်။

ရုပ်ရှင်မပြမီ အဖွင့်စကားပြောတဲ့ ဒိန်းမတ် (သံအရာရှိ ထင်တာပဲ) လူကြီးရဲ့ မိန့်ခွန်းက တန်ဖိုးရှိလွန်းလှတယ်။ သမိုင်းကနေ ကျနော်တို့ သင်ယူရမယ်တဲ့။ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူတွေဟာ ဆိုးယုတ်တဲ့ အတိတ်သမိုင်းတွေကို မဖုံးကွယ်ထားဘူး။ ငါတို့ချည့်ပဲ မှန်ခဲ့တယ်လို့ မပြောဘူး။ ခဏခဏ ပြန်လှစ်ဟပြပြီး ငါတို့ နောက်ထပ် ဒီလိုမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးဆိုပြီး နောက်မျိုးဆက်တွေကို သွန်သင်တယ်။

ဒါပါပဲ။ ဥရောပ ရုပ်ရှင်ပွဲတော် မပြီ။ သေးပါဘူး။ ခင်ဗျားမှာ အချိန် ၂ နာရီလောက် ရနိုင် မယ်ဆိုရင် ဒိန်းမတ်ဒါရိုက်တာ Martin Zandvliet ရိုက်တဲ့ Land of Mine (Undersandet) ဆိုတဲ့ ဂျာမန်စကားပြော အင်္ဂလိပ်စာတန်းထိုး ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို သွားရောက်ခံစားကြည့်ပါလို့ အကြံပေးချင်ပါတယ်။ ခင်ဗျား လူဖြစ်ရတာ တန်ချင်တယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ။

ခွေးကလေးနဲ့အမျိုးသမီး

ဇာတ်လမ်းအဖွင့်မှာ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ မိုက်ကယ်ကို မြင်ရတယ်။ ညက သူနဲ့အတူအိပ်ခဲ့ဟန်တူတဲ့ အမျိုးသမီး ထွက်ခွာသွားချိန်မှာ ပြုတင်းပေါက် အပြင်ဖက်ကို မိုက်ကယ် ငေးတယ်။ ဂျိုးဂျိုးဂျက်ဂျက်မြည်သံပေးပြီး မိုးတဖွဲဖွဲမှာ ခုတ်မောင်းသွားတဲ့ မြို့ပတ်ရထားကို ပြတယ်။ မြို့ပတ်ရထားထဲမှာ မိုးရေတွေစိုရွာနေတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ပါသွားတယ်။ အဲဒီကောင်လေးဟာ မိုက်ကယ် ပါပဲ။

ဇာတ်လမ်း နောက်ကြောင်းပြန်တယ်။ ၁၉၅၉၊ အနောက်ဂျာမနီက နှိုင်းရှုတတ် မြို့လေးမှာ မိုးတွေရွာနေတယ်။

အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ် မိုက်ကယ် ဆိုတဲ့ ချာတိတ်လေးဟာ နေသိပ်ကောင်းဟန် မတူဘူး။ ဇာတ်ရထားပေါ်က ဆင်းလာပြီး မိုးရေထဲမှာ ဒယ်ဒယ်လှိုင်းနဲ့ အဆောက်အဦအဟောင်းတစ်ခုရဲ့ အပေါက်ဝနားရောက်တော့ သူ မဟန်နိုင်တော့ဘူး။ ထိုးအန်ချပစ်လိုက်တယ်။ နံရံကို ဖိုထားရင်း ထပ်အန်ချတယ်။ အဲဒီမှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး သူ့ကို ဆွဲထူတယ်။ အန်ဖတ်တွေကို ဆေးကြောပေးတယ်။ အားငယ်နေတဲ့သူ့ကို ဆွဲပွေ့ထူပြီး အားပေးတယ်။ အိမ်ပြန်လိုက်ဖို့ခွဲတယ်။

လအနည်းငယ် ကြာပြီးတဲ့နောက် မိုက်ကယ် နေကောင်းလာတော့ သူ့အမေရဲ့ တိုက်တွန်းချက်အရ သူ့ကို အိမ်ပြန်ဖို့ပေးခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကို ကျေးဇူးစကားဆိုဖို့ ပန်းစည်းလေးနဲ့ ပြန်သွားရှာတယ်။ အဆောက်အဦအဟောင်းကြီးရဲ့ မှောင်ကြောင်ကြောင်လှေကားတွေအတိုင်း တက်သွားရင်း အမျိုးသမီးရဲ့ အခန်းထဲ ရောက်သွားတယ်။ ပန်းစည်းပေးရင်း ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရင်း သူတို့ စကားစပြည်ပြောကြတယ်။ နေမကောင်းဖြစ်လို့ အိပ်ရာထဲနားနေရပေမယ့် စာတော့ အဖတ်မပျက်ကြောင်း မိုက်ကယ်က ပြောတော့ မီးပူတိုက်နေတဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ မျက်နှာအမူအရာက တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။ ဇနာနေတော့ မိုက်ကယ်က ပြန်တော့မယ်လို့ နှုတ်ဆက်တယ်။

ဇနာစောင့် ငါလည်းလိုက်မယ် အလုပ်သွားမလို့၊ အဝတ်လဲလိုက်ဦးမယ်၊ အခန်းအပြင်က စောင့်နေလို့ အမျိုးသမီးက ပြောတယ်။

အိပ်ခန်းအပြင်က စောင့်နေတဲ့ ၁၅ နှစ်သား ချာတီတ်လေး မိုက်ကယ်ဟာ မရည်ရွယ်ပဲ ချောင်းကြည့်မိတယ်။ ရွှေရောင်ဆံနွယ် အတွန်းအလှိပ်တွေပိုင်ရှင် အသက် ၃၀ ကျော် ခပ်လှလှ အမျိုးသမီးဟာ ကပိုကရိုနဲ့ ခြေအိတ်အရှည်ဝတ်နေတယ်။ ပေါင်တံဖြောင့်ဖြောင့်လှလှကို မြင်ရတဲ့ အခါ လူပျိုပေါက်လေး မိုက်ကယ်ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ခြေအိတ် စွပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးက မိုက်ကယ်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်တော့ သူ့ခိုးလူမိဖြစ်သွားရတယ်။ ရှက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာနဲ့ မိုက်ကယ် ထွက်ပြေးခဲ့တယ်။

နောက်ရက်တွေမှာ မြို့ပတ်ဓာတ်ရထားပေါ် လက်မှတ်စစ်အဖြစ် အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို တိတ်တိတ်လေး သွားခိုးကြည့်ရင်း မိုက်ကယ် ရင်ခုန်တယ်။ သူမ နေတဲ့ အဆောက် အဦဟောင်းနား မယောင်မလည် သွားသွားလုပ်ရာက အလုပ်ကပြန်လာတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ပက်ပင်း တိုးတယ်။ အမျိုးသမီးဟာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့သလို မျက်နှာခပ်မာမာနဲ့ မိုက်ကယ်ကို တိုက်အောက်က မီးသွေးပုံးတွေ အခန်းထဲ သယ်ခိုင်းတယ်။ မီးသွေးမုန်တွေ ပေတလူးပြီး ကြောင်ချေးရုပ်ပေါက်နေ တဲ့ မိုက်ကယ်ကို မြင်တော့ ဟက်ပက်ပက်ရယ်တယ်။ မင်းဒီပုံနဲ့ အိမ်ပြန်လို့မဖြစ်ပါဘူးလို့ ပြော တယ်။ အဝတ်တွေ အကုန်ချွတ်ခိုင်းတယ်။ ရေချိုးဖလားထဲ ဝင်ထိုင်ပြီး ရေချိုးခိုင်းတယ်။

ရေချိုးဖလားထဲက အဝတ်မဲ့ ချာတီတ်လေးမိုက်ကယ်ဟာ သူ့အဝတ်တွေကို လှန်းပေး နေတဲ့ အမျိုးသမီးကို ချောင်းကြည့်ရင်း ရင်ဖိုလှိုက်မောနေတယ်။ အဝတ်လှန်းရာက ပြန်လာတဲ့ အမျိုးသမီးက ရေသုတ်ဖို့ ပါလီလာအပေးမှာ ရေချိုးဖလားထဲ ပက်လက်လှန်နေတဲ့ မိုက်ကယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရတယ်။ သူမ အဝတ်တွေ ဝတ်မထားတော့ဘူး။

ကျောပေးထားရင်း ရှက်ရွံ့နေတဲ့ မိုက်ကယ်ကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ရင်း သူမ မေး တယ်။ “မင်းဒီကို ဒါကြောင့်ပြန်လာတာမလား” တဲ့။ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆွဲလှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ခိုင်းတယ်။ မိုက်ကယ်က ကတုန်ကယင်နဲ့ “ခင်ဗျားက အရမ်းလှတာကိုး” လို့ ပြန်ဖြေတယ်။

“မင်းဘာတွေ ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ငါ့ကို ကြည့်စမ်း ကလေးရယ်” လို့ သူမ အပြော မှာ မိုက်ကယ်ဟာ ချုပ်တည်းနိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘူး။

အဲဒီနေ့က မိုက်ကယ် အိမ်အပြန်နောက်ကျလို့ အဆူခံရတယ်။ ဉာဏထမင်းခိုင်းမှာ အဆူခံနေရတဲ့ မိုက်ကယ်ဟာ မျက်လုံးထဲ သူနဲ့ ဟိုအမျိုးသမီး ချစ်ပွဲဝင်ခဲ့တာတွေပဲ ပြန်မြင်ယောင် ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ကျနော် နေကောင်းပြီ၊ နက်ဖန်က စပြီး ကျောင်းပြန်တက်တော့မယ်လို့ မိဘ တွေကို ပြောလိုက်တယ်။

နောက်နေ့တွေမှာ မိုက်ကယ်ကျောင်းက လစ်ထွက်တယ်။ အဆောက်အဦအဟောင်း ကြီးဆီကို ပြေးတယ်။ အလုပ်က ပြန်လာတဲ့ အမျိုးသမီး အိမ်ပြန်အရောက်နဲ့ ကွက်တိပဲ။ နစ်ယောက် သား အရာသောပါး အဝတ်တွေချွတ်ပစ်တယ်။ စကားတွေများများ အရင်မဆိုကြဘူး။ စိတ်လှုပ် ရှားစွာနဲ့ ချစ်ကြတယ်။ သူမဟာ အချစ်မှော်ဆရာမကြီး၊ ချာတီတ်လေး မိုက်ကယ်ကို အချစ် လမ်း

ညွှန်ပေးတယ်။ ချစ်ခမ်းဖွင့်အပြီးမယ် ဖိုက်ကယ်က သူမနာမည်ကို မေးတယ်။ မင်းဘာလုပ်မလို့ လဲလို့ ပြောရင်း ပြန်ဖြေတယ်။ သူမနာမည်က ဟန်နာရူမစ် တဲ့။ မမဟန်နာပေါ့။ ဖိုက်ကယ်ရဲ့ တိတ်တခိုးအချစ်ဦး မမဟန်နာ။ နောက်ရက် နောက်ရက်တွေမှာ ဖိုက်ကယ် ကျောင်းက လစ်တုန်း ပဲ။ မမဟန်နာနဲ့ အရူးအမူးချစ်တယ်။ အိပ်ရာပေါ် လှဲနေကြရင်း မမဟန်နာက မေးတယ်။ မင်း ကျောင်းမှာ ဘာတွေ သင်နေတာလဲတဲ့။ ဖိုက်ကယ်က လာတင်ဘာသာနဲ့ စာနည်းနည်းရွတ်ပြ တယ်။ သိပ်လှတယ်ကွာလို့ မမဟန်နာက ပြောရင်း ပြုံးနေရော။ သိပ်လှတယ်လို့ ပြောရအောင် မမကဖြင့် နားလည်မလည်ပဲနဲ့လို့ ပြန်ပြောရင်း ဖိုက်ကယ်က တစောင်းလဲ့အိပ်နေတဲ့ သူမမရဲ့ တင်ပါးချောချောမွတ်မွတ်ကို နှမ်းတယ်။

ဂျာမန်လိုကော ဘာတွေသင်နေတာလဲ တဲ့။ အင်မီးလီးယား ဂါလောတီ ဆိုတဲ့ ပြဇာတ် ဖတ်ကြည့်ပါလားလို့ ဖိုက်ကယ်က ပြောရင်း စာအုပ်ကို ထိုးပေးတော့ မမဟန်နာက ဟင့်အင်း ... မမကို ဖတ်ပြ တဲ့။ ပြဇာတ်ဖတ်ပြနေတဲ့ ဖိုက်ကယ်ကို မမဟန်နာက ပြုံးပြုံးလေးငေးရင်း ကြောင် ကလေးတစ်ကောင်လို ငြိမ်သက်စွာနားထောင်နေခဲ့တယ်။

သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ တိတ်တခိုးအချစ်ဇာတ်လမ်းဟာ သာမန်နဲ့မတူ အနည်းငယ်ထူးခြား တယ်။ မမဟန်နာဟာ အရာရာကို သံသယနဲ့ကြည့်တတ်ပြီး တစ်ခါတစ်ခါမှာ ဒေါသကြီးတယ်။ ဥပမာ သူမ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဓာတ်ရထားပေါ် ဖိုက်ကယ်ရောက်သွားပြီး လာရိုးကြည့်တာကို မြင် သွားတဲ့အခါ အိမ်ပြန်အရောက်မှာ ပြဿနာတက်တယ်။ မင်း ငါ့ကို ဘာလို့ လာချောင်းကြည့်ရတာ လဲဆိုပြီး ဒေါသပုန်ထတယ်။ ဘာလို့ ငါ့ဆီတိုက်ရိုက်မလာပဲ လာချောင်းရတာလဲပေါ့။ ဖိုက်ကယ် က ညှိုးငယ်စွာနဲ့ ကျနော် မမကို စိတ်ပျက်အောင် တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ လို့ ပြန်ပြော တော့ ရေချိုးဖို့ပြင်နေတဲ့ အဝတ်ဖလာနဲ့ မမဟန်နာက ဖိုက်ကယ်အနား ပြေးလာပြီး အော်တယ်။ မင်းငါ့ကို စိတ်ပျက်အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်။ မင်း အဲ့လောက် အဆင့်မရှိ ဘူးကွ တဲ့။ ချာတိတ်လေး ဖိုက်ကယ် အင်မတန်ဝမ်းနည်းသွားရတယ်။ အခန်းအပြင်ထွက်ပြီး မျက်ရည်ကျရတယ်။ ငိုလို့အားရတဲ့အခါ အခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး ရေချိုးဖူးလားထဲ ရေစိမ်နေတဲ့ မမ ဟန်နာကို မေးတယ်။ ခုနက ပြောတာ တကယ်လား မမရာ တဲ့။ ကျနော်က မမအတွက် ဘာမှ မဟုတ်ဘူးလားတဲ့။ မမကျနော်ကို ခွင့်လွှတ်တယ်မလား။ ကျနော်ကို ချစ်တယ်မလား။ အဲ့လိုတွေ ဖိုက်ကယ်က မေးတဲ့အခါ မမဟန်နာက စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ ဟန်နဲ့စိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

ရေချိုးပြီးစီးလို့ မမဟန်နာ ဆံပင်ကပိုကရိုတွေကို ခြောက်အောင် သုတ်နေတဲ့အချိန် ဖိုက်ကယ်က ထုံးစံအတိုင်း ချစ်ခမ်းဖွင့်ဖို့ အဝတ်တွေ ချွတ်တယ်။

“မင်းဘာစာအုပ်ပါလားလဲ” တဲ့။

“ဟိုးမားရဲ့အိုဒက်ဆီ” လို့ပြန်ဖြေတော့၊ “ကောင်းပြီ၊ ငါတို့ အစီအစဉ်ပြောင်းတယ်။ မမကို စာအရင်ဖတ်ပြပြီးမှ ချစ်ကြမယ်” တဲ့။

မိုက်ကယ်က အိုဒက်ဆီကို ဖတ်ပြ။ မမဟန်နာက မီးဖိုချောင်ထဲ အလုပ်လုပ်ရင်း နားထောင်။ စာဖတ်ပြနေတဲ့ မိုက်ကယ်ကို မွှေးမွှေးပေး။ အိုဒီလိုနဲ့ အဆင်ပြန်ပြောသွားကြရော။

အိုဒီလိုနဲ့ နေ့တွေရက်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့ကြပြန်တယ်။ မိုက်ကယ် စာဖတ်ပြတယ်။ ဖတ်ပြ တဲ့ ဇာတ်လမ်းပေါ်မှတစ်ဆင့် မမဟန်နာက ငိုတယ်။ ရယ်မောတယ်။ တစ်ခါတလေ စိတ်ဆိုးတယ်။ ဥပမာ ရေချိုးလေးထဲ တူတူရေစိမ်ကြရင်း လေဒီချတ်တလေ၏ ချစ်သူ စာအုပ်ကို ဖတ်ပြတော့ မမ ဟန်နာက စိတ်ဆိုးတယ်။ ရွံစရာကောင်းတဲ့ ညစ်ညမ်းစာအုပ်ကြီးတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဆက်ဖတ်စမ်းကွာ တဲ့။ တစ်ရက်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် စက်ဘီးကိုယ်စီနဲ့ အပျော်ခရီးထွက်ကြတယ်။

ကျေးလက်ဒေသတစ်ခုကို စက်ဘီးလျှောက်နင်းကြရင်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်တော့ မမဟန်နာက မိန်းမကို ကြည့်ရင်း မိုက်ကယ်မှာတာပဲ စားမယ် လို့ ပြောတယ်။ သေးငိုင်းက ကျောင်းသားလေးတွေ မိန်းကတ်ကို ဖတ်ရင်း ငြင်းခုံနေတာကို ငေးတယ်။ စားသောက်ပြီး ပိုက်ဆံ ရှင်းတော့ ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီးက မိုက်ကယ်ကို ပြောတယ် မင့်အမေလားတဲ့။ မိုက်ကယ်က ခပ်တည် တည်ပဲ သူ့ကိုရပ်စောင့်နေတဲ့ မမဟန်နာဆီလျှောက်သွားပြီး ဖွတ်ဖွတ်သိပ်သိပ် နှမ်းပြုစပ်လိုက်တဲ့ အခါဟိုအန်တီကြီး ရှက်သွားရော။

ခရီးဆက်ကြရင်း တစ်နေရာအရောက်မှာ ဂေဟနားကြတော့ မမဟန်နာဟာ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းအိုလေးထဲက နောက်ဆုံးဆုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်တယ်။ ကလေးတွေရဲ့ ဓမ္မတေး သံပြိုင်ဆိုနေ သံကို နားထောင်ရင်း မျက်ရည်လည်ခွဲနဲ့ မိုက်ကယ်ကို ပြုံးပြတယ်။ အိုဒီက ထွက်လာတော့ မမ ဟန်နာက စမ်းချောင်းလေးထဲမှာ ရေကူးတယ်။ မိုက်ကယ်က ကမ်းပါးမှာထိုင်ရင်း မမအတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ်ရေးခဲ့တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခရီးက တစ်နေ့လုံးကြာခဲ့တယ်။ အဆင်ပြေသလားမေးရင် မမ ဟန်နာက တစ်ခါတစ်ခါမှာ မိုက်ကယ်ကို လွှမ်းမိုးလွန်းတယ်။ ဒေါသတကြီး အော်ဟောက်တယ်။ ပါးချတယ်။ ဒါပေမယ့် ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ရေချိုးပွတ်တိုက်သန့်စင်ပေးပြီး ချစ်ပြု ဂရုစိုက် ပြုပြန်ရော။ စာဖတ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးရင် အရူးအမူးချစ်ပွဲဝင်ကြပြန်တယ်။

တစ်နေ့မှာ မိုက်ကယ်တစ်ယောက် မမဟန်နာအခန်းဆီအရောက် ဗလာကျင်းနေတဲ့ အခန်းလွတ်ကိုသာ ရှာတွေ့ခဲ့တယ်။ မမဟန်နာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်နေရာမှာ ဟန်နာရှုမစ်ကို အလုပ်ကြီးစားလို့ လက်မှတ်စစ်ရာထူးကနေ ခြံပွတ်ဓာတ်ရထားမောင်းသူရာထူး တိုးပေးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြထားတယ်။

မမဟန်နာပျောက်ဆုံးသွားပြီး ၇ နှစ်အကြာမှာ ဟိုက်ဒင်ဘတ်ဂ် ဥပဒေကျောင်းမှာ မိုက်ကယ်ဟာ ဥပဒေအထူးပြုကျောင်းသားဖြစ်နေပြီ။ တက္ကသိုလ်က သူ့ပရော်ဖက်ဆာဖြစ်သူဟာ နာဇီခေတ်ကို အထူးစိတ်ဝင်စားသူဖြစ်တယ်။ စစ်ကြီးအတွင်းက ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ စစ်ရာဇဝတ်မှုတွေ အတွက် ဂျာမန်လူမျိုးတွေရဲ့ အပြစ်မကင်းတဲ့ ခံစားချက်တွေအကြောင်း လေ့လာတယ်။ မိုက်ကယ်

နဲ့အတန်းဖော် ခေတ်ပြိုင်တွေဟာ သူတို့မိဘတွေမျိုးဆက်ရဲ့ နာဇီခေတ်က ဖြတ်သန်းမှုတွေကို မကျေနပ်ဟန် ပြထားတယ်။ တစ်ရက်မှာ ပရော်ဖက်ဆာ ဦးဆောင်ပြီး သူတို့တစ်တန်းလုံး နာဇီ စစ်တရားခံတစ်ခုရဲ့တရားစီရင်ကြားနာမှုတစ်ခုကို သွားရောက်လေ့လာကြတယ်။

“မင်းဟာ ၁၉၂၂ ခုနှစ် ဟာမန်းရှုတတ်မှာ မွေးတဲ့ ဟန်နာရှုမစ် ဟုတ်ပါသလား” ဆိုတဲ့ တရားသူကြီးရဲ့ မေးခွန်းထုတ်သံကိုကြားတဲ့ အခါ မိုက်ကယ်တုန်လှုပ်သွားတယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ထွက်ပြေးပုန်းရှောင်သွားတဲ့ မမဟန်နာကို နာဇီစစ်တရားခံအဖြစ်နဲ့ တရားခွင်မှာ ပြန်မြင်ရပြီ။

“ဘာလင်မြို့က ကမ္ဘာကျော် ဇီးမန်းစက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေရာကနေ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်ကြားတဲ့ နာဇီ အက်စ်အက်စ်တပ်ဖွဲ့ကို ဝင်သွားခဲ့တဲ့ ဟန်နာရှုမစ်၊ မင့်သဘောနဲ့မင်း ဝင်ခဲ့ တာလား” ဆိုတာကို “ဟုတ်တယ်” လို့ အစစ်ခံတယ်။ “ကမ္ဘာကျော်အော့ဒ်ဝတ်ရုံ အကျဉ်းစခန်းမှာ အစောင့်လုပ်ခဲ့တယ်။ နောက်တော့ ကရာကောနားက အသေးစားအကျဉ်းစခန်းကို ပြောင်းတယ် ဟုတ်ပါသလား” ဆိုတာကို ဝန်ခံတယ်။

ကြားနာမှုက အပြန်မှာ မိုက်ကယ်ဟာ ဆောက်တည်ရာ မရတော့ဘူး။ တစ်ခါက သူ အင်မတန် ချစ်ခဲ့ရသူ ခပ်ချောချော အမျိုးသမီးဟာ ကမ္ဘာကျော် မျိုးဖြတ်သုတ်သင်မှုကြီးထဲ ပါဝင်ခဲ့ ပြီးတဲ့ နာဇီတရားခံတစ်ယောက်တဲ့လား။

နောက်ထပ် ရုံးချိန်းတွေမှာ အစွပ်စွဲခံနာဇီတရားခံအမျိုးသမီး ၆ ယောက်ထဲက ဟန်နာ ရှုမစ်ဟာ အဓိကနေရာက အစစ်ဆေးခံရတယ်။

လစဉ်လတိုင်း အကျဉ်းသားအသစ်တွေအတွက် နေရာမရှိတဲ့အတွက် အကျဉ်းသား ဟောင်းတွေကို သုတ်သင်ဖို့ လူရွေးထုတ်တဲ့အခါ သူမတို့ အစောင့် ၆ ယောက်က ရွေးထုတ်ပေးရ ကြောင်း ဝန်ခံတယ်။ ကျန်တဲ့ အမျိုးသမီးတွေက ငြင်းတယ်။ အရွေးခံအကျဉ်းသားတွေ အသတ်ခံ ရတော့မှာ မင်းသိတယ်မဟုတ်လားလို့ တရားသူကြီးက မေးတဲ့အခါ ဟန်နာရှုမစ်က တရားသူကြီး မင်း ဆိုရင်ကော ဘာလုပ်မလဲလို့ ခပ်မာမာပြန်ချေပတယ် (မပါးနပ်ဘူး ခပ်ရိုးအေရယ်)။

နောက်ထပ်စွဲချက်တစ်ခုက ရပ်ရှားတွေရဲ့ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အကျဉ်းသားတွေနဲ့ အတူ ပုန်းရှောင်ရတဲ့ တစ်ညမှာ ရွာလေးတစ်ရွာကို သူတို့ရောက်သွားတယ်။ အကျဉ်းသား အမျိုးသမီး တွေကို ချာချိုကျောင်းထဲထည့်ပြီး သော့ပိတ်ထားခဲ့တယ်။ ညဖက် ငုံးကြဲခံရတဲ့ အခါ အကျဉ်းသူ ၃၀၀ ထည့်ထားခဲ့တဲ့ ချာချိုကျောင်း မီးလောင်တယ်။ အစောင့်တွေက သော့ဖွင့်ပေးဘူး။ အကုန် မီးလောင်ခံရပြီး သေဆုံးတယ်။ အဲဒီအမှုမှာလည်း ဟန်နာရှုမစ်ဟာ အဓိက တာဝန်ရှိသူလို့ အစွပ်စွဲ ခံရတယ်။ အက်စ်အက်စ်တပ်ဖွဲ့ရဲ့ အစီရင်ခံစာကို ရုံးတော်မှာ တင်ပြတဲ့ အခါ လက်မှတ်ထိုးထား တာ ဟန်နာရှုမစ် ဖြစ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တံခါးသော့ ဖဖွင့်ပေးတာလဲလို့ တရားသူကြီးက မေး တာကို ဟန်နာရှုမစ်က တာဝန်အရ အကျဉ်းသားတွေ လွတ်မြောက်ခွင့်ပေးလို့မရဘူးလို့ အစစ်ခံ

တယ်။ လွတ်သွားရင် မင်းကို အက်စ်အက်စ်အဖွဲ့က ဒဏ်ခတ်လိမ့်မယ်ပေါ့ ဟုတ်သလားလို့ မေးတာကို ပါးပါးနပ်နပ် မဖြေတတ်ဘူး။ တရားသူကြီးမင်းသာ ကျမနေရာမှာဆို ဘာလုပ်မလဲပဲ ထပ်ပြောပြန်တယ်။

အကျဉ်းသားတွေထဲက မသေပဲကျန်ရစ်သူ သားအမိရဲ့ အစစ်ခံချက်အရ ဟန်နာရှုမစ်ဟာ တမူထူးခြားနေတယ်။ အကျဉ်းသူ ကလေးမလေးတွေကို အနားခေါ်ထားပြီး စာအုပ်တွေ အမြဲဖတ်ပြခိုင်းတတ်တယ်တဲ့။

နောက်ဆုံး အစီရင်ခံစာကို ဘယ်သူရေးသလဲမေးတာကို ဟန်နာရှုမစ်က ကျမတို့တစ်ဖွဲ့လုံး အတူတူရေးတာပါလို့ အစစ်ခံတယ်။ ကျန်တဲ့ တရားခံတွေက၊ မဟုတ်ဘူး ဟန်နာရေးတာ။ အစီရင်ခံစာမှာ သူကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးတာကြည့်ပါလို့ ချေပတယ်။ တရားသူကြီးက ဟန်နာ့ကို ရုံးတော်မှာ လက်ရေးနမူနာ ရေးပြခိုင်းတယ်။ ဟန်နာရှုမစ် တုန်လှုပ်သွားတယ်။ မရေးပြတော့ဘူး။ ကျမရေးတဲ့ အစီရင်ခံစာပါလို့ ဝန်ခံလိုက်တယ်။

မိုက်ကယ်ဟာ အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာနဲ့ ပရိသတ်ထဲကနေ သူ့မဟန်နာကို ငေးကြည့်နေခဲ့တယ်။

မိမိကိုယ်ကိုယ် ခုခံကာကွယ်ဖို့တောင် နားမလည်တဲ့ ခပ်အအ တရားခံမ။ လက်ရေးနမူနာ အယူမခံတဲ့အခါ မိုက်ကယ်အကုန်လုံးကို နားလည်သွားခဲ့ပြီ။ သူတို့နှစ်ဦး ချစ်ရည်လူးခဲ့စဉ်က ဘာလို့ စာဖတ်ပြခိုင်းခဲ့တာလဲ။ အပျော်ခရီးထွက်စဉ်က စားသောက်ဆိုင်မှာ မီးနူး မဖတ်ပဲ သူ့ကို မှာခိုင်းခဲ့တာလဲ။ စာမတတ်ဘူး။ မဟန်နာဟာ စာမရေးတတ် မဖတ်တတ်ခဲ့ဘူး။ နှိုင်းရှုတတ်မြို့ကလေးမှာ လက်မှတ်စစ်လုပ်နေရာက ဓာတ်ရထားမောင်းရာထူး တိုးအပေးမှာ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာ စာမတတ်လို့။ ဇီးမန်းစက်ရုံမှာ အလုပ်လုပ်နေရာက ရာထူးအတိုးမှာ စာမတတ်တဲ့အတွက် ထွက်ခဲ့ရာက နာဇီအက်စ်အက်စ်တပ်ဖွဲ့ထဲ အစောင့်အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့တာ ဘာလို့လဲ။ စာမတတ်လို့။ ကိုယ်စာမတတ်မှန်း လူသိမခံပုံလို့ အရှက်ကြီးလွန်းလို့ ခုအခါမှာ ကိုယ်ကျိုးနည်းရတော့မယ်။

ပရိသတ်ထဲက ငေးနေတဲ့ မိုက်ကယ်ဟာ ဆောက်တည်ရာမရဘူး။ လူတွေမသိတဲ့ ဟန်နာလျှို့ဝှက်ချက်ကို တရားသူကြီး သိသွားရင် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မလဲ။ အပြစ်က မလွှတ်တောင် ကျန်တဲ့ တရားခံတွေနဲ့အတူတူ လျော့ပေါ့သွားနိုင်မလား။ ခုလောလောဆယ်တော့ အကုန်လုံး သူမအပေါ်ပုံကျနေပြီ။

အဲဒီရုံးချိန်းအပြီးမှာ မိုက်ကယ်ဟာ သူ့ဆရာ ပရော်ဖက်ဆာနဲ့ အမှုအကြောင်း ဆွေးနွေးတယ်။ တရားခံမ စာမတတ်ကြောင်း သူသိတယ်ပေါ့။ သူ့ရှက်လို့ ဖုံးထားတာ။ ဒါကိုသာ ရုံးတော်က သိရင် အနည်းဆုံး အပြစ်လျော့ပေါ့နိုင်တယ်ပေါ့။ ပရော်ဖက်ဆာက မိုက်ကယ်ကို ပြောတယ်။ မင်း အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ စကားပြောပြီးပြီလားတဲ့။

မိုက်ကယ် တစ်ယောက် ဟန်နာရှုမစ်ဆီ ထောင်ဝင်စာသွားတွေ့ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

ထောင်ဝင်စာတွေ့တဲ့ အခန်းထဲ ဟန်နာရှုမစ် စောင့်နေတဲ့နေရာကို သွားတဲ့ မြေကွက်လပ်ကို အမြတ်မှာ မိုက်ကယ် စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ ချာခနဲ လှည့်ပြီး ဂိတ်ပေါက်ဝဆီ ပြန်လျှောက်သွားခဲ့တယ်။ ဘယ်သူမှန်းမသိ ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့တယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတဲ့ ဟန်နာရှုမစ်ဆီ ဘယ်သူမှ ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

အဲဒီညမှာ မိုက်ကယ်ဟာ သူ့ကို သဘောကျဟန်ပြတဲ့ တက္ကသိုလ်က အတန်းဖော် ကောင်မလေးရဲ့အခန်းကို သွားလည်တယ်။ လိင်ဆက်ဆံတယ်။ ကိစ္စပြီးတဲ့အခါ အသာအယာ ထပြီး အခန်းအပြင်ထွက်တယ်။ ကောင်မလေးက ဘာလုပ်တာလဲလို့ မေးတာကို ဆောနီး ငါ့ဇာသာ တစ်ယောက်တည်း အိပ်ချင်လို့လို့ ပြန်ဖြေပြီး ထားပစ်ခဲ့တယ်။ ကိုယ့်အိပ်ရာပြန်ရောက်တော့ မမ ဟန်နာကို ပြင်းပြင်းပျူ ပျူ သတိရနေခဲ့တယ်။ (ယောက်ျားတွေဟာ မိမိမစုံမက်သူနဲ့ တူတူမအိပ်ချင်ကြဘူး)။

နောက်ဆုံးရုံးချိန်းမှာ ပရိသတ်တွေဟာ နာဇီတရားခံတွေကို အော်ဟစ်ဆဲဆိုကြတယ်။ ရုံးတော်က ကျန်တဲ့ တရားခံအမျိုးသမီးတွေကို ၄ နှစ်နဲ့ ၃ လ ထောင်ချပြီး၊ လူ ၃၀၀ မီးလောင်သေဆုံးမှုအတွက် အဓိက တရားခံ ဟန်နာရှုမစ်ကို ထောင်ဒဏ်တစ်သက် ချမှတ်လိုက်တယ်။

ဒဏ်ရာ အနာတရနဲ့ မိုက်ကယ်ဟာ အိမ်ထောင်ကျတယ်။ သမီးတစ်ယောက် ရတယ်။ အိမ်ထောင်ကွဲတယ်။

ဟန်နာရှုမစ် ထောင်ထဲရောက်တာ ၈ နှစ်လောက် ကြာသွားတဲ့အခါ တစ်နေ့မှာ ပါဆယ် ထုပ်တစ်ခု လက်ခံရရှိတယ်။ ကက်ဆက်နဲ့ တိတ်ခွေလေးတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ဇဝေဇဝါဖြစ်နေတဲ့ ဟန်နာ တိတ်ခွေကို ကက်ဆက်ထဲထည့်ပြီး ဖွင့်ကြည့်တဲ့ အခါ . . . ဟိုးမားရဲ့ အိုဒက်ဆီ ဆိုတဲ့ စာဖတ်သံ ထွက်ကျလာတယ်။

တုန်ခါနေတဲ့ လက်ချောင်းတွေနဲ့ ချက်ချင်း ခလုတ်ပိတ်မိတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကလေးလို့ သူမ ခေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိုက်ကယ်ရဲ့ စာဖတ်သံပါလား။ ကက်ဆက်ခလုတ်ကို နှိပ်ပြီး ထပ်ဖွင့်ကြည့်တယ်။ မိုက်ကယ်မှ မိုက်ကယ်အစစ်ပဲ။ ဟိုး အရင်တုန်းကလိုပဲ ဟိုးမားရဲ့ အိုဒက်ဆီကို ဖတ်ပြနေတယ်။ ဟန်နာရှုမစ်ဟာ မျက်ရည်တွေကြားထဲက ကက်ဆက်ထဲက စာဖတ်သံကို နားထောင်လို့။

နောက်ထပ် နောက်ထပ် ကက်ဆက်ခွေတွေဟာ ဟန်နာရှုမစ်ဆီကို ဆက်တိုက်ပဲ ရောက်လာတယ်။ စာအုပ်ပေါင်းမြောက်များစွာကို မိုက်ကယ်က ဖတ်ပြနေတယ်။

တစ်နေ့မှာ ဟန်နာထံ ရောက်လာတဲ့ ကက်ဆက်ခွေ အသစ်ဟာ အန်တန်ချက်ကော့စ်ရဲ့ ခွေးကလေးနဲ့အမျိုးသမီး စာအုပ်ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခါက မိုက်ကယ်ကိုယ်တိုင် ဖတ်ပြပြီး ဟန်နာ သိပ်ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်လေး။ ဟန်နာရှုမစ် ထောင်စာကြည့်တိုက်ကို သွားတယ်။ ခွေးကလေးနဲ့ အမျိုးသမီး စာအုပ်ကို ငှားတယ်။ သူ့အခန်းပြန်ရောက်တော့ စာအုပ်ကို အသင့်အနေထား ဖွင့်ထား

ရင်း ကက်ဆက်ခွေကို ဖွင့်တယ်။ ခွေးကလေးနဲ့ အမျိုးသမီး ဆိုတဲ့ အသံကို နားထောင်ပြီး စာလုံး တွေကို လိုက်မှတ်တယ်။ ဟန်နာရှုမစ်ဟာ မိမိဖာသာ စာဖတ်ဖို့ စကြူးစားခဲ့ပြီ။

တစ်နေ့မှာ မိုက်ကယ်ယံ့ဆီ စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ်။ ပေးပို့သူက ဟန်နာရှုမစ်တဲ့။ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ရေးမျိုးနဲ့ ရေးထားတဲ့ စာကတိုတိုလေး။

“ပို့ပေးတဲ့ နောက်ဆုံးအခွေတွေအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကလေးရယ်။ ငါကြိုက်ပါ တယ်” တဲ့။

မိုက်ကယ်ဟာ နောက်ထပ် ကက်ဆက်ခွေတွေ ထပ်ပို့ပေးနေပေမယ့် ဟန်နာဆီ စာ မပြန်ပါ။ တဖြေးဖြေး စာတတ်ကျွမ်းလာတဲ့ ဟန်နာထံကသာ စာလေးတွေ တဖွဲဖွဲရောက်လာနေခဲ့ တယ်။

အဲဒီလိုနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာအကြာ ဟန်နာရှုမစ်ဟာ ထောင်ထဲမှာ ၁၇ နှစ် ကြာသွားခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့မှာ ထောင်ဝါဒါက မိုက်ကယ်ယံ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ ဟန်နာနဲ့ မိုက်ကယ် ဘာတော်စပ်မှန်း သူ မသိပါဘူး။ သို့သော် ဟန်နာဟာ မကြာခင် ထောင်ကလွတ်ပါတော့မယ်။ ဆွေမျိုးညာတိမရှိတဲ့ ဟန်နာဟာ အပြင်လောကမှာ အသက်ဆက်ရှင်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ မိုက်ကယ် ကူညီနိုင်မလားလို့ မေးတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မိုက်ကယ်ဟာ ထောင်ထဲလိုက်သွားခဲ့တယ်။ ထောင်ဝါဒါရဲ့ လမ်းညွှန်မှုနဲ့ ထမင်း စား စားပွဲမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဟန်နာရှုမစ်ရှေ့ကို ရောက်သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်မိတယ်။ နှစ်ယောက်သား ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်နေတဲ့ အကြည့်နဲ့ ငေးနေကြတယ်။ ဟန်နာရှုမစ်က လက်ကမ်း ပေးတဲ့အခါ မိုက်ကယ်က အသာဖွဖွ တို့ထိတယ်။

“မင်း အရွယ်ရောက်ခဲ့ပြီကော ကလေးရယ်” တဲ့။ တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးထွတ်နေတဲ့ ဆံပင် ဖြူတွေ့ဖုံးနေတဲ့ အသွားအိုလေး ဟန်နာက စကားစတယ်။

မိုက်ကယ်က သူ့လက်ကို ရှုတ်လိုက်တယ်။ စကားစတယ်။ အလုပ်အကိုင်တစ်ခု စီစဉ် ပေးနိုင်ကြောင်း၊ အခန်းလေးတစ်ခု နေဖို့ ဖန်တီးပေးနိုင်ကြောင်း ပေါ့။ ဟန်နာက ကျေးဇူးပါ လို့ တိုးတိုးပြောတယ်။

ဟန်နာအခန်း အနီးနားမှာ စာကြည့်တိုက်လည်း ရှိကြောင်း မိုက်ကယ်က ဆက်ပြော တယ်။ ဒီနှစ်ပိုင်း စာတွေအရမ်းဖတ်ဖြစ်တယ် မဟုတ်လားလို့ မေးတော့ ဟန်နာက ငါ့ကို စာဖတ်ပြ တာ ပိုကြိုက်တာလို့ ငေးရင်းပြန်ဖြေတယ်။ ခုတော့ ဒါတွေပြီးပြီပေါ့နော် တဲ့ (ဖတ်မပြတော့ဘူးပေါ့ နော်ပေါ့)။

အတိတ်အကြောင်း တွေးဖြစ်သေးလား လို့ မိုက်ကယ်က မေးတော့ မင်းနဲ့ငါ့ရဲ့ အတိတ် လားလို့ ဟန်နာက ပြန်မေးတယ်။ မိုက်ကယ်က ခါးသီးဟန်နဲ့ မဟုတ်ဘူး အဲ့ဒါမဟုတ်ဘူး လို့ ငြင်း တယ်။

သူတို့ စကားဆက်ပြောတာ အဆင်မပြေတော့ဘူး။ တစ်ချိန်က အင်မတန်ချောတဲ့ ဟန်နာရှုမစ်ဟာ လူအိုနဲ့နဲ့နေတဲ့ အဘွားအိုလေးဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါကို မိုက်ကယ်က ရွံရှာသလို ဖြစ်လာတယ်။ သူမဟာ အတိတ်က လုပ်ရပ်တွေကို သင်ခန်းစာယူဟန်မတူဘူးလို့ သူက မြင်နေတယ်။ နောက်အပတ် ထောင်ကလွတ်ရင် လာကြိုမယ်လို့ မိုက်ကယ်ကပြောရင်း ထတယ်။ ပြန်ခါနီးမှာ ဟန်နာရှုမစ်ဟာ မိုက်ကယ်ကို ခပ်စူးစူးတစ်ချက် စိုက်ကြည့်တယ်။ ဟိုး လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာက ချာတိတ်လေး မိုက်ကယ်ကို ပုန်းရှောင်စွန့်ခွာတော့မယ့် နောက်ဆုံးအကြိမ်က စိုက်ကြည့်ခဲ့တဲ့ မမဟန်နာရဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့။

နောက်တစ်ပတ်မှာ မိုက်ကယ်ဟာ ပန်းစည်းလေးကိုင်လို့ ဟန်နာရှုမစ်ကို လာကြိုတဲ့ အခါ ဘဝတစ်ခုလုံး ကွဲကြွေသွားဟန်တူတဲ့ ဟန်နာရှုမစ်တစ်ယောက် ထောင်က လွတ်မယ့်နေ့မှာ ပဲ မိမိကိုယ်ကိုယ် သတ်သေသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါတယ်။

ဒီရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအပေါ်ကျနေတဲ့စာပေကို ရေးပြချင်လွန်းလို့ ဇာတ်ကြောင်းအစအဆုံး နီးပါး မှတ်မိသလောက် ပြန်ရေးပြခဲ့မိပါတယ်။ အတိအကျကြီး မဟုတ်ပေမယ့် ဇာတ်ကြောင်း အကုန်နီးပါး ရေးလိုက်မိသွားတယ်။ အခုရေးပြခဲ့တဲ့ The Reader ဇာတ်ကားဟာ ကျနော် အင်မတန် ကြိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဒရာမာရုပ်ရှင်တွေဖြစ်တဲ့ The English Patient တို့ Atonement တို့ လို ဇာတ်ကားတွေနဲ့မတူ တမူကွဲလွန်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဇာတ်လမ်းသွားဟာ ပုံမှန်မဟုတ်ပါဘူး။ အငြင်းပွားဖွယ်ရာ ကာရိုက်တာတွေနဲ့ဖွဲ့စည်းထားပြီး အဓိက ဇာတ်ကောင်နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ လူမှုအသိုက်အဝန်းက လက်မခံတဲ့ အချစ်ရေးမျိုးဖြစ်နေပါတယ်။ ညစ်ညမ်းတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ ပြကွက်တွေဟာ ပရိသတ်ကျနေတဲ့နည်းသွေးကို ပွက်ပွက်ဆူစေပါတယ်။ ၁၉၂၂ ခုနှစ်မှာ မွေးတဲ့ ဟန်နာရှုမစ်ဟာ၊ မိုက်ကယ်ဘာဂ်နဲ့ ချစ်ကြီးသွယ်တဲ့ ၁၉၅၉ ခုနှစ်မှာ အသက် ၃၆ နှစ်ရှိတဲ့ သက်လတ်ပိုင်း မိန်းမဖြစ်နေပါပြီ။ မိုက်ကယ်ဟာ ၁၅ နှစ်အရွယ် ချာတိတ်လေးပါ။ အသက် မပြည့်သေးတဲ့ ချာတိတ်ကို ကျုံးသွင်းဖျက်စီးတယ်လို့ ဥပဒေအရကော လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ကပါ သတ်မှတ်ပါလိမ့်မယ်။ ဘိုလိုဆိုရရင် bizarre relationship လို့ ပြောရမယ်ထင်တယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီအချက်ကို ရုပ်ရှင်ကား စကြည့်မိတာနဲ့ ကျနော်မတွေ့မိတော့ပါဘူး။ ကျနော်ဟာ မိုက်ကယ်ဖြစ်သွားတယ်။ ၁၅ နှစ်အရွယ် ချာတိတ်ရဲ့အသွေးအသားတွေဟာ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ အဲဒီအရွယ်ကို ဖြတ်သန်းဖူးတဲ့ လူတိုင်း သိပြီးသားပဲ။ ချို(ဂျီ)သွေးပြီး ခပ်ကွင်းပြင်နေတဲ့ နွားပေါက်စလေးပေါ့။ ဟန်နာရှုမစ် ဆိုတဲ့ မိန်းမကကော။ အသက် ၃၆ ဆိုတာ အစွမ်းကုန် ပွင့်လန်းနေတဲ့ နေကြာပန်းပွင့်ပဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အလှအပဆုံး အဆူပြီးဆုံး အချိန်ပဲ။ အဲဒီကွာဟနေတဲ့ အရာနှစ်ခုဟာ အင်မတန် စပ်ဟပ်နေတယ်။ ကျနော် ဒီထက်ပိုပြီး မပြောရဲတော့ဘူး။ ကိုယ့်အသာ တွေးကြည့်ကြပါ။ ရုပ်ရှင်ထဲက မိုက်ကယ်နဲ့အတူ မမဟန်နာရဲ့ ခြေအိတ်ဝတ်ဟန်ကို ချောင်းကြည့်ပြီး ရင်တုန်တယ်။ ပေါင်တံလှလှကို မြင်ပြီး တံတွေးချိုချမိတယ်။

ဆတ်ခနဲ သူခိုးဖမ်းတဲ့ အကြည့်နဲ့ လှမ်းကြည့်တဲ့ အဝါရောင် ဆံနွယ်အတွန့်တွေနဲ့ မမဟန်နာရဲ့ လှပ ကျော့ရှင်းတဲ့ ဟန်ပန်လေး။ ရေချိုးလေးနား လာရပ်တဲ့ မမဟန်နာရဲ့ အဝတ်ပုံတဲ့ ကိုယ်လုံး အိအိ ဖြိုးဖြိုးကို အမြင်မှာ အသက်တောင် မရှူနိုင်တော့လောကအောင်ဖြစ်ပြီး ဟာခနဲ စိတ်ထဲက အော် မိတယ်။

ဒါပေမယ့် သံသယဖြစ်ဖွယ် အချက်တွေကို စတွေ့ရတယ်။ ဥပမာ၊ မိုက်ကယ်က ကျေးဇူး တင်စကား လာပြောရင်း နေမကောင်းဖြစ်လို့ အိပ်ရာထဲ လှဲနေရပေမယ့် စာအဖတ်မပျက်ကြောင်း ပြောတဲ့အခါ ဟန်နာရူမစ်ရဲ့ မျက်နှာမှာ အရိပ်တစ်မျိုး ဖြတ်ပြေးသွားတယ်။ မိုက်ကယ် စာဖတ် ကြောင်းသိသွားပြီး စိတ်ဝင်စားသွားတယ်လို့ ထင်တယ်။ ချက်ချင်းပဲ အလုပ်သွားဖို့ ပြင်တယ်။ အဝတ်လဲပြဲတယ်။ မိုက်ကယ် ချောင်းကြည့်လိမ့်မယ်မှန်း သိသိနဲ့ လူပျိုပေါက်ကလေးရဲ့ စိတ်ဆင် ရိုင်းကို ကျုံးစသွင်းတယ်လို့ ယူဆရမယ်။ နောက်တော့ မီးသွေးကျုံးခိုင်းတယ်။ ရေချိုးခိုင်းတယ်။ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေတဲ့ အရိုင်းလေးကို အချစ်အရသာ ဘာလဲ ပြလိုက်တယ်။ သူဆင်ထားတဲ့ အကွက်ထဲ ရောက်လာမှ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း စကားစတယ်။ စာဖတ်ပြခိုင်းတယ်။ စာ ဖတ်ပြရင် ငါနဲ့ချစ်ရမယ်ဆိုပြီး အပေးအယူ(မသိမသာ)လုပ်တယ်။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ် ကျနော် ဟာ အဲဒါတွေကို အသေချာ သတိမထားပါ။ မိုက်ကယ်နေရာက ဝင်ခံစားပြီး ပျော်နေပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော်စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြတယ်။ တူတူပျော်တယ်။ ဝိုတယ်။ ရန်ဖြစ်တယ်။ အဆုံးကျရင် တစ်တစ်ရစ်ရစ်မမဟန်နာလေးနဲ့ ချစ်ပွဲဝင်ရမယ်၊ ဒါပါပဲ။

ဇာတ်ကွက်တချို့မှာ မသိမသာ ပြထားတာတွေရှိတယ်။ ဟန်နာရူမစ်ဟာ ဒေါသကြီး တယ်။ မိုက်ကယ်နဲ့ဆက်ဆံရေးမှာ သူကချည်းပဲ လွှမ်းမိုးနေတယ်။ မလျော်ကန်တဲ့ ဆက်ဆံရေး တစ်ခု ဖြစ်ပေမယ့်လို့ ဇာတ်ရထားပေါ်မှာ သူ့ကို တိုက်ရိုက်မခေါ်ပဲ လာချောင်းကြည့်တဲ့ မိုက်ကယ် ကို ဒေါသတကြီး ရန်တွေတာမျိုး (မင်းငါ့ဆီ သတ္တိရှိရှိမလာရဲပဲ ခိုးကြောင်ခိုးဝုတ် လာမချောင်းနဲ့ ကွာ၊ ငါ မင့်ကို ရထားပေါ်မှာ ဗလတ္တာယပြုမှာမို့လားလို့ အော်တာမျိုး) မိုက်ကယ်ဟာ အသက်ကြီး တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်မိနေတာကို ရှက်ရွံ့နေပြီး သူမကို ပေါ်ပေါ်တင်တင် မချစ်ဝံ့တာကိုလည်း ဟန်နာဟာသိနေတယ်။ အဆုံးတစ်နေ့ ဟန်နာရူမစ် ထွက်ပြေးပျောက်ဆုံးသွားတဲ့အခါ မိုက်ကယ် ဟာ အထက်ကပြောတဲ့ မူမမှန်တဲ့ အချစ်ရေးကြောင့် သူမရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှု မခံရတာကြောင့် နာကျည်းရှောင်တိမ်းသွားရှာတယ်လို့ ထင်နေခဲ့တယ်။

တရားခွင်မှာ တရားခံ ဟန်နာရူမစ် အဖြစ်ပြန်တွေ့ရတဲ့ အခါ မိုက်ကယ်ဟာ ယူကြုံးမရ ဖြစ်တယ်။ တရားခံအဖြစ်နဲ့ လျှောက်လဲချက်ပေးနေရတာတောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာပြောနေ မှန်း(တရားခွင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေမှန်း) သေချာမသိတဲ့ အသက် ၄၀ စွန်းစွန်း ခပ်အအ အမျိုးသမီး အဖြစ် ပြန်မြင်ရတာ နာကျင်ရတယ်။ နောက်ဆုံး မမဟန်နာလို့ သူသိခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးဟာ စာမတတ်ကြောင်း သိလိုက်ရတဲ့အခါ မိုက်ကယ် စိတ်တွေ လွန်ဆွဲနေခဲ့တယ်။ အမှုတွေပုံချခံနေရ

တာတောင်စာမတတ်ကြောင်း ဖုံးထားတဲ့ မိန်းမ။ အနည်းဆုံးတော့ သူမတစ်ယောက်တည်းမှာသာ တာဝန်ရှိတာ မဟုတ်ကြောင်း ပြနိုင်ခဲ့သော် လျော့ပေါ့ပြစ်ဒဏ် ရနိုင်ချေရှိတယ်။ ကျန်တဲ့ တရားခံ အမျိုးသမီးတွေ ၄ နှစ်ကျော်လောက်ပဲ ထောင်ဒဏ်ခံရတယ်။

ဟန်နာရှမစ်နဲ့ ထောင်ထဲမှာတွေ့ဖို့ ကြိုးစားပေးမယ့် မိုက်ကယ် စိတ်ပြောင်းသွားတယ်။ မတွေ့ဘူး။ တရားသူကြီးကို ဟန်နာ စာမတတ်ကြောင်း သွားမပြောခဲ့ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ကျနော် နားလည်သွားတာက မိုက်ကယ်စိတ်ဟာ အင်မတန်ရှုပ်ထွေးတဲ့ အဆင့်ကိုရောက်နေပြီ။ အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါက မျိုးဆက်နှစ်ခုဟာ ပွတ်တိုက်မှုဖြစ်နေတဲ့ ခေတ်ကာလဖြစ်နေတယ်။ အရင်မျိုးဆက် ဟာ နာဇီဒီဒါကို မျက်ကွယ်ပြု အားပေးခဲ့တယ်လို့ မိုက်ကယ်တို့ မျိုးဆက်က အပြစ်တင်နေတဲ့ ကာလ။ မိုက်ကယ်အတန်းဖော် ဥပဒေကျောင်းသားတွေဟာ သူတို့ သွားလေ့လာနေတဲ့ တရားခွင် က နာဇီမတွေကို အင်မတန်ရှုံ့ရှာ စက်ဆုပ်နေတယ်။ တရားခံမ ဟန်နာရှမစ်ကို တရားခွင်မှာ ငေးငေးပြီး အမူအရာပျက်နေတဲ့ မိုက်ကယ်ကို သူတို့ရိပ်မိသလိုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါဟာ မိုက်ကယ် အတွက် ရက်စရာကြီးပဲ။ နာဇီမကြီးနဲ့ ဖြစ်ဖူးတယ်လို့ လူသိမှာ ကြောက်တယ်။ ကျနော်နားလည် တာအဲလိုပဲ။

ခုတိယတစ်ချက်က နှုတ်ဆက်စကားတစ်ခွန်းတောင် မဆိုပဲ သူ့ကို ချန်ထားခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ နာကျည်းမှု။ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ သူ့ကို သွေးသားဆန္ဒ ဖြေဖျောက်ရုံသက်သက် ကစား သွားခဲ့တယ်။ ချာတိတ်လေး ငါ့မှာတော့ အရူးအမူးကျန်ရစ်ခဲ့ရတယ်ပေါ့။ အဲဒီစိတ်တွေ အကုန်လုံး ကြောင့် မိုက်ကယ်ဟာ အေးစက်သွားခဲ့တယ်လို့ ယူဆရတယ်။ တက္ကသိုလ်က အတန်းဖော် ကောင်မလေးနဲ့ လိင်ဆက်ဆံတဲ့ ပြကွက်။ ကိုယ့်အခန်း ကိုယ်ပြန်အိပ်တဲ့ ပြကွက်။

နောက်နှောင်မှာ မိုက်ကယ်ဘဝဟာ အဲဒီစိတ်ဒဏ်ရာတွေကြောင့်ပဲ အိမ်ထောင်ရေး မအောင်မြင်၊ ပြိုကွဲ၊ ဘဝကြီးကို တစ်ယောက်တည်း အေးတီအေးစက် အထီးကျန်ဆန်ဆန် ဖြတ် သန်းနေတဲ့သူ ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဥပမာ၊ ဇာတ်လမ်းအဖွင့်မှာ ပြတဲ့ ဘယ်သူမှန်းမသိ တဲ့ မိန်းမနဲ့ အိပ်ပြီး မနက်ဖက်မှာ အဲဒီမိန်းမ ဖုတ်ဖက်ခါ ထပြန်သွားတဲ့ ပြကွက်မျိုး။

ထောင်ထဲက ဟန်နာရှမစ်ဆီကို အသံသွင်းတိတ်ခွေတွေ ပို့ပြီး စာဖတ်ပြတဲ့အခါ မိုက်ကယ်ဟာ မမဟန်နာကို ချစ်နေတုန်းပဲလားဆိုပြီး ကြည်နူးရပြန်တယ်။ ဟိုးမားရဲ့ အိုဒက်ဆီ ဆိုတဲ့ မိုက်ကယ်စာဖတ်သံကို ကြားတဲ့အခါ ဟန်နာရှမစ် "အို" ခနဲ ဖြစ်သွားတဲ့အခါ ကျနော်ရင်ထဲ ဆစ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတာမျိုး။ မျက်ရည်လည်ရွှဲနဲ့ မိုက်ကယ်စာဖတ်သံတွေကို နားထောင်နေတဲ့ ဟန်နာရှမစ်ကို ငေးရင်း ကျနော်လည်း အင်မတန်ဆွေးမြေ့ရတာမျိုး။ ဓွေးကလေးနဲ့ အမျိုးသမီး စာအုပ်ကို ဖတ်ပြထားတဲ့ တိတ်ခွေလေး ရတဲ့အချိန်မှာ ဟန်နာရှမစ်ဟာ ငြိမ်သက်မနေတော့ပဲ ထောင်စာကြည့်တိုက်က စာအုပ်ကို ပြေးငှားပြီး စာဖတ်ဖို့ကြိုးစားတဲ့အခါ ပရိသတ်ကျနော်ဟာ အံ့သြဝမ်းသာတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်ရပြန်တယ်။

ဒါပေမယ့် ဟန်နာ စာအတိုလေးတွေကို ပြန်စာမရေးတဲ့ မိုက်ကယ်ကို နားမလည်ပြန်ဘူး။ နောက်ဆုံး အခံစားရဆုံး ပြကွက်က ထောင်ထဲက ထမင်းစားခန်းမှာ ထောင်ကလွတ်ခါနီး ဟန်နာကို မိုက်ကယ်က လာတွေ့တဲ့ အခန်း။ ဟန်နာရှုမစ် ဆိုတဲ့ အဘွားကြီးအိုလေးဟာ ဘာကို မျှော်လင့်နေသေးတာလဲ။ ငါ့ကို စာဖတ်ပြဦးမှာလားဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့ မေးခွန်းကို မိုက်ကယ်ဟာ ရှောင်ထွက်သွားတယ်။ မလှပတော့တဲ့ ဟန်နာရှုမစ် ဆိုတဲ့ လူအိုနဲ့နဲ့နေတဲ့ ဆံပင်ဖြူ အဘွားကြီးကို မိုက်ကယ်ဟာ မသတိတော့ဘူးပေါ့။ ရွံရှာတယ်ပေါ့။

“အတိတ်အကြောင်း တွေးမိသေးလား” ဆိုတာကို မင်းနဲ့ဒါအတိတ်လားလို့ အဆောတလျှင် ပြန်မေးတဲ့ ဟန်နာမျက်လုံးတွေထဲမှာ အချစ်အရိပ်အငွေ့တွေရယ်။ “မဟုတ်ဘူး အဲဒီအတိတ် မဟုတ်ဘူး” လို့ ခါးခါးသီးသီး ပြန်ပြောတဲ့ မိုက်ကယ်မျက်နှာပေါ်က ရှက်ရွံ့နာကျင်မှုတွေရယ်။ ဟန်နာရှုမစ် နားလည်သွားခဲ့ရတယ်။ တစ်ဘဝလုံး ဆွေမဲ့မျိုးမဲ့ တွယ်တာရာမဲ့ခဲ့တဲ့ စာမတတ်ပေမတတ် မိန်းမ၊ အဲဒီ နာဇီမကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော တွယ်တာရာ တစ်ခါက ကလေးလို့ ခေါ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိုက်ကယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ဘဝမှာ ဟန်နာရှုမစ် မရှိတော့ဘူး။ ဘာကြောင့် သူ့ဆီ ပြန်စာတွေ မရေးခဲ့တာလဲ သူ့နားလည်သွားခဲ့ရပြီ။ မျှော်လင့်ချက်မဲ့သွားတဲ့ အကျဉ်းစံ နာဇီမကြီးဟာ သူ့ကို မသတိတော့တဲ့ ကောင်လေး လာကြိုမှာကို မျှော်မနေတော့ပါဘူးလေ။ ထောင်က လွတ်မယ့် နေမှာပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်ပစ်လိုက်တယ်။ မိုက်ကယ်လာကြိုတာကို စောင့်မနေတော့ဘူး။ နေပါစေတော့ ကလေးရယ်... ငါ့ဗာသာ အဝေးကို ထွက်သွားပါ့မယ်ပေါ့။

ဟန်နာ နေသွားခဲ့တဲ့ အခန်းလေးထဲ မိုက်ကယ် ဝင်ကြည့်တော့ ချက်ကော့ဖ်ရဲ့ “ခွေးကလေးနဲ့ အမျိုးသမီး” ဇာတ်လမ်းကို လက်ရေးနဲ့ စာရွက်ပေါ်ချရေးပြီး နံရံမှာကပ်ထားတာတွေရတယ်။ ဟန်နာနောက်ဆုံးဆန္ဒအဖြစ် ရေးသွားခဲ့တဲ့စာထဲမှာ သူမ ချွန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံအချို့ကို အကျဉ်းစခန်းမီးလောင်မှုက အသက်မသေကျန်ရစ်ခဲ့သူ အမျိုးသမီးကို လွှဲပေးစေလိုကြောင်း၊ မိုက်ကယ်ကို ဟယ်လို လို့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ကြောင်းနဲ့ အဆုံးသတ်ထားတယ်။ အဲဒီစာကို ထောင်ဝါဒါ အမျိုးသမီးက ဖတ်ပြတဲ့အခါ မိုက်ကယ်ဟာ ကလေးလေးတစ်ယောက်လို့ အော်ငိုတော့တာပဲ။

ကျနော်ကိုယ်တိုင်လည်း တောင့်ခံမထားနိုင်တော့ဘူး။ မျက်ရည်ကျရတယ်။ လူ့ဘဝမှာ လိင်ကိစ္စပေါ်သော်လည်းပဲ ဖြူစင်တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတစ်ခု ပြန်မရနိုင်တော့ဘူးလား။ ကံဆိုးမကြီး ဟန်နာရှုမစ်ဟာ တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်တိတိ ထောင်ထဲမှာ အသက်ရှင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ မျှော်လင့်စရာ မကျန်တော့ကြောင်း သေချာသွားတဲ့အခါ ဘဝကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်တယ်တဲ့ လားဗျာ။

ဒီရုပ်ရှင်ဟာ ကျနော်ကို ပျော်ရွှင်စေခဲ့တယ်။ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ပေးခဲ့တယ်။ တုန်လှုပ်စေခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ကျနော် နှလုံးသားကို ထုခွဲချေမှုသွားခဲ့တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ မျှော်လင့်ချက်ရှိနေသ၍ အသက်ဆက်ရှင်သန်ချင်နေပေမယ့်လို့ ဘဝမှာ ဘာမှ

မကျွန်တော့ပါလားလို့ သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ လူလောကမှာ ဆက်လက် မရှင်သန်လိုတော့ ကြောင်းနားလည်ခံစားလိုက်ရတယ်။

“လူဖြစ်ရတာ တန်လိုက်လေ” လို့ ကျူးရင့်ချင်တဲ့ အခါတိုင်းမှာ The Reader ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားကို ကျနော် ကြည့်လေ့ရှိပါတယ်။ ကြည့်မိတိုင်း ကျနော် စိတ်လှုပ်ရှားမိပါတယ်။ ခွေးကလေးနဲ့ အမျိုးသမီးဆိုတဲ့ ချက်ကော်ဟပ်ရဲ့ စာအုပ်ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးတာနဲ့ ကောက်ဖတ်ဖို့ စာအုပ်စင်ပေါ်က ဆွဲချပြီး ဘေးမှာ အသင့်ချထားလေ့ရှိပါတယ်။ ဇာတ်ကားဆုံးခါနီး ဇာတ်ကွက် တွေမှာ ကျနော် ငိုမိပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဘဝမှာ လူဖြစ်ရတာ တန်ကြောင်း ဒီရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား က သက်သေပြနေတာပဲ မဟုတ်လား။

ဝံပုလွေပါပီ

ဘေဘီလုံမှာ ဝိုက်အပူဆုံးပုဂ္ဂိုလ် ငါမဖတ်ဖူးခဲ့ဘူး။ ငါ့ထန်းလျက်ခဲ ဘယ်သူ့ရွှေ့ ငါမသိခဲ့ဘူး။ ခင်နှစ်သားမှာ ငါ သိခဲ့တာ ပင်လယ်ဝံပုလွေ။ ငါ့သမ္မာကျမ်းစာဟာ အဲဒီစာအုပ်။ ငါ့ဘုရားသခင်ဟာ ဝံပုလွေလာဆင်။ နှလုံးရည်နဲ့ယှဉ်ပြိုင်လို့ မရတော့တဲ့အခါ လက်ရုံးအားကိုးရလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ ဉာဏ်အလင်းကို ငါ့ရခဲ့တယ်။ ငါ လင်းပွင့်ခဲ့တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ငါဟာ ဝိုက်ကန်းဆိုးသွမ်းခဲ့တယ်။ ငါ ဖဲချတယ်။ ငါ ဓားမြှောင်ခါးကြားထိုးတယ်။ ငါ မူးယစ်ဆေးသုံးခဲ့တယ်။ ငါ စတိုင်းဘတ်ကြိုက်တယ်။ ငါ ခရိုနင်ကြိုက်တယ်။ ငါ သိုင်ရွှန်ကဗျာတွေ အလွတ်ရတယ်။ ငါ လက်သီးပုန်းကိုင်တယ်။ ငါ ချိန်ကြိုး ကိုင်တယ်။ ငါ့ဆံပင်တွေ ရှည်ခဲ့တယ်။ ငါ သိဒ္ဓတ္ထဖတ်တယ်။ ငါ ဒေါင်းနွယ်ဆွေ ဖတ်တယ်။ ငါ မောင်ခိုင်မာကဗျာတွေ အလွတ်ရခဲ့တယ်။ ငါဟာ အင်မတန်ဒေါသကြီးခဲ့တယ်။ ငါဟာ လက်စားချေတတ်တယ်။ ငါဟာ အင်မတန် သည်းခံတတ်ခဲ့တယ်။ ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး အမုန်းမီးလျှံတွေ ထိန်ထိန်လင်းခဲ့တယ်။ ငါ့အချစ်ကြောင့် ငါ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ သစ္စာပန်းတွေ ခဲပဒေါင်းခတ်အောင် ပွင့်ခဲ့တယ်။ ငါ မှောင်ခိုကုန်ကူးတယ်။ ငါ့လွယ်အိတ်ထဲမှာ မာ့ကပ်ရဲ့ ပြင်သစ်လူတန်းစား တိုက်ပွဲစာအုပ် ပါတယ်။ ငါ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမှာ ရေခဲရိုက်ငါးတွေ သယ်ပိုးတယ်။ ငါ ကူလီတွေနဲ့ အရက်မူးတယ်။ ငါ တက္ကသိုလ်လာတစ်ခုမှာ ပညာတတ်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးငြင်းခုံတယ်။ ငါ ဖာနန်ဒိုဆောကို သိတယ်။ ငါ တာရေးဂါးကို သိတယ်။ ငါ ဘတ်ကို သိတယ်။ ငါ မီးပွိုင့်မှာ စံပယ်ပန်း ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးကို သိတယ်။ ငါ နန်းမေမေကြည်ကို ချစ်တယ်။ ငါ ထမင်းရောင်းတဲ့ ကျောက်ဘီလူးရဲ့ မိန်းမကို မုန်းတယ်။ ငါ့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိရင် ကောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးယဉ်တယ်။ ငါ မနာလိုဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ချစ်တယ်။ ငါ အသည်းမာတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး။ ငါ့မှာ မာစရာ အသည်းနှလုံးကို မရှိဘူးဆိုတာ ငါပြောတယ်။

ငါဟာ တစ္ဆေသင်္ဘောကို ရွက်လွှင့်နေတဲ့ ဝံပုလွေတစ်ကောင် ဖြစ်တယ်။ မင်းတို့သိမို့ ငါထပ်ပြောမယ်။ ငါဟာ ဝန်ရိုးစွန်းဖက်ကို နောက်မဆုတ်တမ်း ရွက်လွှင့်နေတဲ့ အထီးကျန် ဝံပုလွေတစ်ကောင်ဖြစ်တယ်။

ခဏလောက် ငြိမ်နေကြပြီးတဲ့နောက်
ကျနော်ကို အခါတိုင်းလို ရင်ချင်းအပ်ပြီး မယ်ဒီ ဖက်တယ်
နားရွက်နားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောတယ်
'ဝှတ်ဒ်ဘိုင် ဖလားဝါး ' တဲ့

ပယ်ရီပယ်ရီ ချစ်ကန်း
ပါဝီယွန်